2 70
I SVERIGE
3:75 moms

JERMU

AIKAMIESTEN LEHTI

n:o 1
1974

VILLINLÄNNEN VIHELIÄINEN TODELLISUUS

JOSEPH KENNEDY RÄJÄHTI PALASIKSI

SULJETUT SIVUT

AVAATKO TÄLLÄ KERTAA?

Jermun reportteri Lähi-Idässä

Tällä tykillä on nyt ainakin hyvä hajonta. Piippu on rajun tulituksen takia levinnyt kuin Jokisen evät.

Aina ei YK-tarkkailijan työ suju rauhallisissa merkeissä. Sodan aikana olivat erityisesti suomalaiset upseerit usein hengenvaarassa, koska heidän tarkkailuasemansa olivat alueilla joissa käytiin verisimmät taistelut.

ERÄMAA OLI TÄYNNÄ RUUMIITA JA RAUTAROMUA

- ja sinä maksat viulut bensan hinnassa

Pekka Mikkola

Nykyajan viisas ihminen näytti jälleen Lähi-Idässä, mihin hän oikein pystyy kun parastaan panee. Rajuissa taisteluissa romutettiin tuhansia huippukalliita panssarivaunuja, lentokoneita, erilaisia ajoneuvoja ja muuta rahanarvoista tavaraa. Kun suurvaltojen aseidenkehittelijät olivat saaneet tarpeeksi kokeilutuloksia, huudettiin tilanne seis ja hälytettiin pienten, rauhaa rakastavien kansojen pojat marssimaan hiekka-aavikolle ja panemaan nyrkillä turpiin niitä jotka eivät muuten uskoneet että se on loppu nyt — toistaiseksi. Suomalaiset YK-sotilaat selviytyivät kunnialla tehtävistään. Miten mahtavat selviytyä suomalaiset öljynkuluttajat niistä huikeista hinnankorotuksista, jotka näistä kahinoista seurasivat?

Ohjukset olivat suurinta sotasaalista tässä sodassa. Israelilaiset saivat käsiinsä muun muassa Egyptin salaisen aseen, SAM-6-ohjuksen.

Suomalainen tarkkailijaupseeri suorittamassa tehtäviään. Lokakuun sodassa YK pelasti maineensa ja arvovaltansa Lähi-Idässä, koska tarkkailijat suorittivat melkein jääräpäisesti tehtävänsä. Varsinkin suomalaiset saivat hurjan maineen.

●●● ENGLANNIN radioyhtiön BBC:n uutislähetys lokakuun 6. päivänä kello 10.00: Lähi-Idässä alkaa sota tänään kello 14.00! Ja sota todella alkoi. Arabijoukot hyökkäsivät YK-tarkkailijoiden ilmoituksen mukaan Golanin kukkuloilta Syyrian ja Israelin rajalta ja Egyptistä Suezin kanavan yli täsmälleen mainittuna kellonlyömänä.

Sekä Golanin kukkuloilla että Suezin kanavalla oli raivokkaan sodan puhjetessa runsaasti YK:n tarkkailijaupseereita, jotka jäivät keskelle taisteluja. Kuin ihmeen kautta selvisivät kaikki suomalaiset upseerit hengissä. Kaksi ranskalaista sai surmansa heti sodan ensimmäisinä tunteina.

Suomalainen tarkkailijaupseeri kertoo seikkailustaan:

— Olimme tarkkailuasemissa Suezin kanavan itärannalla. Useita päiviä teimme havaintoja ja ilmoituksia joukkojen keskityksistä länsirannalla. Lokakuun kuudentena iltapäivällä alkoi raju tykistökeskitys. Taistelut alkoivat keskityksen aikana. Egyptiläiset tulivat kanavan yli yllättävän nopeasti. Ensimmäiset iskuryhmät tulivat kumiveneillä ja valtasivat alueita itärannalta. Sen jälkeen alettiin rakentaa siltoja kanavan yli. Se oli todella tehokas operaatio!

— Egyptiläiset etenivät tarkkailuasemiimme ja meitä kehotettiin poistumaan välittömästi. Lähdimme muutamien arabisotilaiden saattamana juoksemaan hurjassa kranaattisateessa. Raahasin mukanani kassia, jossa oli kymmenkunta olutpulloa. En halunnut jäädä erämaahan ilman juotavaa. Tulitus oli kuitenkin niin karmeaa, ettei voinut muuta kuin yrittää päästä epätoivoisesti pois paikalta. Olutkassi tipahti kilometrin juoksun jälkeen. Sinne jäivät hyvät kotimaiset kaljat kanavan varteen!

Golanin rintamalla pohjoisessa oli syyrialaisten läpimurto myös raju. Syyrian panssarikiilat etenivät muutaman kilometrin päähän vuoden 1967 rajasta. Israelilaisten tappiot olivat huomattavat.

Israelilaiset aloittivat kuitenkin pian valtavat joukkojen keskitykset Golanille. Kaksi vuorokautta kuljetettiin kalustoa ja miehistöä jatkuvana virtana kohti Golania Jerusalemin ja Tiberiaksen kautta. Kuljetusten aikana tapahtui myös paljon onnettomuuksia. Jerikon tiellä syöksyi kaksi panssarivaunua alas korkealta tienpenkalta. Ne rusensivat alleen asuinrakennuksia. Neljän pikkulapsen kerrottiin saaneen surmansa.

Tehokkaan ilma-aseensa ansiosta Israel sai kuitenkin pian yliotteen Golanilla ja teki useita läpimurtoja. Tämän sodan sanottiin olleen erityisesti amerikkalaisvalmisteisten Skyhawk-hävittäjien sota — viime sodastahan puhuttiin ranskalaisten Miragejen sotana.

Hermon-vuorella Golanin pohjoisosassa käytiin sodan katkerimmat taistelut. Israel valtasi useita päiviä kestäneiden taistelujen jälkeen Hermonin ja ylitti Syyrian rajan. Joukot etenivät noin 40 kilometrin päähän Damaskosta, Syyrian pääkaupungista. Damaskoon tehtiin ilmahyökkäyksiä ja sitä tulitettiin raskaalla tykistöllä. Tämän israelilaiset sanoivat olevan kostoa siitä, että Syyria oli tulittanut siviilikohteita sekä sodan aikana että ennen sitä.

Välittömästi sen jälkeen kun syyrialaiset alkoivat peräänty Golanilla aloitettiin joukkojen keskitykset Suezin rintamalle. Samat panssarivaunujonot jotka viikkoa aikaisemmin olivat matkanneet Golanille jyrräsivät nyt Jerusalemin ohi etelään.

Kenraali Sharon johti melkein mielipuolisella vauhdilla israelilaisten läpimurtoa Suezilla. Hän sai legendaarisen maineen, hänestä tuli Israelin Lagus. Muutamassa päivässä murtautuivat Israelin joukot länsirannalle. Egyptin 3. armeijakunta jäi saarroksiin kanava-alueen eteläosaan ja aivan sodan viimeisinä päivinä saarsivat Israelin joukot myös osittain Suezin kaupungin. Samana päivänä kun ensimmäiset israelilaiset joukot ylittivät kanavan olivat länsirannalla myös Israelin naissotilaat pystyttämässä kanttiineja ja ensiapuasemia. Egyptiläiset saivat vangiksi parikymmentä naissotilasta.

Kulkukoirat ja -kissat voivat tätä nykyä erittäin hyvin Suezilla. Ne ovat viettäneet leveitä päiviä syömällä ruumiita. Golanin alueella jossa kävimme ei näkynyt koiria ja kissoja. Sen sijaan siellä oli kolea ja sateinen syksy ja talvi tulossa kovaa vauhtia. Pelättiin kovia pakkasia. Ruumiit oli jo koottu pois, mutta joku irvileuka sanoi että pitivät turhan kiirettä . . . pakkasen jäykistämiä ruumiita olisi nimittäin helpompi käsitellä.

Kaikkialla Golanilla näkyi kasoittain tuhottuja panssarivaunuja ja muuta kalustoa. Israelilaiset väittivät saaneensa myös paljon käyttökelpoista aseistusta ja panssarivaunuja, joilla oli ajettu vain muutamia kilometrejä. Niihin vain nopeasti raapustettiin vähän Israelin värejä ja Daavidin tähtiä. Sitten piiput käännettiin Syyrian suuntaan. Yli 1000 panssarivaunuromua oli jo koottu pois. Mutta jäljellä oli vielä satoja. Muutamalle parinsadan metrin tienpätkälle olivat Israelin Skyhawkit tuhonneet yhteen riviin kolonnan jossa oli yli 30 panssariajoneuvoa.

Lähi-Idän lokakun sota, jota israelilaiset nimittävät Jom Kippurin sodaksi (sota alkoi juutalaisten suurena juhlapäivänä Jom Kippurina), oli maailman sotahistorian suurin panssarisota. Menetykset olivat molemmin puolin valtavat. Israel ilmoitti kaatuneiksi yli 1800 sotilasta, arabipuolen virallista ilmoitusta ei ole vielä saatu. Useimmat kaatuneet eivät niinkään saaneet surmaansa luodeista ja kranaateista, vaan he kärventyivät kuoliaaksi panssarivaunuihin ja -ajoneuvoihin torjuntaaseiden, ohjusten ja lentokoneiden tulituksessa. Kalustotappiot olivat useita miljardeja markkoja. Kukaan ei pysty tarkkaan määrittelemään niiden suruutta.

Sodan alkaessa rauhoittua astuivat härmänjätkät kuvaan. Kyprokselta alettiin siirtää YK-joukkoja Suezille ja suomalaiset olivat ensimmäisenä lähtövalmiudessa. Niinpä heidät survaistiinkin juuri pahimmalle kriisialueelle Suezin kaupungin tienoille. YK-joukot ja YK-tarkkailijat joutuvat toimimaan alituisessa vaarassa. Lähi-Idän tilanne on äärimmäisen tulenarka. Se on ollut sitä jo 25 vuotta. □

OPASTIN RAISKARIT JA MURHAAJAT LÄPI HÖYRYÄVÄN HELVETIN

●●● TOTTA PUHUEN olimme Winnien kanssa vuoteessa keskellä kirkasta päivää.

En minä sano tätä kerskailumielessä, en toki!

Sanon sen vain siksi että jos olisin ollut muualla kuin pehkuissa piehtaroimassa vaimoni kanssa, ei alla kerrottu juttu olisi koskaan tapahtunut. Olen elänyt ja asunut ja taistellut (Vietnamissa) viidakoissa ja rämeillä ja soilla niin suuren osan elämästäni, ettei minua niin vaan yllätetä — ei ainakaan niin kömpelöllä tavalla kuin tässä tapauksessa.

Kuten sanoin: ellen olisi tehnyt temppua, ellen olisi ollut niin raukean tyytyväinen, niin uninen, niin helvetin tietämätön sen aamuisesta vankilapaosta . . .

— Mitä ääniä ulkoa kuuluu? kysyin ja upotin pääni entistä syvemmälle pehmeään pielukseen.

— Ei kai mitään erikoista, sanoi Winnie.

— Sieltä kuului jotain, sanoin. Miksi linnut äkkiä hiljentyivät? Miksi alligaattorit molskahtivat tukeiltaan veteen?

— Lukitsitko oven? kysyi Winnie.

— En, sanoin. Kun siinä ei ole edes lukkoa.

Haukottelin leveästi ja pitkään ja ajattelin että uni olisi poikaa. Elettiin elokuuta ja oli painostavan helteinen keskipäivän aika; kuumuus sai rämeen seisovan veden värisemään.

— Metsästäjiä kai, sanoin.

Kuistilta kuului askeleita. Askeleet tiesivät vieraita. Voi jumaliste! Olimme tulleet koko matkan aina Roanokesta saakka ja vapaaehtoisesti hautautuneet tänne Suuren kauhusuon sydämeen lähes 50 kilometrin päähän lähimmästä ihmisasutuksesta. Olimme piiloutuneet tänne saadaksemme olla rauhassa maailman hälinältä. Ja nyt joku älykääpiö tuli häiritsemään keskipäivän lemmenhetkeämme!

Nousin vuoteesta. Tiesin mitä minun oli tehtävä. Olimmehan erämaassa ja erämaan kirjoittamaton laki säätää, että majallesi osuva muukalainen on otettava vieraanvaraisesti vastaan.

Vilkaisin ikkunasta. Sitten minut valtasi täsmälleen sama tunne, jonka koin Vietnamin sodassa kun ensimmäisen kerran tajusin joutuneeni vihollisen väijytykseen: tunsin itseni täysin tyhjäksi ja tuskanhiki levisi ruumiilleni kylmännihkeänä kuin käärinliina.

Kun hetken lamaannus antoi periksi, ojensin käteni tarttuakseni

Winchesteriini, joka lojui pöydällä suojuksessaan.

Kolme mudassa ja liejussa rypenyttä miestä kiipesi kömpelösti kuistin kaiteen yli. Yhdellä miehistä oli normaalipiippuinen 12 patruunan automaattikivääri. Kaksi muuta oli aseistautunut pistoolein. Toinen pistoolimiehistä kantoi selässään poliisiradiota.

Miehet eivät olleet sunnuntaimetsästäjiä. Sunnuntaimetsästäjillä on harvoin yllään Virginian valtionvankilan ryysyt.

— George, kuulin Winnien kuiskaavan. Hänen äänessään oli jotakin, pieni vivahde vain, joka tarkoitti: »Seis, älä koske kivääriin!»

Käännyin. Neljäs mies kurkki tuvan toisesta ikkunasta. Hänen oli täytynyt kivuta ulkohuoneen katolle päästäkseen ikkunan korkeudelle. Hänen .45 Coltinsa lepäsi vakaasti ikkunalaudalla. Hän piteli asetta molemmin käsin ja tähtäsi vyötäröön. Mies ei ollut sanonut sanaakaan. Ei käskenyt minua nostamaan käpäläni kattoon — hän ei ilmeisesti ollut tuota ennalta varoittelevaa tyyppiä.

Kylmästi Colt-veikko odotti, että tarttuisin kivääriini.

Ovi potkaistiin auki. Sisään tallusteli kiväärimies. Hänen perässään tulivat ne kaksi muuta.

— Keitä nuo ovat? kysyi Winnie ja veti lakanan leukaansa saakka.

— Eilen kun ajoimme tänne tuli radiosta poliisitiedotus. Siinä puhuttiin valtionvankilasta karanneista vangeista.

Winnie nyökkäsi.

★★★★

Winnie on ammatiltaan sairaanhoitaja. Ikää hänellä on 25 vuotta. Minä olen viitisen vuotta vanhempi ja toimin valtion riistanvalvojana.

Viime elokuussa me Winnien kanssa päätimme viettää viikon siinä pienessä metsästysmajassa, jonka isäni aikoinaan pystytti tälle Suuren kauhusuon saarekkeelle. Minä olin silloin pikkupoika ja vietin kaiket kesät mökillä. Isäni opetti minut metsästämään ja kalastamaan. Nyt aikuisena palaan tähän minulle rakkaaseen majaan monta kertaa vuodessa.

Suuri kauhusuo muodostuu happopitoisesta kahvinruskeasta vedestä, tiheästä mutta vaihtelevasta rämekasvillisuudesta ja matalista saarista. Nämä saaret ovat tosi matalia: yksikään ei kohoa seitsemää metriä vedenpinnan yläpuolelle ja ne ovat kuohkean mullan ja rahkasuon peittämiä. Nimestään huolimatta Suuri kauhusuo on ystävällinen niille, jotka sen tuntevat ja osaavat sitä rakastaa. Muukalaiselle se on kuolemanloukku.

Nuorena kuvittelin että vain dinosaurukset pystyvät elämään Suuren kauhusuon kaltaisessa paikassa. Moni ihminen on menehtynyt tänne. Kukaan ei tiedä moniko on kirjaimellisesti joutunut moskiittojen kitaan, moniko uponnut pohjattomaan liejuun, moniko päättänyt päivänsä alligaattorin kidassa, moniko jäänyt lojumaan myrkkykäärmeen iskettyä salakavalasti, moniko menettänyt järkensä kuumuuden johdosta ja menehtynyt harhailtuaan aikansa tässä helvetin esikartanossa. Eikä sovi unohtaa niitä raukkoja, jotka ovat kuolleet heitä voimakkaampien miesten ansiosta.

★★★★

Lähdimme Winnien kanssa Roanokesta Virginiasta ja ajoimme Burnt Millsiin Pohjois-Carolinaan, josta painelimme reput selässä erämaahan. Kuljimme kahdessa päivässä tuon 45 kilometrin matkan seuraten vanhoja polkuja, jotka tunsin entuudestaan.

Suuri kauhusuo ei suinkaan ole täysin asumaton. Siellä elää toki ihmisiä ja vaikkei heidän kurjia asumuksiaan näykään niin me, jotka tunnemme suon tiedämme heidän olevan siellä jossakin piilossa uteliailta katseilta. Tapasimme matkan varrella vain yhden suon asukkaan — Lafe Batemanin, noin 35-vuotiaan miehen joka on jäänyt viisivuotiaan lapsen tasolle. Lafe hymyilee kernaasti. Hänen kasvojaan voisi pitää herkkinä ja älykkäinä ellei satu vilkaisemaan silmien tyhjää tuijotusta. Suon asukkaat kutsuvat häntä Lafe Likaiseksi — kuten useimmat lapset hänkin inhoaa vettä ja saippuaa.

Lafe Likainen hankkii niukan elantonsa metsästyksellä. Pyydystämiensä eläinten lihat hän syö ja turkikset myy. Laista Lafe Likainen ei piittaa. Tai sanotaan mieluummin: ei osaa piitata. Hänelle on mahdotonta selittää mitä sanalla »laillinen» tarkoitetaan. Lafe on salametsästäjä. Ansat ovat hänen tavallisin pyyntitapansa, mutta kun hän ampumalla kaataa riistaa tekee hän sen jousella, jonka on valmistanut Joka Miehen Tekniikka -lehdessä olleen selostuksen mukaan.

Ei kannata nauraa Lafen kömpelön näköiselle jouselle. Se on tehty romuauton etujousesta. Olen nähnyt hänen ampumansa lyhyen sulkanuolen tunkeutuvan helposti neljän tuuman paksuisen puunrungon lävitse.

Yllätimme Lafe Likaisen salakuopan kaivuusta. Hämmästyttävintä asiassa on se että yleensä pääsimme yllättämään hänet. Lafe näet oppi jo varhain »varjoliikkumisen» taidon paikallisilta intiaaneilta. Nämä intiaanit liikkuvat äänettöminä kuin varjot ja katoavat näkyvistä kuin kummitusoliot ilmestyäkseen taas esille mitä arvaamattomimmalla tavalla.

Kuljimme polkua pitkin kun Lafe äkkiä pöllähti eteemme. Pörröttelin leikilläni hänen keltaista tukkaansa ja sanoin ankaruutta teeskentelevällä äänellä hänen rikkovan lakia. Sanoin että ellei hän heti täytä kuoppaa joutuisin panemaan hänet vankilaan. Selitin ainoaksi syyksi miksi en heti pidättänyt häntä sen, että en ollut työvuorossa enkä halunnut pilata lomaani yhden typerän kusipään takia.

Lafe Likainen nauroi ja heitti jousensa olkapäälleen. Sitten hän sanoi minulle että puhuin tuollaista pahaa kieltä koska minulla oli kiiltävä virkamerkki ja että ne ihmiset jotka olivat antaneet minulle tuon merkin olettivat että puhuisin juuri tuolla lailla ihmisille, joita halusin pelotella. Eikö niin? Mutta hän, Lafe, tiesi kyllä että minä oikeastaan pidin hänestä. Enkö pitänytkin? Sillä: ellen pitänyt hänestä niin miksi sitten nauroin koko ajan kun huusin ja karjuin hänelle?

Winnie ja minä katsoimme toisiamme ja purskahdimme nauruun. Kun käännyimme jälleen Lafen puoleen oli hän kadonnut. Hän tosiaan taisi »varjoliikkumisen».

Keskipäivän aikaan elokuun 15. päivänä 1973 saavuimme mökille. Olimme patikoineet kaksi päivää.

Emme olleet kuulleet uutisia sen jälkeen kun kaksi päivää aikaisemmin jätimme auton Burnt Millsiin. Emmekä edes autoradiota kuunnellessamme olleet kiinnittäneet erikoista huomiota tarinaan Virginian valtionvankilan karkureista. Siinä teimme melkoisen virheen.

Emme ajatelleetkaan karkureita ja niinpä he sitten yllättivätkin meidät kirjaimellisesti housut nilkoissa.

Meidän sallittiin pukeutua. Tai sanoisinko että meidät pakotettiin vetämään hyntteet yllemme heidän seuratessa toimitusta sairaalloisella mielenkiinnolla. Kiiluvin silmin miehet tarkkailivat Winnien pukeutumista. Winnie ei ole turhan kaino eikä hän nytkään yrittänyt peitellä itseään. Antaa piruparkojen töllistellä, näytti Winnie ajattelevan.

He olivat näköjään nälkään nääntymäisillään; sen saattoi päätellä siitä että he availivat säilykepurkkejamme etikettejä katsomatta ja kaapivat sisällön suihinsa lainkaan tajuamatta mitä söivät. Mutta osasivat he varovaisia olla: koko ajan joku heistä piti suota silmällä. Eivätkä he meitäkään unohtaneet — koko ajan kutitti aseen piippu jommankumman ohimoa.

Kivääriillä aseistautunut mies oli nimeltään Claven. Muut näyttivät tottelevan häntä ja avasivat hänelle säilyketölkkejä. Claven oli siis joukon johtaja. Hän oli ehkä 30-vuotias. Ei hän isokokoinen oikeastaan ollut, mutta vaikutti jykevältä: hänen kehonsa näytti koostuvan erikokoisista osista, joita ei mikään yhdistänyt toinen toiseensa, ei edes kaulaa näkynyt.

Emme koskaan saaneet tietää kahden muunkaan miehen etunimiä, opimme tuntemaan heidätkin vain sukunimeltä:

Wilks. Ikä noin 45. Hän oli kvartetin ikämies. Hän oli myös heistä laihin ja hermostunein. Hän mutisi alituiseen että tämä pakoyritys oli hänen viimeinen toivonsa. Ilmeisesti hän oli lusinut elinkautista.

Kamisky. Ikä 22. Sakin nuorin. Ja ehdottomasti ilkein. Kaminsky oli se, joka seisoi ikkunassa äänettömänä ja vaani tilaisuutta tappaa minut.

Andrew Jackson King oli neljäs näistä paheen musketööreistä. Hänen tehtävänään oli pitää huolta radiosta.

Karkurit eivät juuri puhuneet itsestään. Saimme sen käsityksen että he olivat istuneet kiven sisällä eri syistä. Turhaan he eivät olleet tuomioitaan saaneet. Luettelo käsitti raiskauksia, aseellisia ryöstöjä ja tappoja.

Clavenista sain sen vaikutelman että hän oli todellinen kovanaama, mutta samalla käytännön mies. Sillä aikaa kun kolme muuta katseli suu vaahdossa Winnien pukeutumista, kuunteli Claven poliisin aaltopituutta.

Poliisiradion välittämät uutiset eivät olleet mieluista kuunneltavaa noille neljälle: kahden osavaltion poliisivoimat olivat yhdistäneet vahvuutensa ja uusia miehiä siirrettiin jatkuvasti vankikarkureitten etsintöihin. Kansalliskaarti oli asettanut etsintäryhmien käyttöön lentokoneita ja helikoptereita. Suuren kauhusuon alueelle oli

Sivulle 60

Suomen salainen ase:

LÄTTÄJALKAISET KRUUNUNRAAKIT OLIVAT PETSAMON SANKAREITA

Jaakko Jääpää

Monta sataa miestä uurasti Petsamon ja Rovaniemen välillä yötä päivää ja osalta heidän ansiotaan oli, että kansa pysyi hengissä ja piristyikin — aloittamaan seuraavan sodan. Tämän uurastuksen päähenkilöt olivat kansansa valioita. Kolmannen luokan nostomiehiä ja muutama varusmies heidän joukossaan!
— Tämän artikkelin kirjoittaja on yksi heistä, muuan niitä 30-luvun hullun kasvatuksen tuotteita, jotka yhä jostakin syystä elävät, tosin toinen jalka jo haudassa, mutta toinen ylväästi juoksuhaudassa.

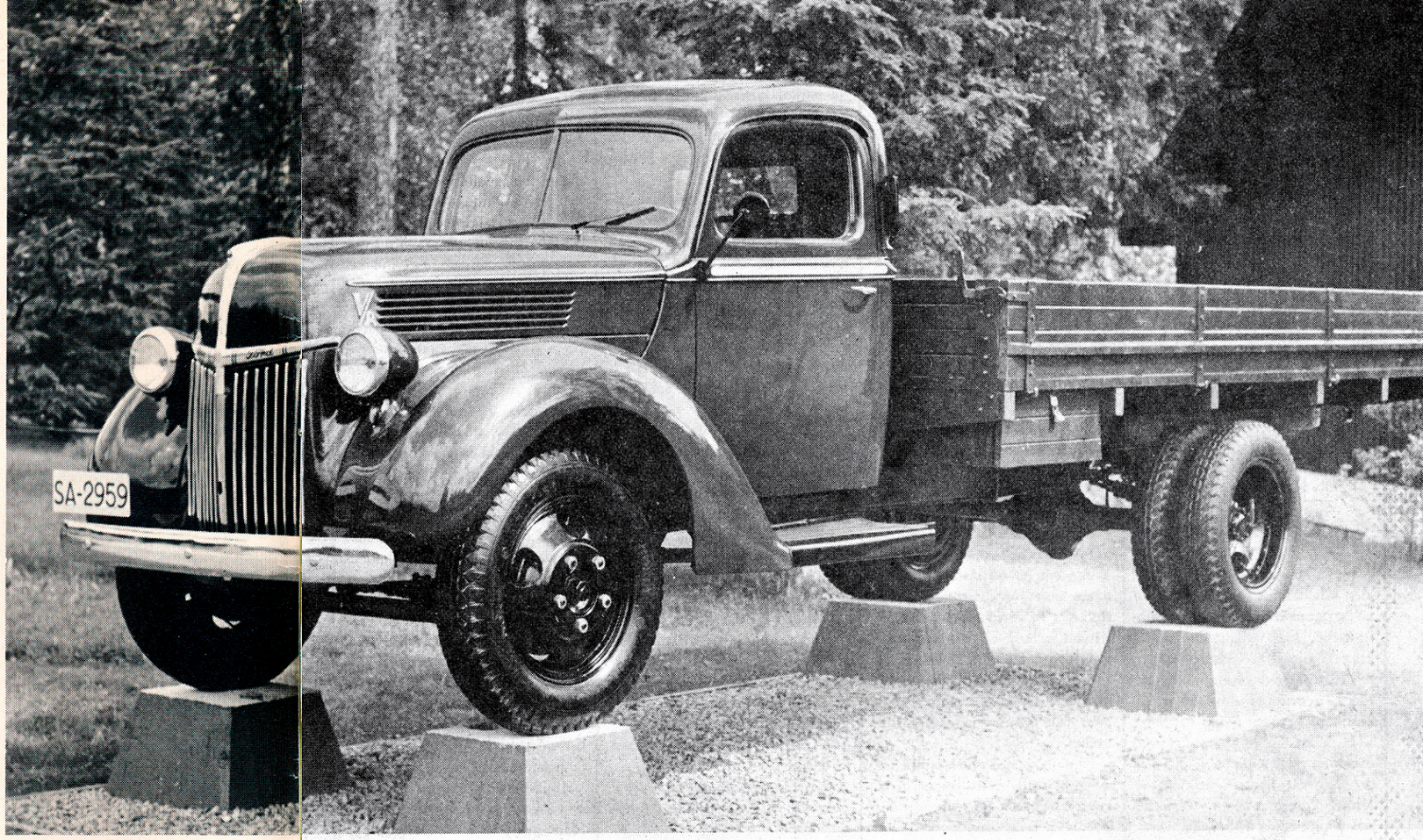

●●● PETSAMO on sana, joka kaikuu yhä oudon kiehtovalta monen suomalaisen korvassa. Se oli kaukaisten kylmien huurujen maa, noitien asuma-alueen takarajaa. Siellä asui munkkeja ja porttoja, poronpurijoita ja tarunomaisia jätkiä, joilla ei ollut mitään yhteistä puurajan tällä puolen asuvien kunnon jätkien kanssa.

Vastaavanlaista porukkaa on tänä päivänä Helsingin asematunnelissa ja vastaavasti heidänkin joukossaan muutama ns. kunnon ihminen. Korostan: muutama.

Petsamo ei ole oikeastaan mikään paikkakunta, se on alue, joka kuului Suomelle 1920 Tarton rauhasta alkaen siihen asti kunnes tyhmät suomalaiset sallivat saksalaisten asettua sinne kaivamaan verta nenästään. Eli 1944 asti, jolloin Neuvostoliitto otti tämän itselleen aikaisemmin kuuluneen alueen takaisin. Hakkasi kuvaannollisesti sanoen tämän Suomi-neidon käden poikki kuin kaukaisten itämaiden lain mukaan: jos käsi on pahaa tehnyt on parempi, että hakkaat sen pois kuin että . . .

Mitäs mentiin antamaan Petsamo sakuille taistelupohjaksi!

Tähän alueeseen kuului monta paikkaa, nimeä jotka kiehtovat mieltä ja joista oli puhuttu paljon. Parkkina, Liinahamari, Trifona, Alaluostari, Kalastajasaarento, maailmankuulut Heinäsaaret Jäämeressä, Pummanki, ei niitä kaikkia enää millään muista. Kaikille oli yhteistä se, että niistä kerrottiin kauhujuttuja jos jonkinmoisia, asujaimet olivat salaperäistä väkeä kuin Ylöjärven pirut, ja että salaperäiset kummituslentäjät raivosivat niin koko Lapin kuin etenkin Petsamon taivaalla ufojen tavoin.

Tämähän ei meidän aikanamme ole mitään uutta — nyt kun ufoja on jo Turussakin, ja kun on itsestään selvää, että Ruotsi vakoilee kauttamme ties ketä ties kenen laskuun.

SUOMEN SALAINEN ASE

Ne vinoilivat meille pahasti silloin, kun Helsingissä mutterikurssilla ollut »Kettisen Karvalakkikomppania» kuormattiin junaan 200 litraa hirvittävän vahvaa varastettua pirtua selkärepuissaan ja kun Orimattilan kevätaurinkoiset päivät olivat ohi. Ne — toiset asevelvolliset tietysti — väittivät meidät lähetettävän Lappiin poroja naimaan, kun sudet olivat sinä talvena tappaneet niin paljon vasoja, että siitosapua oli saatava.

Mutta matkaan lähti Suomen salainen ase.

Se oli tehty rautaisista aineksista. Tosin enemmän kuin toinen puoli oli pahasti ruosteessa: kolmannen luokan nostomiehiä, eli oikeammin ruunuunraakkeja. Kellä oli vain toinen keuhko, kellä mahalaukkua puolikas, joltakin puuttui toinen munuainen, joillakin oli lättäjalat. Toisilla kulku oli kuin cowboyn, mutta vastapainona toisilla pihtikintut. Joissakin ei huomannut mitään vikaa ennen kuin heitä puhutteli. Vastauksesta ilmeni miksi heitä ei ollut vakinaiseen väkeen koskaan huolittu, tai sieltä äkkiä sysätty siviiliin . . .

Kaikilla oli kuitenkin kaksi yhteistä piirrettä: jokainen oli mahdottoman epäsotilaallinen ja jokainen oli *automies*.

Tätä velmujen laumaa oli sitten pantu paimentamaan, kouluttamaan ja huolehtimaan — ainakin siinä komppaniassa jossa palvelin — seitsemän sotahullua, vasta AUK:sta päässyttä varusmies-alikersanttia.

Olin näistä yksi.

KUOLEMANKOMPPANIA JA HÄVITTÄJÄ-ÄSSÄT

Kun porukka oli lopulta Rovaniemellä ikimuistoisen ja viinanhajuisen matkan jälkeen saatu kokoon Tiilikoulun pihamaalle kirkkaaseen auringonpaisteeseen, vänrikki Mäntylä huokaisi syvään.

— Voi perkele, ettei se kranaatti osunut sittenkin likemmä!

Mäntylä oli vielä varusmies, talvisodan jossakin vaiheessa hän lensi neljäkymmentä metriä tykistökeskityksessä, jossa monta kuoli ja josta hänet vietiin tärähtäneenä kenttäsairaalaan. Sieltä Nikkilään tutkittavaksi ja kun vikaa ei ollut muuta kuin helvetin häijy luonto, passitettiin »lippujen alle» takaisin.

Mutta liput oli pantu sillä välin koipusseihin, Mäntylän kohtaloksi tuli autokomppania, josta sittemmin käytettiin ylvästä nimitystä Hävittäjä-ässät. Tehtävänä puolustusvoimain yksikkönä yhdessä Kuolemankomppanian kanssa Petsamoon, Liinahamarin sataman saapuvien laivojen tuoman tavaran turvallinen ja varma, nopea kuljettaminen etelämmäksi, kärsivän kansan tarpeisiin.

Talvisotaan oli komennettu miesten ja lottien lisäksi paljon muita elollisia ja elottomia. Oli hevosia — niitä näkee vieläkin jossain, enimmäkseen kirjoissa — ja koiria, jotka nykyään nuuskivat huumesaaliita. Oli polkupyöriä ja muita pyöriä, olipa autojakin. Eniten kuorma-autoja.

Sodan päätyttyä oli nämäkin kotiutettu, siis autot. Paitsi niitä, jotka eivät enää omistajilleen kelvanneet. Loppuunajettuja, lommoisia, vailla varusteita, alun perin vain siviilikäyttöön ja säännöllisiin huoltoväleihin meinattuja menokaluja.

Näistä oli Hävittäjä-ässien kalusto koottu.

UUDET AUTOT

Kuolemankomppanialla oli Dodget, joita ei kuorma-autoina enää tietääkseni näekään. Ne olivat olleet melko uusia sodan alussa, niitä ei oltu raiskattu kovinkaan pahasti ja lujiakin olivat.

Mutta tämän toisen komppanian ajokit olivat kaikkea mahdollista merkkiä ja mallia. Muistan sellaisenkin kuin International. Oli myös Fargoja, Fordson (ihan totta: kuorma-auto, eikä traktori), Opel Blitz, tavallisista Chevroleteista puhumattakaan.

Kaikille oli yhteistä vain se, että joukkoon ei mahtunut yhtään alle kuusivuotiasta.

Mutta sitten, seuraavana päivänä kun Mäntylä oli huokauksensa päästänyt, saatiin ihkauudet ajokit ja sellaisesta näkyy kuva tämän jutun yhteydessä.

Ne olivat Ford T malli 40-ajokkeja ja niin niiden kuin niiden kuskienkin kunniaksi on tämä juttu kirjoitettu.

Nämä autot oli hankittu Amerikoista, kotimaastaan, sillä silloin ei Fordia tehty tietääkseni muualla kuin siellä. Autot oli osina laivattu Trondheimin ja Bergenin satamiin Norjassa. Sieltä ne kuljetettiin Tukholmaan, jossa koottiin ja kun ne luovutettiin suomalaisille Rovaniemellä — sodan jo päätyttyä — oli niillä ajettu vain matka Tukholmasta Haaparannan kautta sinne.

Muistan autojen värin aivan tarkkaan. Se oli tummanvihreä, kiiltävä, sillä sotaväriä ei niihin ulkomailla osattu tai uskallettu maalata. Puskuri, jäähdyttäjän säleikkö ja muut kuvassa kiiltävät osat olivat kromattuja; erikoisen omalaatuisen vaikutelman antoivat maalatut raidat, keltaiset, ja samalla värillä konepeittoon lyhdyn lähelle kohokirjaimin merkityt V/8 olivat samaa maalia.

Ne olivat helvetin upeita vehkeitä ja nämä yli kolmenkymmenen vuoden takaiset ajoneuvot kelpaisivat monelle vielä tänäänkin. Sellaisille, jotka ymmärtävät kestokalun arvon.

MUISTANKO VÄÄRIN?

Eversti Wiljo Rommi oli tuohon aikaan kuvioissa kovasti mukana. Emme me häntä saaneet nähdä, hänellä oli tärkeämpiä hommia suuremmissa puitteissa. Mutta hän on kirjoittanut tarkan kuvauksen näistä autoista ja niiden muistoksi nyt Puolustuslaitoksen Kuljetusvälinevarikolle Tampereelle on pystytetty kuvamme Ford. Entisöity, kaunis yksilö.

Mutta kun soitin eversti Rommille ja kyselin lisätietoja, ei hänkään saattanut vastata kysymykseeni siitä, millainen moottori meidän hävittäjissämme todellisuudessa oli.

Konepeittoon on prässätty koholle V/8. Minä olen kohdaltani vuorenvarma siitä, ettei minun autoissani — jouduin ajamaan monellakin — ollut yhdessäkään veekahdeksikko, vaan suora kuutonen! Joku on vieläpä väittänyt, että se oli nelonen, mutta ei nelosilla olisi niitä matkoja tehty.

Kun kuitenkin 33 vuotta on pitkä aika, saattaa olla, että muistan väärin. Ehkä joku tietää asian, kirjoittakaa minulle. Osoite JERMUN toimitus. Tämä siksi, että ei tarvitsisi mennä hautaan moinen epätietoisuus mielessä . . .

PAPERIA VIETIIN — KAHVIA TUOTIIN

Kaksi päivää kummasteltiin kalustoa. Ja ihmeteltiin mitä työksi annettaisiin. Sitten kävi käsky: Komppania valmiina aamulla lähtöön. Kuivamuona jaetaan iltalla, matka Liinahamariin. Viedään paperia rullina, tuodaan mitä annetaan.

Ajetaan kolonnana, etäisyydet kymmenen autonmittaa. Kaksi miestä autoon, yksi ajaa, toinen lepää. Onko kysymistä?

Olihan sitä. Mutta kukaan ei osannut vastata.

Ei tiedetty matkan mittaa. Ei oikeastaan mitään muuta kuin että kaikki kyllä järjestyy. Jostakin saatiin tietää, että matka oli 531 kilometriä sinne ja täsmälleen sama takaisin. Eksymistä ei tarvinnut pelätä, sivuteitä ei ole. Ivalossa on puolenvälin ruokapaikka, on niitä muuallakin. Maastoon ei saa mennä, ei ainakaan Nautsin yläpuolella, sillä maasto on miinoitettua. Miinoja ei ole ehditty poistaa, on paras kustakin vain maantieltä ojaan.

ENSIMMÄISET UHRIT

Aamulla nähtiin mitä miehiä Suomen salainen ase oli. Hujauksessa olivat kuormat päällä, niistä oikein riideltiin, kaikilla oli kiire matkaan. Huomasi, että vanhat miehet olivat tottuneita kuormakuskeja. Meistä nuorista ei ollutkaan muuhun kuin olemaan tiellä.

Ja sitten koko plutuuna oli maantien päällä. Annetut etäisyydet pysyivät hyvin: ensimmäiset olivat Vuotsossa kun viimeiset saivat kuormansa köytetyiksi Rovaniemellä. Etäisyyden minimirajaa ei alitettu, paitsi Kaunispäällä, jossa ensimmäinen onnettomuus oli tapahtunut. Hurjassa kilvassa oli joku ottanut hieman liikaa riskejä, uusi kaunis hävittäjä oli syöksynyt rotkoon vasemmalle. Kaksisataa metriä äkkijyrkkää ja sitten vastapäinen tunturinkuve.

Näiden autojen lavoille lastattiin aina viisi paperirullaa. Lavan levyisiä, jokseenkin. Kolme alle ja kaksi niiden päälle koloihinsa. Köydellä kiinni, noin muodon vuoksi ja sitten kaasua. Mutta vaikka onnettomuusauton kuljettaja oli jarruttanut kuinka, ei mikään enää syöksyä pidättänyt. Hävittäjän hytti oli litistynyt matalammaksi kuin kori ja kuski ja kuljettaja haudattiin jonnekin Suomeen myöhemmin. Kai sankarivainajina — mutta sitä he olivatkin. Esimerkki kun vaikutti paremmin kuin mitkään määräykset. Hengellään he säästivät muita, sillä juttu levisi ja kulki ja miehistä tuli äkkiä hyvin varovaisia.

MIESTEN MATKASSA

En millään jaksa enää muistaa reittiä tarkalleen, paikkakuntien nimetkin soljuvat mielessä epäjärjestyksessä. Oli Nellimö, Laanila, Vuotso, Salmijärvi, Jäniskoski, Paatsjoen ranta, ties mitä. Perillä käsivarressa oli päätepiste, sen muistaa parhaiten.

Luostarin jälkeen tuli Parkkinan kalastajakylä. Sen talot olivat omituisen pieniä, mutta siihen oli syynsä. Pieni talo vaatii vähän polttopuuta ja siitähän siellä oli aina puute. Trifona oli seuraava, sitten Liinahamari, satama. Jäämeren ranta, johon ensimmäistä kertaa päästyä me nuoret välttämättä riisuimme ja uimme.

Ei sitä oikein uimiseksi voinut sanoa, mutta kastettiin munat kuitenkin. Jäämeressä. Erikoisuus se on sekin.

Ja vanhat miehet nauroivat meitä hulluja.

Mutta sen minä sanon tältä istumalta, että koko operaatiosta, kuljetustyöstä, ei olisi tullut mitään ilman noita hampaattomia, ilmarintaisia, tyrävaivaisia lattajalkoja, III luokan nostomiehiä. Missä ruumiillinen vaivaisuus kiusasi, siinä auttoi pirullinen sisu. Missä muilta saattoi tulla itku, siinä nostomies pani vitsiksi ja nauroi sille itsekin.

Kun joku ajoi etuakselinsa irti mahdottomalla tiellä, toinen heitti kuormastaan kaksi paperirullaa tienoheen ja jollakin helvetin keinolla he nostivat etuakselittoman nokan lavalle. Ja veivät kuorman perille, jossa akseli kiinnitettiin kenttäoloissa sillä aikaa kun ne kaksi rullaa käytiin sillä ehyellä autolla hakemassa.

Kun kytkin levisi, eikä pitänyt, he jollakin pirunpojan konstilla mulkkasivat sen niin, ettei se irronnut. Ja sitten ajoivat. Vaihtaen kuin ei mitään. Vain kaasulla pelaten.

Kun Tikkaselta jäi vaihdekeppi käteen Saariselältä laskeuduttaessa ja vaihde neloselle, hän — ajoi nelosella Rovaniemelle. Kytkin kyllä piti sitten uusia, mutta kuorma tuli perille.

MIINOJA

Salmijärvellä oli kahvitupa. Siinä saatettiin viivähtää tovi. Käytiin ihailemassa venäläisten rakentamia konekivääriikorsuja. Ne olivat — samoin kuin taaempana sijaitsevat miehistön kämpätkin — kirvesmiehen mestarinäytteitä. Sellaisia ei jatkosodassa nähtykään kuin takalinjassa, jossa tk-miehet niitä kuvailivat.

Ja että kämpissä oli eletty, sen huomasi.

Menin vähän katselemaan. Päivä paistoi kirkkaasti, kannon nokassa oli joku rasia. Pohja oli sateessa kostunut, irronnut ja sisällä oli vaaleanpunaista jauhetta. Nuuhkaisin. Puuteria!

Kyllä Neuvostoliitossakin oli naisia »lottina» ja heillä varmasti enemmän vapautta kuin meidän tyttärillämme. Sukkanauhan solki oli maassa. Narunpätkä puussa ja siinä näppärä pyykkipoika. Menin kämppään ja katselin.

Hylätyiksi asemiksi näissä yleensä oli yllättävän siistiä. Ei ollenkaan ollut paskanneltu nurkkiin, kuten peräännyttäessä tavallisesti tehdään. (Eiväthän he tosin perääntyneet, luovuttivat vaan.) Kivat vitsaksista punotut vuoteet. Tasapaksuista kepeistä kootut hyllyt ja naulakot. Tynnyrikamiina. Ja pöydällä, ikkunasta lankeavan valon loisteessa kummallinen kuvapatsas.

Lähemmin tarkasteltuna se osoittautui olevan sopivasta juurakosta puukolla muotoiltu mahtavankokoinen miehenkalu. Tyvipuolella kivekset kuten kuuluu ja terska maalattu punervaksi. Kuten myös kuuluu.

— Mutta eihän tämä olekaan kuuskanttinen!

Muistan aina Rainerin ilmeen. Hän oli kanssani tällä tutkimusmatkalla ja . . .

No niin, niille jotka ovat liian nuoria tietääkseen asiasta kerrottakoon, että kansan suussa kiertävä juttu kertoo Venäjän miehellä olevan kuusikulmaisen sen vempeleen, josta naiset niin pitävät. Ehkä juuri siksi.

Mutta Rainerin ilme on jäänyt lähtemättömästi mieleeni. Ehkä sen takia, että kun jatkoimme tutkimuksia, hän oli poikennut hieman sivuun ja minusta tuntui äkkiä kuin hän olisi heittänyt minua halolla päähän.

Ei heittänyt. Heitti veivinsä.

Rainer oli astunut miinaan. Me kannoimme hänet pois, sillä me uskalsimme liikkua vapaasti. Olihan Rainer raivannut maaston.

Hän oli ikäiseni, 1919 syntynyt. Rauha hänen muistolleen.

PELTISEPÄT HANKKIVAT HYVIN

Veimme paperia, tuli jo sanotuksi. Toimme kahvia, sokeria, sekahedelmiä. Viimeksi mainitut laatikoissa, edelliset säkeissä. Ja piikkilankaa, seuraavaa sotaa varten. Koko laivalastillisen. Sitä ei tarvinnut ajaa »alas» asti, sen sai jättää Paatsjoen mutkaan, käsivarren taipeeseen tai paremminkin olkapäälle. Mutta kahvit ja sokerit oli tuotava Rovaniemelle.

Kyllä tuotiin. Kaikki. Mutta ihan kaikki ei ollut enää säkeissä.

Tiedättekö millainen on nekku? Sellainen siirappijuttu ja sen voipaperinen kääre, tuutti. Niin, tai jäätelötuutti, tötterö. Sellaisia rakennettiin nyt Rovaniemellä peltiseppien pajoissa kovalla kiireellä. Tuutin kärki oli ehyt, mutta noin parin sentin päässä siitä oli tuutin kyljessä kahvipavun tai kahden mentävä aukko.

Ja kyllä sokerikin kulki siitä, sen huomasi, kuin tuikkasi tuutin kärjen säkin kuitujen välistä. Kahvipöönät tai sokeri alkoi melkoisella vauhdilla soljua ulos ja varalle pantuun pussiin.

Me joimme aina oikeata kahvia. Ja makeana.

Tämä nyt oli pientä. Mutta kun sitten muutamat alkoivat verottaa säkkejä työkseen ja lähetellä salaperäisiä paketteja »likavaatteita» tai »siviilivarusteita» tuon tuostakin etelään ja kun he saivat vaatteensa »pesulasta» rahakirjeinä tai postiosoituksia, joiden turvin sitten saattoi mukavasti pistäytyä Pohjanhovissa, muuttui tahti.

Sotilailta ei enää otettu paketteja vastaan ilman erikoista lupaa. Muutamat pitivät toisia silmällä ja joku kärysi. Mutta kahvia valui vahvasti sokeroituna ties kuinka paljon ja ties mihin.

»TUHANNEN MULKUN OLGA»

Jokainen miesjoukon paljous jokaisessa maassa kaikkina aikoina on koonnut liepeilleen seurannaisilmiöitä, joita sanotaan huoriksi.

Rovaniemellä oli tiuhin tahti; ilmiö on nähty sittemminkin, kun saksalaiset herrailivat siellä. Mutta nyt oli etupäässä ruotsalaisten ja norjalaisten vuoro. Meillä suomalaisilla varusmiehillä ei ollut rahaa, sitähän tuollaiset naiset ovat hankkimassa omalla ammatillaan. Heitä kiinnostavat eniten varakkaat — ja sitä olivat vierasmaalaiset. He olivat tulleet maahan ensimmäisten rekka-autojen kanssa — sitä ennen ei tiedetty mitä ne ovat — ja hankkivat hyvin Pohjolassa.

Heillä oli valinnan varaa, ja kyllä he valitsivatkin.

Mutta matkan varrellakin, kohteliaisuudesta en sano missä, oli muutamia palvelualttiita naisia. Kuuluisin lienee ollut »Tuhannen Mulkun Olka», mikä lempinimi

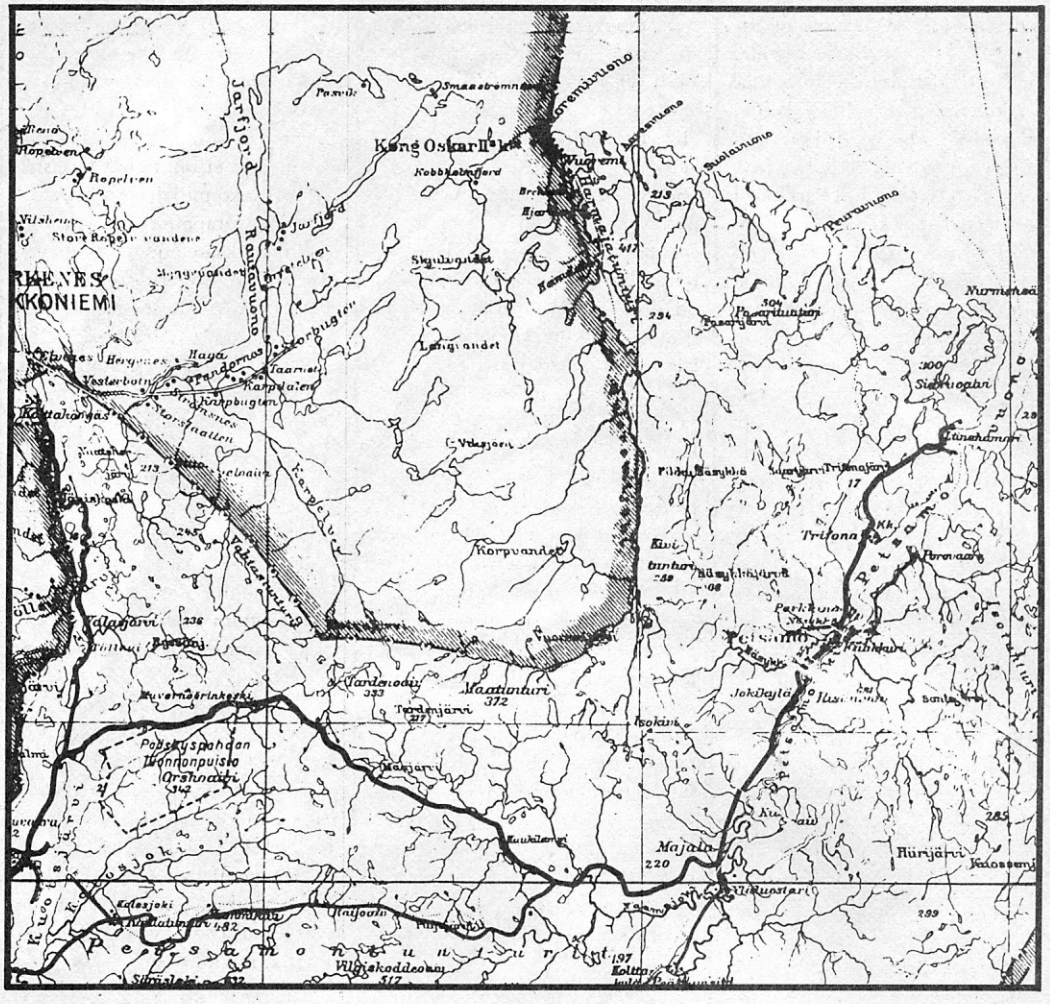

sanoo jo tarpeeksi. Minun ei sitten tarvitsekaan.

KAUNISPÄÄ JA VESIVAAKA

Ivalossa, eräänä yönä, kuulin kiihkeän väittelyn Kaunispään tunturin kummallisuuksista. Joku kinasi, että siinä ja siinä kohdassa, sen ja sen kilometritolpan välillä on paikka, jossa auto liikkuu ylämäkeen itsestään. On kuulemma tunturissa niin paljon niin magneettista rautaa, että vie kuulalaakereilla olevaa autoa kuin veturi ikään. Sitten alamäkeen ei taas tahdo päästä kaasullakaan.

Panin merkille missä ja päätin tutkia asian. Paikalla totesin, että niin oli. Vaihde pois, jarru pois ja hiljaa auto alkoi rullata — totisesti — ylämäkeen.

Rovaniemellä taukoaikana panin sitten vedon pystyyn. Sanoin että ei ole niin, vaan että jossakin heittää. Minä voin todistaa sen.

Vetoja lyötiin. Kuka kenenkin kanssa, mutta eniten minun, sillä useimmat uskoivat Kaunispään taikaan.

Minä kävin lainaamassa vesivaa'an ja helvetin pitkän laudan. Seuraavalla reissulla näytin, panemalla laudan syrjälleen ja vesivaa'an sitä vasten, että

— jos pojat ymmärrätte mitään vesivaa'asta, niin kattokaa itte. Ja maksakaa vetonne.

Maksoivat.

Mutta veikeä se oli, se harhakuva. Hallusinaatio tai miksi ne hienokieliset sitä sanovat. Vaikutti tosiaankin että auto olisi rullannut vastamäkeen, mutta tunturien mahdottomat mitat, jotenkin linjojen asento toisiinsa verraten ja ennen kaikkea kova usko miesten mielissä siirtelivät näitäkin vuoria ties minne päin kalteviksi.

Itse olin todennut asian laidan aikaisemmin, lorauttamalla tielle. Eikä se kusi vastamäkeen lähtenyt. Enkä minä jaksanut uskoa »magneettiinkaan» tarpeeksi.

MATKAA JA MATKALAISIA

Tämä ajotyö oli valtava urakka. Ei se olisi mitään tänään, sillä tiet, ajoneuvot ja muu sellainen ovat kehittyneet niin, että vaivatta nykyisetkin kuskit pystyisivät moninkertaiseen suoritukseen.

Mutta eivät pystyisi siihen, mitä Salainen Ase teki.

Sillä kalustolla, niillä teillä ja ollen itse siinä kunnossa! Noin yleensä. Ruumiillisesti, meinaan. Mutta sisua oli. Oli palkkakin kiihottamassa, kokonaista 50:— senaikuista rahaa autoa kohti, mikä aiheutti sen, että jokunen ajoi matkan yksin moneen kertaan saadakseen lähettää kotiin akalle ja lapsille sen viiskymppisen kokonaisena. Itse ja yksin hankittuna. (Nykyrahaa ehkä 20:—)

Itse olin runsaat viisi kuukautta rääkissä. Ajoin 32 reissua, kukin vei kolme päivää ja kaksi yötä. Se merkitsee 34 000 km, mikä on helvetin pitkä matka ajettavaksi henkilöautollakin. Tänäänkin ja näilläkin teillä. Mutta minä katkesinkin. Siviiliin sydänvian takia.

NOSTOMIEHET JATKOIVAT

Harklin Turusta, mahdottoman iso mies ja itse lempeys. Mutta veti minua turpiin kerran niin, että vielä kirvelee. Mutta veti syystä, olin suomeksi sanottuna vittuillut, esimiehenä muka. Harklin opetti minulle sen, mitä AUK oli jättänyt opettamatta. Psykologiaa. Mustan silmän avulla, jotta oppisin näkemäänkin, en vain katselemaan.

Nurmi, porilainen. Veti minut palavan auton ohjaamosta, kun olin lopen väsyneenä ajanut ojaan — onneksi kuormatta. Ja kantoi apumieheni toisessa kainalossaan. Ennen kuin bensatankki räjähti.

Suominen, jonka luultiin olevan mykkä, kunnes sai viinaa ja meinasi puukolla tutkia paljonko vänrikki Mäntylässä on suolia. Jolta puukko otettiin pois, ja jolle annettiin sakinhivutus ja joka ei sittemmin puhunut vaikka oli saanut viinaakin.

Ovaskainen herraties mistä, jolla oli kampurajalka ja joka sanoi sen olevan erikoistilauksesta saadun. Sillä kun pääsi ensin ruununraakiksi ja nyt saattoi jarruttaa ja painaa kaasua samanaikaisesti, kuin nykyiset rallikuskit ikään.

Ahvenainen, joka uskoi jumalaan ja luki raamattua aina kun vähänkin jaksoi. Mutta huusi perkelettä ensiksi apuun, kun raidetanko katkesi, ja manasi »Kristuksen vittuun» (?) koko revohkan.

Oinonen, joka tuli sittemmin ison herran yksityiskuskiksi — eikä ihme. Oli sellainen luonteenlaatu, ettei kukaan lähellään halunnut riitaa rakentaa. Tuli aina semmoinen kumma katse ja niin rauhoittavat sanat, ettei toista miestä ole koskaan eteeni sattunut. Niin, kerran hän kyllä lopetti kahden kovan miehen tappelun niin, että kumpikin pääsi vasta kahden viikon päästä sairaalasta mutta itse Oinonen ei hengästynytkään.

ILTAHUUTO

Siinä jokunen heistä, noin sadasta miehestä. Hikisiä ja paskaisia tappelijoita, juoppojakin jos juotavaa oli, joita jokaista olisi hämärässä pelästynyt, mutta joihin tutustuttua, veljeydyttyä, ei heidän *mukanaan* pelännyt pimeyttä, vastoinkäymisiä, hurjia työpäiviä, ei ketään eikä mitään, ei kuolemaakaan.

Siinä joukossa on iltahuuto käynyt ankarana. Liekö kukaan elossa, lukeeko, muistaako aikaa, jolloin kansan ravintotila, akkojen kahvinhimo piti tyydyttää ja ainakin yrittää pilata sokerilla lasten hampaat.

He olivat kovia miehiä ja pitkä oli ajonsa, mutta se onnistui.

Oli siinä vähän osaa niillä Fordin Hävittäjilläkin. □

Laivaston ilmavoimien luutnantti Joe Kennedy Jr. ilmoittautui vapaaehtoisena vaaralliseen tehtävään. Laivaston risti myönnettiin hänelle hänen kuolemansa jälkeen.

Nuoren Kennedyn karmea loppu:

JOSEPH JUNIOR RÄJÄHTI PALASIKSI

Hän oli älykkäin, valloittavin ja tarmokkain kaikista Kennedyn perheen lahjakkaista pojista. Eräänä aurinkoisena päivänä elokuussa 1944, hänen Liberator-pommikoneensa kiitäessä täydessä iskuvalmiudessa kohti V-1-rakettien lähetysaluetta, noutaja naksautti sormiaan ja yhdessä silmänräpäyksessä Amerikka menetti miehen, jolla monien mielestä oli vielä enemmän edellytyksiä tulla presidentiksi kuin hänen John-veljellään.

●●● H-HETKELLÄ, kello 17.52 elokuun 12. päivänä 1944, merkillinen lentue nousi ilmaan Winfarthingin kentältä Norfolkissa, Englannissa, 160 kilometrin päässä Lontoosta pohjoiseen, hyökätäkseen saksalaisen rakettitukikohdan kimppuun.

Se oli sekalainen osasto — eri mallisia Yhdysvaltain maavoimien ja laivaston koneita sekä yksi Englannin Kuninkaallisten Ilmavoimien kone. Lentue irtosi jylisevin moottorein kiitoradan pinnasta ja alkoi nousta ylös pimenevälle taivaalle.

Saavutettuaan lentokorkeutensa ne ottivat suunnan kaakkoon yläpuolella lentävien P-51 Mustang-hävittäjien suojaamina. Kärkikoneena oli Amerikan laivaston nelimoottorinen PB4Y Liberator-pommittaja, jonka päällikkönä oli luutnantti Joseph Kennedy Jr., 29-vuotias, roteva, hauskannäköinen, kulmikaskasvoinen lentäjä, sen miehen vanhempi veli, josta sittemmin oli tuleva Yhdysvaltain presidentti. Hänen koneensa takana seurasivat muut: kaksi laivaston Vega Ventura PV-1-pommittajaa, maavoimien B-17 Lentävä Linnoitus ja englantilainen Mosquito-valokuvauslentokone.

Heidän tehtävänään oli tuhota saksalaisten V-1-rakettien kokeilukenttä ja laukaisutelineet Helgolandin saarella Pohjanmeressä.

Kesäkuussa 1944 saksalaiset olivat aloittaneet hyökkäykset noilla tuhoisilla rakettiaseilla lentokenttiä, tehtaita, laivatelakoita, joukkojenkeskityksiä sekä siviiliväestöä vastaan Lontoossa ja muissa Englannin tärkeimmissä satamakaupungeissa. Raketit lensivät liian korkealla ja liian nopeasti, tutkat eivät pystyneet löytämään niitä ja siksi ilmatorjunta oli tehoton niitä vastaan. Ne lähetettiin salaisista, vahvasti linnoitetuista, miltei haavoittumattomista tukikohdista.

Mutta tämä kirjava lentue, jonka oli määrä hyökätä näiden tukikohtien kimppuun, ei sekään ollut aivan tavallinen pommituslaivue.

Lähes kymmenen kuukautta aikaisemmin liittoutuneiden ilmavoimien valokuvauslentäjät olivat lopultakin löytäneet saksalaisten V-1-tukikohdat. Mutta tavalliset pommihyökkäykset olivat osoittautuneet tehottomiksi lujasti linnoitettuja tukikohtia vastaan. Lähetystelineet olivat huolellisesti naamioituina metsien keskellä, vuoristossa tai autioilla nummilla Pohjanmeren ja Itämeren rannikon tuntumassa. Ne olivat usein savuverhon suojassa ja niitä suojelivat lukemattomat ilmatorjuntapatteristot sekä nopeat hävittäjäosastot. Matkan pituuden takia eivät liittoutuneiden pommittajat voineet saada hävittäjäsuojaa perille asti, ja koska pommitukset oli suoritettava kuutamoisina iltoina ja hyvin matalalta, menetykset olivat raskaat. Yhdessä ainoassa ilmahyökkäyksessä Peenemünden rakettiasemaa vastaan tuhoutui 50 pommikonetta. Ja noiden vajaiden kymmenen kuukauden aikana liittoutuneet olivat näissä hyökkäyksissä menettäneet yhteensä 450 konetta sekä 2 900 miestä. Oli välttämättä keksittävä parempi menetelmä rakettiasemien tuhoamiseksi.

Tällä kerralla, luutnantti Joseph Kennedyn johtamassa hyökkäyksessä, liittoutuneet olivat päättäneet käyttää omaa muunnelmaansa japanilaisten Kamikaze-hyökkäyksistä. Laivaston Liberator-kone oli lastattu 10 tonnilla kaikkein tehokkaimpia räjähdysaineita. Sen oli määrä lentää Helgolandin ylle ja syöksyä alas maaliinsa.

Liberatorin miehistöön kuului vain kaksi lentäjää, molemmat vapaaehtoisia: luutnantti Kennedy, entinen Harvardin yliopiston jalkapallojoukkueen hyökkääjä, sekä luutnantti Wilford Willy, 35-vuotias kokenut lentäjä, joka oli ehtinyt palvella jo 19 vuotta laivaston ilmavoimissa.

Mutta nämä kaksi eivät olleet fanaattisia itsemurhalentäjiä kuten japanilaiset kamikazet. Noita kahta miestä ei ollut tarkoitus uhrata typerän fanaattisuuden alttarille.

Uskalias suunnitelma oli seuraava: Ventura-'emokoneiden' oli määrä kauko-ohjauksella kuljettaa Liberator saaren ylle ja lähettää se syöksyyn kohti rakettitukikohtaa. Iso Liberator-pommittaja oli kuitenkin liian raskas, se ei pystynyt nousemaan kentältä ilman ohjaajaa. Kennedyn ja Willyn oli huolehdittava noususta matkalentokorkeuteen ja pysyttävä pommittajan ohjaamossa siihen saakka, kunnes 'emokoneet' saisivat sen kauko-ohjaukseen. 'Emokoneita' oli kaksi siltä varalta, että toisen radio-ohjauslaitteisiin tulisi vikaa.

Etukäteen määrätyssä kohdassa Englannin itärannikolla, kun Liberator olisi saatu kauko-ohjaukseen, Kennedyn ja Willyn oli määrä hypätä alas laskuvarjoilla asetettuaan sitä ennen sytyttimet toimintavalmiiksi. Siitä lähtien Liberator olisi 'haamukone' ilman miehistöä. Lentävän Linnoituksen tehtävänä oli avustaa 'emokoneita' oikean suunnan säilyttämisessä, Mosquiton taas oli valokuvattava maali räjähdyksen jälkeen. Kahden P-51-koneen taas oli suojeltava lentuetta mahdol-

Sivulle 53

Kaunis kaksoisagentti JANE HORNEY maksoi hengellään hurjapäisyytensä

ERIC SILFVERHJELM

Kirjoittajamme, paroni Eric Silfverhjelm, on suorittanut elämäntyönsä Suomen maanviljelyksen, teollisuuden ja kaupan erikoistehtävissä, ennen kaikkea vientikaupan alalla. Hän on myös toiminut mm. Alkoholikysymys-aikakauskirjan päätoimittajana tehden ansiokasta työtä juopumuksen rankaisemista koskevan lainsäädännön uudistamiseksi.

Ruotsalainen Jane Horney aiheutti sodan aikana toiminnallaan valtavan kohun. Tämä ailahtelevainen ja hurjapäinen vakoilijatar poltti vähitellen tempauksillaan kaikki sillat takanaan, kunnes lopulta ei edes lumoava kauneus pelastanut tyttöä julmalta kohtalolta, joka odotti häntä pimeässä Juutinraumassa. — Jane Horneyn henkilökohtainen ystävä paroni Eric Silfverhjelm kertoo Jermun lukijoille nuoresta seikkailijattaresta, jonka tarina on tähän asti ollut ristiriitaisten huhujen peittämänä.

●●● EHDOTON totuus Jane Horneystä selviää vasta vuonna 2000, jolloin Tanskan vastarintaliikkeen arkisto vapautuu salaiseksi leimatun pannasta. Mutta yritän tässä kertoa sen, mikä ilmeisimmin on totuus hänestä. Ruotsalaiset lehdet kirjoittivat Janesta tavattomasti, samoin tanskalaiset ja saksalaiset, ja noin 18 vuotta sitten muuan entinen Saksan tiedotuspalvelun upseeri muisteli Jane Horneytä esittäen tietoja, jotka osittain pohjautuivat aikaisemmin salaisiksi merkittyihin saksalaisiin asiakirjoihin. Nämä tiedot näyttävät suurin piirtein pitävän yhtä totuuden kanssa.

Olen itse monta vuotta kerännyt kaiken Jane Horneysta julkaiston aineiston ja uskon sen vuoksi voivani antaa jokseenkin oikean kuvan tapahtumien kulusta. Olen myös ollut yhteydessä hänen vanhempiensa kanssa. Kerron kuitenkin verrattain varoen ja olen karsinut pois sellaisen, mitä en pidä luotettavana, varsinkin entisen saksalaisen tiedotusupseerin, eversti C. H. von Ebbinghausin kertomuksista. Toisaalta on otettava huomioon, että monet asianosaiset elävät vielä, joten hienotunteisuus on tarpeen.

Jane Horney häipyi hiljaisuuteen sen jälkeen kun kohtalokas laukaus oli ammuttu ja hänen rautaketjuin painotettu ruumiinsa oli heitetty eräästä kalastusaluksesta Juutinrauman syvyyksiin tammikuisena yönä 1945. Määräys Janen raivaamisesta oli tullut Lontoon Secret Serviceltä ja erään själlantilaisen kirkon holvistoon kätkeytynyt salainen tanskalainen radioasema oli ottanut sen vastaan. Jäähyväissanoma kuului: »Good night, Jane» (»Hyvää yötä, Jane»). Operaatio »hyvää yötä» pantiin toimeksi siten, että kaksi tanskalaista vastarintamiestä (toinen heistä Janen rakastettu) houkutteli tytön Etelä-Ruotsiin, mistä hänet muka salaa kuljetettaisiin Tanskan puolelle.

Jane nähtiin viimeksi Malmössä, mutta senjälkeen hän katosi kuin maan nielemä. Vain kolme henkilöä, mainitussa kalastaja-aluksessa olleet miehet, tiesivät hänen kohtalonsa, mutta he vaikenivat.

Vuodet kuluivat ja Janen kotona rukoiltiin ihmettä tapahtuvaksi. Samaan aikaan tuhannet kysymykset risteilivät maailmassa: »Missä on Jane Horney, missä?» Vastausta ei tullut.

Mutta Ruotsin poliisi ryhtyi tutkimuksiin. Rikospoliisin intendentti Zetterqwist matkusteli ahkerasti Kööpenhaminan, Berliinin ja Tukholman väliä. Ruotsin hallitus lähetti lisäksi turvallisuuspoliisin komisario Danielssonin tutkimaan asiaa. Entiset Saksan Gestapon miehet sanoivat, ettei Jane Horney ollut heidän kortistoissaan, eikä Danielsson saanut vähäisempiäkään todisteita siitä, että tyttö olisi ollut vakoilija.

Nyt jo tiedämme, että gestapolaiset valehtelivat. He tunsivat Jane Horneyn varsin hyvin. Mutta vasta 1956 Tanskan poliisi myönsi ruotsalaisten kymmenen vuotta kestäneiden tutkimusten ja selvittelypyyntöjen jälkeen, että tanskalaiset vastarintamiehet olivat likvidoineet Janen. Muuta ei sitten kerrottukaan.

Noin vuoden kuluttua tästä antoi Pikku-Björniksi itseään kutsuva entinen partisaani lehdistölle pitkähkön selonteon Janen viimeisistä elinviikoista, siitä miten hän oli houkutellut tytön Tukholmasta Juutinrauman rannalle ja sitten ampunut tämän merellä. Mutta hänkään ei kertonut mitään niistä kahdesta muusta henkilöstä, jotka olivat mukana. Eivätkä nämä kaksi liioin ilmoittautuneet. Nyt kysyttiin, valehteliko Pikku-Björn. Todennäköisesti ei, mutta mitään ei voitu todistaa aivan varmasti. Sen verran on kuitenkin saatu selville, että Jane lähti Tukholmasta kahden tanskalaisen seurassa, joiden kanssa hänet nähtiin myös Malmössä. Mutta sinne jäljet sitten päättyivätkin. Ei kukaan Janen tuttavista ole nähnyt häntä Kööpenhaminassa tämän jälkeen. Mutta lopullinen varmuus, kuten sanottu, saadaan vasta vuonna 2000.

Seuraavat lausunnot osoittavat miten ristiin mielipiteet ja käsitykset Jane Horneystä ovat menneet:

Englanti: Hän oli saksalainen vakoilija.

Saksa: Hän oli englantilainen vakoilija.

Tanska: Hän oli saksalaisten palveluksessa ja vaarallinen vastarintaliikkeelle. Sen vuoksi hänen piti kuolla.

Ruotsi: Hän oli syytön. Hänen kuolemansa oli murha. Tutkimuksia johtanut entinen poliisi-intendentti Alvar Zetterqwist: »Jane ei ollut vakoilija eikä ilmiantaja.» Pääministeri Erlander eduskunnassa: »Hän on saattanut olla vakoilija.» Huomautus välikysymyskeskustelussa: »Ihmistä on pidettävä syyttömänä siihen saakka,

kunnes toisin on todistettu. Niin ei ole tapahtunut Jane Horneyn suhteen.»

JANE MAKSOI HENGELLÄÄN HUONON ARVOSTELUKYKYNSÄ

Henkilökohtainen mielipiteeni on tämä: Jane Horney oli vakoilija mutta ei omanvoitonpyynnin vuoksi. Hänen rajaton toimeliaisuutensa, hänen auttamispyrkimyksensä ja seikkailuhalunsa veivät hänet tälle tielle. Hän ei ollut selvillä tekojensa todellisesta luonteesta, ja siten hänestä tuli vaarallinen ja juuri siksi hänen piti — silloiset olosuhteet huomioon ottaen — kuolla. Oli hyvin tyypillistä Jane Horneylle, että hän oli tavattoman ihastunut ja ylpeä onnistuttuaan pelastamaan kaksi henkilöä saksalaisten keskitysleiriltä. Nämä vangit vapautettiin palkkioksi siitä, että Jane oli pystynyt saamaan tanskalaisilta vastarintamiehiltä tietoja siitä, minne saksalaisten V-ohjukset olivat Englannissa osuneet. Mutta Jane ei tuntunut käsittävän, että nämä tiedot merkitsivät monin verroin suurempaa onnettomuutta kuin kahden ihmisen vankeus keskitysleirillä.

Jane oli aina rahaton Berliinissä oleskellessaan ja joutui eräitä kertoja syytteeseen ravintolapetoksesta ja siitä, että hän oli myynyt tavaroita, joita hän oli ottanut nähtäväksi tai hankkinut vähittäismaksulla, pölynimureita, radioita, mattoja yms. Tällaista hänen ei varmastikaan olisi tarvinnut tehdä, jos hän olisi ollut maksettu vakoilija.

Sanoisinkin, että Jane Horney ehdottomasti oli vakoilija, mutta samalla hyvä ihminen, joka sai hengellään maksaa huonosta arvostelukyvystään. Hän nautti seikkailevasta elämästä ja siitä että tunsi olevansa suurten tapahtumien keskipisteessä. Hänen toiminnanhalunsa oli melkein sairaalloista; hän oli aivan liiaksi ns. hetken lapsi, liian hyvä, puhelias ja impulsiivinen ollakseen vakoilija. Ilmeisesti vasta syksyllä 1944 hän oivalsi miten pahasti oli lankaantunut puuhiinsa.

Sotavuosina kävin varsin usein Berliinissä, jopa kuukausittain hoitamassa eräitä puolivirallisia teollisuus- ja kauppakysymyksiä ja jouduin melko paljon yhteistyöhön meidän sikäläisen lähetystömme kanssa.

Saksan ulkoministeriössä minulla oli muuan ystävä Scheitz, jonka tunsin jo sodanedellisiltä ajoilta. Hän oli hienon perheen poika, joka tiesi miten ilo otetaan irti elämästä. Eräänä päivänä hän soitti Central-aseman lähellä olevaan Central-hotelliin, missä tavallisesti asuin jo ennen sotaa, ja sanoi: »Kuulehan, nyt saat tavata kaikkien aikojen naisen, hän on ruotsalainen Jane Horney-Granberg. Et ole eläissäsi tavannut sellaista naista, etkä tule varmasti myöhemminkään näkemään mitään yhtä ihastuttavaa.» Olin kieltämättä varsin utelias, kun myöhemmin illalla istuimme Eden-hotellin baarissa odottamassa Jane Horneyta. Kun hän tuli, minun oli myönnettävä ystäväni olleen oikeassa.

Viehätyin oitis.

Jane oli noin 23-vuotias, pitkä ja solakkauumainen, hänellä oli pitkät ja kauniit sääret, tuikkivat vihreät silmät ja tulenpunertavat hiukset, jotka sopivat mainiosti hänen vihertävään iltapukuunsa. Ja hänessä oli totisesti temperamenttia.

Myöhemmin tapasin hänet monet kerrat kahden kesken. Kierreltyämme Kurfürstendammin tunnetuissa baareissa hakeuduimme pimennetyn Berliinin esikaupunkien pieniin, porvarillisiin ja yksinkertaisiin ravintoloihin, kävimme myös Haus Vaterlandissa, ja meillä oli lopen hauskaa lapsekkaalla ja viattomalla tavalla. Aina Berliiniin tultuani otin yhteyden häneen. Politiikkaan emme puuttuneet koskaan; me vain huvittelimme kuin kaksi kakaraa.

Eräänä päivänä sitten kreivi von Rosen Ruotsin lähetystöstä (hän ampui tuntemattomasta syystä itsensä noin 10 vuotta sitten) soitti minulle ja varoitti minua esiintymästä Jane Horneyn seurassa, koska siitä voisi koitua ikävyyksiä. Lähetystö ei tiennyt, oliko tyttöä pidettävä kalana vai lintuna. »Mutta hänhän on hyvästä ruotsalaisesta perheestä ja naimisissa Stockholms Tidningenin Granbergin kanssa», sanoin siihen. »Etköhän nyt erehdy?»

»En erehdy», vastasi von Rosen. »Jane Horney ei ole enää yhdessä Granbergin kanssa. Avioliitto kesti vain lyhyen ajan, ja tytöstä puhutaan kovin paljon. En tiedä mitään varmaa, mutta olen kuitenkin varoittanut sinua. Itsepähän tiedät, mitä teet.»

Grönlannissa Jane Horney oli maassa maan tavalla, pukeutui eskimoröijyyn ja kampasi hiuksensa tyyliin sopivasti.

Koska en liikkunut yksityishenkilönä Berliinissä ja lisäksi olin onnellisesti naimisissa, päätin etten enää tapaisi häntä. Parin päivän kuluttua lähdinkin sitten Berliinistä.

Mutta sieluni silmillä näen unohtumattomasti, kun hän sadetakki hartioille heitettynä ja hymyhuulin, sadepisaroiden kimaltaessa kristallien tavoin hänen loistavanpunaisilla hiuksillaan, seisoi sateessa Tempelhofin lentokentällä lentokoneeni lähtiessä Tukholmaan.

INTOHIMONA MOOTTORIT JA HEVOSET

Nyt siis kerron teille Jane Horneyn tarinan.

Ebba Charlotte Horney, jota lapsesta pitäen kutsuttiin Janeksi, oli kotoisin porvarillisesta tukholmalaisympäristöstä, mutta hänellä oli veressään annos levottomuutta ja seikkailunhalua. Janen isä, patenttiinsinööri Fred Horney, joka eli ainakin vielä 5 vuotta sitten, on erittäin lahjakas mies, joka liikeasioittensa vuoksi joutui usein tekemään pitkiä ulkomaanmatkoja, ja koska hän oli syvästi kiintynyt tyttäreensä, hän otti tämän mukaansa jo siihen aikaan kun Jane vielä oli pieni koulutyttö. Janen äiti oli syntyään tanskalainen ja sitä uskonnollista hurskaiden lajia, joka kernaasti kahlitsee toisia ihmisiä. Kotiolosuhteet eivät kenties olleet parhaat mahdolliset Janen kaltaiselle lahjakkaalle mutta hermostuneelle tytölle. Jane oli ainoa lapsi.

Koulunkäyntinsä päätettyään Jane työskenteli jonkin aikaa sairaalassa, mutta ei viihtynyt siellä. Moottorit ja hevoset olivat hänen suuri intohimonsa. Jo teini-ikäisenä Jane tunsi moottorit kuin omat sormensa ja hän hankki itselleen ammattiajokortin kuljettaen muun muassa kiitolinjakuormia. Sitten hän ryhtyi ambulanssinkuljettajaksi Tukholmassa. Väliaikoina hänet nähtiin kaupungin kaduilla, missä hän herätti huomiota, kun hän viileteli moottoripyörällään sellaista hirmuvauhtia, että punainen tukka pöllysi tuulessa. Jane oli myös mestari jiujitsussa. Sen sai aikanaan kokea Saksan ulkoministeriön kuuluisa lähettiläs Paul Schmidt, joka eräänä »kosteana» iltana Berliinin lehtiklubissa yritti lähennellä Janea. Herra ministeri löysi itsensä sekapäisenä lattialta parin tehokkaan liikkeen jälkeen.

Ollessaan käymässä isoisänsä luona Kööpenhaminassa syksyllä 1938 Jane ykskaks päätti lähteä Grönlantiin. Hän otti tarjoilijattaren paikan eräässä laivassa, karkasi Grönlantiin päästyään ja onnistui hurmaamaan paikallisen varakonsulin siinä määrin, että tämä antoi hänen jäädä maahan, vaikka hänellä ei ollutkaan oleskelulupaa. Jane jäi Grönlantiin muutamiksi kuukausiksi, joiden aikana hän keräili harvinaisuuksia ja tavallisia käyttöesineitä. Palattuaan Tukholmaan hän järjesti kokoelmansa näyttelyksi, mutta siitä tuli fiasko. Tämän jälkeen hän yritti kirjoitella, mutta vain pari hänen lukemattomista tuotteistaan julkaistiin. Sitten hän lähti Pariisiin — toisin sanoen hänen rahansa riittivät sinne saakka, vaikka alunpitäen hänen tarkoituksenaan oli matkustaa Kiinaan. Siitä ei kumminkaan tullut mitään. Janen palattua takaisin Tukholmaan toimittaja Granberg astui hänen elämäänsä. Ja sitten hän meni avioliittoon, joka jo alunpitäen oli tuomittu epäonnistumaan.

Syyskuun 1. p:nä 1939 myrsky kävi yli Euroopan. Granberg siirrettiin Berliiniin ja sinne Janekin ilmaantui — juonittelujen ja tuhansien kuolemanvaarojen sodanaikaiseen kaupunkiin, sen kuumeiseen ja alastoman pelon merkitsemään ilmapiiriin. Siellä Jane ei tosiaankaan ollut oikea nainen oikeassa paikassa, sillä hänellä oli erityiset luontaiset taipumukset joutua vaikeuksiin vaarallisessa paikassa levottomina aikoina. Tämän lisäksi Jane oli harvinaisen kaunis ja hänen viehätysvoimansa tehosi erittäinkin erääseen tiettyyn miestyyppiin. Varmasti ainakin tusina korkeita upseereita ja huomattavia puoluepomoja oli korviaan myöten rakastunut häneen. Ja juuri tuolla tavoin naiset hankkivat itselleen vihollisia — mikään kuviteltu loukkaus ei ole niin vaarallinen kuin torjuttu rakkaus. Eikä toisten naisten liioin ole helppo antaa anteeksi kanssasisarensa kauneutta ja hänen eroottisia valloituksiaan. Jane saavutti suuren menestyksen Berliinissä, mutta hänen huono arvostelukykynsä aiheutti sen, ettei hän kaikistellen tullut hankkineeksi varsin hyviä tuttavuuksia.

ENSIMMÄISET KOUKUT TARTTUVAT

Kesä Wannseessa Berliinin ulkopuolella. Ihmisiä on liikkeellä tungokseen saakka. Eniten on nähtävissä korkeita saksalaisia puoluetoimihenkilöitä, mutta myös huolettomia ja iloisia siviili-ihmisiä. Elettiin riemun huumassa Ranskan kukistuttua. Wannsee oli täynnä purjeveneitä ja rannoilla mustanaan väkeä. Eräässä suuressa ravintolassa on meneillään diplomaattijuhlat, jotka puolue on järjestänyt erinäisille sadoille henkilöille. Puisto on valaistu ja kaikkialla liikuskelee elegantteja ihmisiä, elokuvatähtiä, diplomaatteja ja sotilashenkilöitä. Ranskasta ryövätty samppanja virtaa valtoimenaan. Salaisen poliisin päällikkö Müller esitellään Jane Horneylle.

»Halusin tutustua Teihin, sillä olen kiinnostunut Grönlannista, missä te olette käynyt», aloittaa Müller keskustelun. Ennenpitkää hän kyselee lentokentistä, radioasemista, sääasemista jne. Jane antaa auliisti tietoja. Müller kuuntelee ja ihmettelee. Myöhemmin hän ottaa moneen kertaan yhteyttä Janeen, »yksityisluontoisesti», kuten hän sanoo. Ensimmäiset koukut ovat tarttuneet Janeen.

Pariisin Champs Elysées -kadun varrella olevassa katukahvilassa istuu myöhemmin samana kesänä yliluutnantti, sittemmin kapteeni, Christian Vorbeck nautiskellen auringonpaisteesta. Vorbeck on haavoittunut Ranskan rintamalla ja potee vieläkin ajoittaista muistinmenetystä, mutta hän on kuitenkin parantumaan päin. Yhtäkkiä hän tuntee huimausta ja on pyörtymäisillään, mutta juuri silloin hän kuulee viereltään äänen ja ojentunut käsi pakottaa hänet kulauttamaan lasillisen Pernod'ta. Kuin sumun läpi Verbeck näkee kauniin punatukkaisen naisen tulleen avuksi, mutta sitten hän pyörtyy. Palattuaan sairaalassa tajuihinsa Vorbeck ei muista mitään. Tapahtuma painuu unohduksiin.

Saksaan palattuaan Vorbeck — entinen lehtimies — hakeutuu tiedotuslaitoksen palvelukseen ja hänet lähetetään Kööpenhaminaan ss-majuri Rehfussin alaiseksi.

Myös Jane Horney on Kööpenhaminassa. Hän on taistellut neljä päivää tiikerin tavoin Dagmarshusissa, saksalaisten päämajassa, saadakseen vapautetuiksi eräitä Tanskan entisen, Tukholmaan paenneen kauppaministerin sukulaisia. Tämä onnistuukin lopulta erään tanskalaisen poliisitarkastajan ansiosta.

Tämä mies näytteli sodan aikana hyvin erikoislaatuista osaa ja siihen aikaan häntä pidettiin »hämäränä tyyppinä». Hän ylläpiti hyviä suhteita sekä saksalaisiin turvallisuuspoliiseihin että tanskalaisiin vastarintamiehiin. Sodan jälkeen hänet asetettiin syytteeseen, mutta häntä ei voitu tuomita. Epäilemättä hän pystyi tekemään eräitä palveluksia vapaille tanskalaisille, mutta muuten hänen rehellisyytensä asetettiin kyseenalaiseksi. Poliisitarkastaja oli monien muiden tavoin rakastanut Janeen.

Jane Horney joutui miltei heti kosketuksiin kapteeni Vorbeckin kanssa, ja kun tämä näki Janen hänen muistinsa palautui. Vorbeck tunsi Janen ja Jane Vorbeckin. Ja Vorbeck auttoi Janea, kun tyttö joutui 12 tuntia kestäneeseen kuulusteluun väitettyään, ettei hän tiennyt mitään eräästä tanskalaisten suorittamasta attentaatista.

Pian tämän jälkeen käytiin saksalaisten päämajahotellissa Angleterressä päivälliskeskustelu, joka muodostui kohtalokkaaksi Janelle.

Saksan tiedotuspalvelu nauhoitti keskustelun salaa, ja tämä nauhoitus on vieläkin olemassa. Von Ebbinghausin mukaan Vorbeck ja Jane keskustelivat näin:

»Ryhdyttekö työskentelemään laskuuni?» ». . . ellei teillä ole mitään sitä vastaan että pihistän omenan saksalaisten puutarhasta» . . . »sovittu, mitä voin tehdä hyväksenne?»

»Olemme kiinnostuneita brittien viestiyhteyksistä ja teistä . . . Agenttinumeronne on A 305. Odotatte yhteydenottoa Ruotsissa. . . . Palkkionne?»

»En tarvitse rahaa.»

Sen mukaan mitä von Ebbinghaus kertoo, Jane kieltäytyi ainakin

Jane Horney ruotsalaisella ambulanssilla Saksassa.

tässä tapauksessa vastaanottamasta rahaa. Parisen viikkoa sopimuksen jälkeen Jane sai tehtäväkseen matkustaa Tukholmaan, missä hänen tuli tavata Vorbeckin paikallinen yhdysmies ja toimia tämän apulaisena. Tukholmassa ollessaan Jane oli vuoroon kosketuksissa mainittuun yhdysmieheen, vuoroon tanskalaisiin vastarintamiehiin.

KAKSOISAGENTTI PALJASTUU

Vorbeck sai Janea koskevia varoituksia, mutta ei usko niihin. Eräänä päivänä tulee Berliinistä Janea koskeva raportti. Vorbeck tuijottaa sitä, etenkin muuatta lausetta:

»... journalisti Jane Horneytä on jo pitkän aikaa epäilty brittien agentiksi, hän on yhteydessä tanskalaisiin vastarintamiehiin ... antifascisti ...»

Tämä oli kova isku Vorbeckille, mutta hän ei vieläkään ole taipuvainen uskomaan epäilyjä tosiksi.

Jo talvella 1943 entinen rikospoliisipäällikkö Hans Hermansen, joka oli Gestapon (Salainen Valtiopoliisi) apulaispäällikkö Kööpenhaminassa, oli varoittanut maanalaisia vapaustaistelijoita Janesta. Hermansen oli tunnettu tanskalaisystävällisestä suhtautumisestaan. Hän yritti monissa eri yhteyksissä vastustaa Gestapon toimenpiteitä, ja hänen onnistui pelastaa yli 350:n gestapon kynsiin joutuneen tanskalaisen vapaustaistelijan henki. Tanskalaisten parissa Hermansen tunnettiin nimeltä »Eno Hans». Hän lähetti salasanoman:

»Varokaa noin 25-vuotiasta punatukkaista ruotsitarta Ebba Charlotta Horney-Granbergia. Hän antaa Gestapolle tietoja vastarintaliikkeestä

Eno Hans».

Oli Janen kannalta varsin raskauttavaa, että tieto tuli Gestapon omasta piiristä. Tämä viesti oli ensimmäinen Janea koskeva tieto, jonka Tanskan vastarintamiehet saivat. Varoitus toimitettiin edelleen liikkeen jäsenille Tukholmaan samoin kuin eräille Kööpenhaminassa toimiville osastoille — muun muassa sille Tanskan poliisin erikoisjaostolle, joka hoiti tämäntapaisia asioita.

Pian saatiin muitakin tietoja Jane Horneysta. Kävi selville, että hän oli yhteydessä myös Skandinaavisen Sähkösanomatoimiston toimittaja Gilbertiin, joka toimi Kööpenhaminan Dossingenissa. Gilbert oli hyvin vaarallinen mies vastarintaliikkeen kannalta. Hän oli saksalainen, mutta hän oli tullut jo ennen sotaa Tanskaan, missä hän toimi Saksan tiedustelupalvelun hyväksi. Tullessaan Tanskaan noin puoli vuotta ennen toisen maailmansodan alkua hän väitti paenneensa natsimaasta, mutta tämä osoittautui silkaksi valheeksi. Itse asiassa hän perusti uutistoimiston suuren saksalaisen vakoilujärjestön peitetoiminimeksi, ja hänellä oli paljonkin sananvaltaa natsipiireissä. Sodan aikana vastarintaliike sai niin paljon todisteita Gilbertiä vastaan, että hänet ammuttiin kotonaan eräänä päivänä.

Ei tiedetä, missä Gilbert oli tutustunut Jane Horneyhin, mutta arvattavasti tuttavuus oli solmittu jo Berliinissä. On mahdollista että Jane ainakin aluksi luuli Gilbertin olevan kansallissosialismin vastustaja, mutta ei ole käsitettävissä miksi Jane ei lopettanut tietojen toimittamista Gilbertille, kun hänen myöhemmin kuitenkin täytyi huomata tämän käyttäneen saamiaan tietoja väärin.

Jane oli yhteydessä Gilbertiin osittain Kööpenhaminassa jokseenkin joka päivä, osittain Tukholmassa, missä Gilbert kävi hoitamassa liikesuhteitaan erääseen tunnettuun kuvatoimistoon. On itsestään selvää, että Gilbert oli rakastunut Janeen. Paria varjostettiin usein heidän kohdatessaan, mutta vastarintamiehet eivät koskaan päässeet perille siitä, mistä Jane ja Gilbert keskustelivat ja mitä heidän välillään oli tekeillä. Toisinaan kohtaukset kestivät koko yön. Mutta he eivät milloinkaan tavanneet toisiaan Gilbertin toimistossa tai kotona, vaan hotellihuoneessa. Tässä yhteydessä voidaan mainita, että Pikku-Björn oli väittänyt Janea erotomaaniksi, mutta lausunnon todenperäisyys jääköön kokonaan hänen vastuulleen, eikä kirjoittaja Berliinissä huomannut Janessa mitään senlaatuisia erikoispiirteitä.

On voitu todistaa, että Jane toimittaja Gilbertin kanssa tutustui Tanskassa ja Ruotsissa toimivaan Saksan tiedustelupalvelun mieheen nimeltä Krämer. Tämä puolestaan tutustutti Janen Kööpenhaminassa toimineeseen gestapomieheen Feldmaniin. Jane hurmasi Feldmanin siinä määrin, että mies kaikissa mahdollisissa seuroissa suuriäänisesti puhui itsestään ja »maailman kauneimmasta naisesta», ja eräässä tilaisuudessa Feldman jopa näytteli kallisarvoisia lahjoja, joka hän aikoi antaa Janelle. Tästä »eno» Hans Hermansen kertoi sodan jälkeen eräälle ruotsalaiselle lehdelle: »Juuri Feldmanin lavertelusta käsitin, ettei Jane Horney ollut yksinomaan rakastettu, vaan että hän oli myös tärkeä Gestapon välikappale.»

Feldmanin välityksellä Jane tutustui Tanskan Gestapon päällikköön, saksalaiseen Hoffmanniin. Myöhemmin muuan tanskalainen oikeusistuin tuomitsi Hoffmannin kuolemaan, mutta hänet armahdettiin ja tuomio muutettiin elinkautiseksi. Parin vuoden vankeuden jälkeen hänet toimitettiin pois maasta. Hoffmannin ja Janen yhteisistä puuhista ei ole tietoja, mutta Hoffmann oli eräässä yhteydessä sanonut »Eno Hansille»: »Tämä ruotsitar on meille erittäin arvokas yhdysmies.» Tämäkin oli varsin langettavaa Janelle.

Joitakin aikoja senjälkeen kun Vorbeck ja Jane olivat tehneet sopimuksensa, tapahtui seikka joka järkytti Vorbeckia. Hän sai korkeimmalta päälliköltään määräyksen tuhota tai kaapata erään salaisen kuljetusryhmän poliittiset pakolaiset ja näiden mukana olevat tiedotusvälineet, jotka lähtisivät liikkeelle eräänä yönä tietystä paikasta Juutinrauman rannalta. Vorbeck muodosti voimakkaan par-

Sivulle 50

Älä avaa seuraavia sivuja ennen kuin olet harkinnut, haluatko katsella ns. rohkeita kuvia. Jermun mielestä jokaisella suomalaisella on oikeus nähdä eroottista realismia jos niin haluaa. Emme kuitenkaan tyrkytä seksiä niille jotka siitä närkästyvät. Valinta on siis sinun kädessäsi.

SULJETUT SIVUT

Vaimot ja rakastajattaret kertovat kuinka

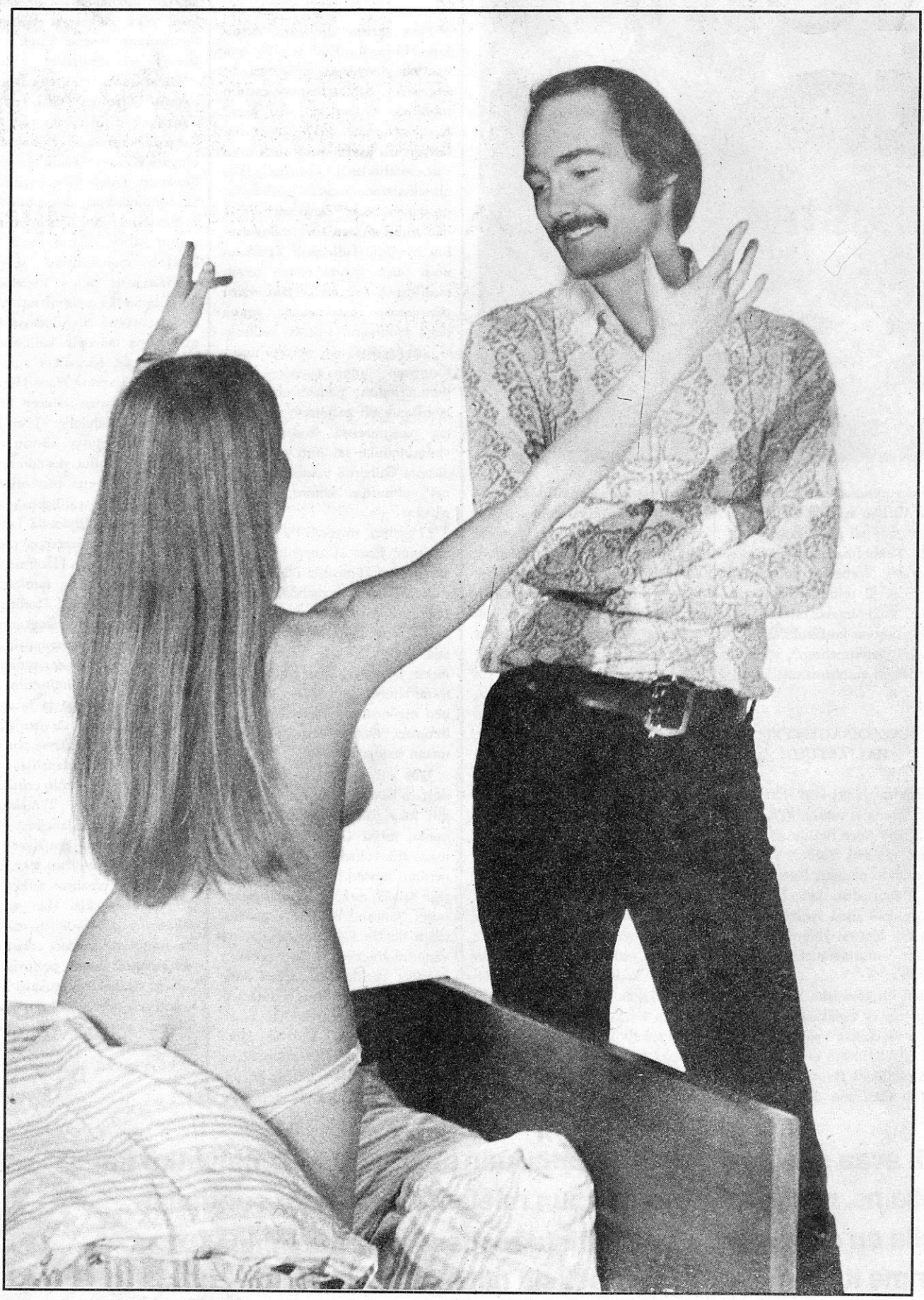

Toinen kerta toden sanoo

NAISTEN ESILEIKIT JA NIIDEN TEHO MIEHIIN

On olemassa keinoja, joilla nainen saa miehen esityskuntoon heti ensimmäisen laukeamisen jälkeen. Tämä lohduksi naisille, jotka kaipaavat juuri tuota toista kertaa. Ottakaa opiksi!

●●● KATJA, pienipovinen ja ampiaismaisen hoikka valokuvamalli käsittelee allaan makaavaa miestä kuin nukkea. Hän pyörittää pehmeän muodokasta takapuoltaan miehen lantion päällä villisti kuin napatanssija peppuaan sheikin haaremissa. Ei ole vaikeaa kuvitella kuinka hurjan käsittelyn miehen elin saa tytön sisällä ja kuinka suurta nautintoa molemmat saavat tuosta villistä rakastelusta. Kaikki puhuu sen puolesta, että Katja on äärimmäisen seksuaalinen, kuuma rakastajatar, joka elää elämäänsä orgasmista toiseen. Nytkin hänen orgasminsa on raju, vavahteleva, se päättyy kautta huoneiston kantavaan kirkaisuun ja tyttö vajoaa miehen ylle kasvot tämän karvaisella rinnalla.

Mutta vain hetken mies saa olla rauhassa. Katja näyttää kaipaavan vain muutaman sekunnin hengen vetämiseen ja sitten hänen takapuolensa alkaa uudelleen rytmikkään liikehdinnän. Mies on ilmeisesti vielä tukevasti hänen sisällään, mutta herpaantumassa ja näyttää kuin tytön liikehdintä olisi miehestä lähinnä epämukavaa, ei ainakaan nautintoa tuottavaa.

— Hei, älä viitsi, mies mutisee ja läimäyttää Katjaa avokämmenellä takapuolelle. Tyttö lakkaa pyörittämästä takapuoltaan ja antaa vaaleanpunaisen kielensä kostuttaa täyteläisiä huuliaan ja sormeilee ilmeistä nautintoa tuntien suuria, punaisia nännejään, jotka yhä seisovat kiihkosta pystyssä kuin kaksi ylisuurta ja ylikypsää karpaloa mättäällä.

— Etkö jaksa enää? Voi hitto, minä vasta pääsin vauhtiin . . .

— Odota nyt edes muutama minuutti ja katsotaan sitten, mies mutisee kiusaantuneena. Ei siksi, ettei hän haluaisi. Kyllä hän haluaa, mutta ei pysty ja tyttö puolestaan pystyy. Se on asia, jota hän ei koskaan totu ymmärtämään. Miksi miestä ei luotu samanlaiseksi kuin naistakin, ainakin kestävyyden suhteen? Kyllä hän aina silloin tällöin naisi hyvin mielellään muutaman tunnin yhteen menoon.

— Kyllä sinä jaksat, Jaakko! Sinun on pakko . . . Älä jätä minua roikkumaan ilmaan nyt kun haluni on niin mahtava, että silmät melkein menevät ristiin!

Nämä tapahtumat on poimittu ääninauhalta, joita seksintutkijat ovat keränneet kymmeniä hyllymetrejä. Tarkemmin, tämä nauha kuuluu niihin satoihin, joille on tallennettu naisten tyypilliset virheet heidän yrittäessään saada partnerinsa uudelleen käyntiin heti sen jälkeen kun tämä on lauennut.

On todettu — eikä se ole ollenkaan hämmästyttävää — että suurin osa naisista haluaa jatkaa yhdyntää vielä kauan sen jälkeen kun mies on lauennut. Nainen saattaa saada ensimmäisellä yrittämällä orgasmin siinä kuin mieskin, mutta jos mies jaksaa saattaa naisen orgasmiin toisen kerran, tuo toinen kerta on poikkeuksetta ensimmäistä parempi ja valtavampi kokemus. Moni nainen tietää tuosta toisen orgasmin ihanuudesta ja haluaa kokea sen niin usein kuin mahdollista.

Naiset, jotka todella haluavat saada miehensä mukaan myös toiseen erään ja mahdollisimman pian ensimmäisen jälkeen ovat kehittäneet useitakin keinoja, joilla tämä on saatu mahdolliseksi. Vahinko, että nuo keinot ovat useimmille naisille tuntemattomia. Tähän tutkimukseen olemme puolen vuoden aikana sisällyttäneet yli tuhannen parin haastattelun ja seksuaalisen käyttäytymisen tutkimisen. Näillä eväillä pystyimme saamaan selville paljon sellaista, josta varmasti on hyötyä tuota toista kertaa kaipaaville ja usein sitä ilman jääville naisille.

Tärkeimmäksi säännöksi totesimme, ettei naisen koskaan pidä yrittää saada miehestä väkisin irti tuota toista kertaa. Se on yhtä hyvin raiskaamista kuin miehen naiseen kohdistuva väkisinmakaaminen. Jos palataan tuohon Katjan tapaukseen, katsokaamme mihin virheisiin hän syyllistyi yrittäessään saada Jaakon uudelleen käyntiin.

Katja syyllistyy yhtä suureen virheeseen kuin jos kieltäytyisi seksistä miehen kanssa tämän halutessa sitä tai jos hän tekisi antamisestaan suuren uhrautuvaisuusnumeron, kuten monella naisella on tapana. Katja käyttäytyy aivan kuin ainoa syy yhdyntään olisi hankkia hänelle itselleen tyydytystä. Toisin sanoen hän tekee saman virheen kuin useat miehet, jotka hinkkaavat itsensä naisesta ja tämän tuntemuksista piittaamatta minuutissa piippuun ja käyvät sitten kuorsaamaan.

Katja on kuuma tyttö, kaunis ja viehättävä. Jaakko saattaa ummistaa silmänsä tuolle sänkytapahtumalle kerran, kaksi, ehkä peräti kymmenen kertaa. Mutta se ei voi jatkua loputtomiin. Ei ole olemassakaan sellaista miestä, joka ei lähtisi hakemaan seksuaalipartneria muualta jos yksi käy liian hankalaksi tai epämukavaksi. Useimmat miehet vaihtavat naista siinä vaiheessa kun eivät mielestään saa tarpeeksi hyvää ja usein. Mutta moni vaihtaa naista myös siitä syystä, että tämä ei kunnioita demokratian pelisääntöjä sängyssä.

Katja ja Jaakko ovat olleet naimisissa neljä vuotta. Ennen kuin he menivät naimisiin, heillä oli tapana tehdä temppu jopa neljä kertaa yössä. Silloin Jaakkokin jaksoi ja Katja oli äärimmäisen tyytyväinen. Mutta nyt Jaakko ei jaksa, ei ainakaan näytä jaksavan. Ja mitä kiihkeämmin Katja vaatii tuota toista kertaa, sitä ilmeisemmältä näyttää, ettei Jaakko sitä edes halua.

Mikä on vialla? Tutkimuksen kestäessä joku tutkijoista ehdotti sellaista teoreemaa, että ensimmäisestä kerrasta mies selviytyy aina ilman naisen suurtakaan myötävaikutusta. Toinen kerta heti perään vaatii aktiivin ja taitavan naisen eikä juuri vaadi miehen aktiivisuutta. Mikä oli todistettava. Kaikki mukana olleet hyväksyivät

tämän todeksi.

Tarkemmin yksityiskohtiin paneutuen pääsemme siihen johtopäätökseen, että mies pystyy ja hänen täytyy pyrkiä saattamaan nainen orgasmiin tuolla ensimmäisellä kerralla, koska ei ole varmaa tuleeko toista kertaa, Toinen kerta on naiselle samanlainen haaste kuin ensimmäinen miehelle. Hänen on pystyttävä ottamaan huomioon miehen tarpeet saadakseen tästä jotakin irti ja sitä myöten tyydytyksen itselleen.

Monet miehet kantavat sellaista päähänpinttymää, etteivät he kykene kahteen peräkkäiseen yhdyntäkertaan. He vetoavat siihen, että moinen atletismi kuuluu vain sonneille ja niille miehille, joita käytetään pornofilmeissä sankareina. On kuitenkin todistettu, että yhdeksän miestä kymmenestä pystyy kahteen peräkkäiseen kertaan. Ongelma on siinä, että heiltä puuttuu nainen, joka olisi kyllin taitava ottamaan heistä irti enemmän kuin tuon yhden pakollisen kerran.

Ihmisen tyydyttävän seksuaalielämän avain ei siis olekaan esileikki ja orgasmi kuten ennen yleisesti otaksuttiin. Tekemämme tutkimus osoitti vääjäämättömästi, että kriittisin hetki on minuutit orgasmin jälkeen. Niiden aikana ratkaistaan tuon toisen kerran kohtalo ja joko avataan tie entistä mittavammille seksuaalisille kokemuksille tai tukitaan se lopullisesti. Noiden minuuttien merkittävyydestä meillä on arkistossamme lukemattomia esimerkkejä.

Sirpa, hieman yli kahdenkymmenen oleva hoikka, mutta kookaspovinen vaaleaverikkö kertoo omasta tapauksestaan näin:

— Mitä tulee kysymykseenne teemmekö tempun kaksi kertaa perätysten, täytyy sanoa, että teemme sen joskus. Usein olen niin kiimainen, että yksi kerta jättää minut tyhjäksi. Olen kuin nälkää nähnyt, jolle annetaan vain yksi pihvi ja pieni sekin. Aikaisemmin yritin saada hänet kovin ottein mukaan toiseen erään, mutta onneksi tajusin ajoissa olevani väärillä jäljillä . . .

Yksi ystävättäreni kertoi minulle asiasta jutellessamme, että hän on ratkaissut asian omalla taholla mielestään melko järkevästi. Ja saman tien hän kertoi omista erikoiskikoistaan minullekin. Tärkein pääsääntö oli se, ettei miestä saanut pakottaa mihinkään, hänet oli saatava syttymään uudelleen kärsivällisyydellä ja taidolla kuin nuotio, jonka puut ovat kosteita. Se vaatii taitoa, mutta ei ole mahdottomuus . . .

Kun haluan toista kertaa heti ensimmäisen jälkeen ja kun on selvää, ettei Reino pysty siihen noin vain, otan käyttööni koko temppuvarastoni. Tiedän hänen kiihtyvän tavattomasti kun asetun hajareisin hänen päälleen ja annan kovien nännieni hangata hänen vatsaansa, rintaansa ja kasvojaan. Tiedän, että olen onnellisessa asemassa moneen kanssasisareeni nähden koska minulla on hyvin kookkaat tissit. Eivätkä ne ole mitkään roikkuvat satulapussit vaan täyttä tavaraa. Ne ovat melkein suurin valttini kun yritän saada mieheni paraatikuntoon toista panoa varten.

Jos tämä ei auta, otan hänen sormensa suuhuni yksi kerrallaan ja matkin fellaatiota imeskellen jokaista minuutin tai pari jos tarvitaan. Tämä hyvin yksinkertainen temppu on äärimmäisen tehokas ja monesti pääsen kolmen sormen jälkeen pujottamaan pääni hänen reisiensä väliin ja imeskelemään sormista kaikkein suurinta. Olen huomannut senkin, että kevyt ja hellä fellaatio ennen toista yhdyntää tekee miehelle ja hänen suorituskyvylleen aivan ihmeitä. On vain varottava, ettei hän pääse laukeamaan siinä vaiheessa, sillä kolmas kerta muutaman minuutin sisään on jo vaikeampi juttu . . .

En muuten koskaan tuhlaa näitä temppujani ennen ensimmäistä kertaa, koska silloin Reino on automaattisesti mies paikallaan eikä tarvitse mitään erikoiskiihokkeita. Monta kertaa hän on niin tehokas ja taitava, että saan kolme tai neljä orgasmia jo ennen hänen ensimmäistä laukeamistaan. Silloin toinen erä saattaa olla kokonaan tarpeeton kun minulla on vaikeuksia saada reisiäni takaisin yhteen ensimmäisenkin jälkeen . . .

Sirpa osoittautuu joka suhteessa taitavaksi ja erittäin seksikkääksi naiseksi, joka kuvaa liiankin vaatimattomasti omia kykyjään ja suorituksiaan. Vuoteen alle sijoitettu nauhuri on kuitenkin tarkka ja kerää tapahtumat talteen niin kuin ne tapahtuivat. Sirpan ja Reinon vuoteen äärellä tehtiin nauhoitus, jonka perusteella pystyimme uudelleen luomaan illan tapahtumat eläviksi mielikuviksi. Tapahtumista riittää oppia vaikka millä mitalla.

Aluksi nauhalla on tehokas neljännestunti rakastelun erilaisia ääniä, jotka kuuluvat ensimmäiseen erään. Sen jälkeen Sirpa poistuu kylpyhuoneeseen ja Reino jää uupuneena makaamaan vuoteelle. Pian Sirpa palaa pieneen pyyhkeeseen kietoutuneena ja pystymättä kätkemään sen taakse häkellyttäviä sulojaan. Hän livahtaa miehensä viereen vuoteelle ja antaa kahden mammuttikokoisen rintansa pullahtaa esiin pyyhkeen alta.

Todella mieliin painuva pari. Sirpa kumartuu miehen ylle, antaa viinirypäleen kokoisten nänniensä pyyhkiä hellästi tämän rintaa ja kumartuu suutelemaan ensin miehen paljaita olkapäitä, sitten tämän kainaloita, lopulta kylkiä, vatsaa ja . . .

— Kylläpä sydämesi hakkaa. Kuulen sen täällä vatsassa saakka,

tyttö toteaa päänsä hetkeksi aherruksestaan kohottaen ja hymyillen merkitsevästi. Mies huohottaa kuuluvasti, painaa sormensa Sirpan niskaan ja koettaa ohjata tämän kasvot yhä alemmas ja alemmas.

— Ahaa, vai sinne sinä minut haluat? Entäpä jos en tahdokaan? tyttö kiusoittelee miestä viettelevällä äänellä. Tämä epävarmuusleikki kiihottaa häntä yhä enemmän ja pian on valmiina ensiluokkainen erektio, jolla pystyisi rei'ittämään vaikka Kiinan muurin.

— Hienoa, poika. Noin komeata kapulaa et ole näyttänyt minulle moneen päivään! Minultahan livahtaa reidet levälleen ihan automaattisesti . . . Annahan kun otan sen suuhuni ja maistan miltä sen teho vaikuttaa. Kyllä sinulla on vielä aikaa työntää se minuun kahvaa myöten. Ei kiirettä, ei kiirettä . . .

Tässä Sirpan kaikki toiminnat ovat alusta alkaen tähdänneet siihen, että Reino on saatava uudelleen miehiseen kuntoon hinnalla millä hyvänsä. Sirpa tietää, ettei väkivalta auta, joten taito ja tekniikka ovat hänen tehokkaimmat aseensa. Luontaisten edellytysten lisäksi tietenkin. Ja kun hän tietää mitkä ovat miehen herkimmät paikat, mitkä hänen heikoimmat kohtansa, tehtävä ei ole ollenkaan vaikea. Sirpa vakuuttaa saavansa Reinon valmiiksi koska tahansa missä tahansa kolmessa minuutissa ensimmäisen laukeamisen jälkeen. Todella vahva suoritus.

Sirpan keinot eivät tietenkään ole ainoat mahdolliset, mutta ne ovat järkeviä ja harkittuja. Kummallisemmillakin konsteilla toki silloin tällöin päästään samaan maaliin. Yksi mies on antanut vaimolleen seuraavat ohjeet, joiden avulla hän on alle viiden minuutin ensimmäisen erän päättymisen jälkeen taas huippuvireessä.

— Kohtele minua kuin kuningasta. Miten sen teet, sillä ei ole niin väliä. Pane minut vain tuntemaan, että olen maailman herra . . . Se saa minut hetkessä tuntemaan oloni kaksikymmenvuotiaaksi ja suorituskykyni sen mukaiseksi . . .

Tällainen ei tietenkään käy jokaiselle naiselle, sillä varsinkin nuoremmat sukupolvet varmasti kieltäytyvät moisesta pelehdinnästä ja sukupuolten eriarvoisuuden korostamisesta. Jos molemmat kuitenkin tietävät tämän tien päässä olevan toivotun maalin, sen käyttämiselle ei tietenkään ole mitään esteitä.

Paula on yksi mielenkiintoisimmista tapauksista, joita nauhoitearkiston hyllymetreille on tallennettu. Näin hän kertoo seksielämästään Jussinsa kanssa.

— Jos haluan Jussin kuntoon niin pian kuin mahdollista, minun täytyy vain pitää mielessäni yksi pääsääntö. On käsiteltävä hänen ruumistaan kuin kruununjalokiveä. Se ei ole ollenkaan vaikeaa, sillä joskus minusta tuntuu, että hänen miehuutensa on minulle vielä sitäkin kalliimpi kapistus . . .

Hyvin tehokas keino on taluttaa Jussi kuumaan suihkuun, hangata häntä yltä päältä saippualla ja froteisella pesukäsineellä, miehuutta tietenkään unohtamatta. Teen niin hyvää työtä kuin osaan ja alle puolen tunnin hän on jälleen valmis kuin lukkari sotaan. Minulle koko tuo puolituntinen käy eroottisesta stimulantista ja olen valtavan kiihottunut siinä vaiheessa kun hän vihdoin ratsuineen karkaa sisääni ja alkaa kiitolaukkansa . . .

Jussi muuten tarvitsee aina vähintäin kaksikymmentä minuuttia palautumiseen ensimmäisen erän jälkeen ja koskan olen tämän oppinut, en mitenkään yritä hoputtaa häntä nopeammaksi kuin hän luonnostaan on. Sellaisesta minulla on pahoja kokemuksia ja tiedän sillä jouduttavan vain siihen, että jään kokonaan ilman tuota ihanaa toista kertaa . . .

Tässä kohdin Paula on todella iskenyt asian ytimeen. Miehet ovat palautumiskyvyiltään hyvin erilaisia. Onhan toki huippu-urheilijoitakin, jotka pystyvät samoissa kisoissa juoksemaan täydellä teholla kaksi matkaa. Toiset kilpailevat vain kerran viikossa tai harvemmin. Puoli tuntia erien välillä lienee hyvin normaali tapaus. Jos mies pystyy viiden minuutin jälkeen uusintaan, hän on miellyttävä poikkeus tai sitten hänen partnerinsa osaa todella seksuaalisen kiihottamisen jalon taidon.

Mielenkiintoisen metodin kertoi omasta kokemuspiiristään myös Kaarina, noin 30-vuotias uhkea punapää, jolla on muutaman vuo-

den kokemus suuren luokan ilotytön elämänmuodosta ajalta jolloin hän ei vielä ollut naimisissa. Kaarina on rohkeana tyttönä antanut tallentaa koko jutun paljonpuhuvalle filminauhalle.

Filmi alkaa siitä, että Kaarina makaa läpinäkyvässä yöpaidassaan leveällä kaksoisvuoteella. Hänen toinen kätensä on jo yöpaidan sisäpuolella ja vaeltelee levottomasti nänniltä toiselle ja poikkeaa silloin tällöin reisien väliin.

— Tomi, tulehan jo . . .

— Heti, kultaseni, kuuluu miehen ääni toisesta huoneesta.

— Tule pian, Tomi! Olen jo niin kuumana, että mahla valuu hukkaan! Kaarina kutsuu ja nostaa sormensa kasvojensa eteen kuin todistaakseen, että ne todella ovat kostuneet. Mies ilmestyy ovelle aamutakissaan ja virnistää.

— Voinko olla jotenkin avuksi, kultaseni?

— Älä viitsi olla näsäviisas, Tomi. Tule äkkiä tänne tai ratkean liitoksistani!

Nauraen mies heittäytyy vuoteelle ja nykäisee tottuneesti Kaarinan yöpaidan yli tämän punaisen hiusmeren ja upottaa hampaansa naisen toiseen kukkeaan rintaan. Mielihyvän ähkäisy pääsee Kaarinan puoliavoimesta suusta. Hän repii puolestaan miehen aamutakin auki, tarttuu sormillaan lujasti tämän paraatikuntoiseen miehuuteen ja vetää siitä miehen päälleen. Tämä uppoaa liikoja asettelematta maaliinsa samalla kun Kaarinan valkoiset reidet kiertyvät hänen hartioidensa ympärille.

Kaarinan orgasmi on nopea ja raju, vain kymmenkunta kokovarren työntöä ja hänen vartalonsa kaartuu miehen painon alla, vavahtaa kuin kuolinkamppailussa ja retkahtaa sitten raukeana. Kaarina ja Tomi vetäytyvät erilleen ja makaavat hetken rinnakkain. Pian naisen sormet kuitenkin askartelevat miehen arimpien osien kimpussa sellaisella päättäväisyydellä, ettei jää epäselväksi mitä hän haluaa. Hän haluaa pikauusinnan.

Miehen silmät pysyvät kuitenkin kiinni eikä hän reagoi mitenkään Kaarinan sormien kiihotukseen. Nainen kohottautuu pian vuoteelta ja poistuu kylpyhuoneeseen. Kuluu minuutti tai hieman toista ja makuuhuoneen ovi avautuu uudelleen. Sisään astuu nainen, jolla on pitkät, yönmustat hiukset ja musta pitsiyöpaita, jossa on turkisreunus.

Kestää hieman aikaa ennen kuin katsoja tajuaa, että kyseessä on Kaarina, joka on vaihtanut yöpaitaa ja kiskaissut punaisten kutriensa peitteeksi mustan peruukin. Hänet paljastaa vartalo, joka paistaa yöpaidan läpi yhtä selvästi kuin jos hänellä ei olisi yllään yhtään mitään.

Kaarina istahtaa nyt vuoteen reunalle ja painaa kyntensä miehen jalkoväliin. Tämä hätkähtää kuin sähköiskun saanut ja kimpoaa pystyyn silmät hämmästyksestä selällään.

— Hitto kuinka säikähdin! Sinä saakelin noita . . . pelästyttää nyt viaton mies tuolla tavalla . . .

Mies on kuitenkin selvästi mielissään tapahtumasta ja kuinka ollakaan hänen miehuutensa herää Kaarinan taitavissa sormissa aivan

muutamassa sekunnissa. Nainen ei hukkaa aikaa saatuaan vipuvarteen tarvittavan pituuden ja paksuuden vaan kapsahtaa miehen päälle ketterästi kuin orava, istuen kerralla pohjaan saakka ja huokaisten nautinnollisesti.

Nyt Kaarina pitää itse huolen liikkeistä ja pyörittää takapuoltaan villisti kuin karusellia. Hänen orgasminsa tulee tälläkin kerralla nopeasti ja rajuna, selvästi täydellisempänä ja kiihkeämpänä kuin ensimmäinen. Se myös kestää pitempään, ehkä minuutin yhtämittaista vapinaa ennen kuin hänen kehonsa lopullisesti laukeaa.

Kun Kaarina myöhemmin kertoi tuon toisen peräkkäisen yhdynnän merkityksestä itselleen ja rakkauselämälleen, saimme jälleen paljon arvokasta tietoa.

— Ensimmäinen kerta on okei, mutta toisella kertaa lähtöasetelma on sellainen, että tulos on pakostakin vielä ensimmäistäkin parempi. Keho on lauennut, kaikki ylimääräiset jännitykset ovat hävinneet ensimmäisen orgasmin mukana ja voi tuntea itsensä aivan vapaaksi. Sukuelimetkin ovat herkemmät, nännit paljon aremmat aistimaan kosketuksia. Kun Tomi ensimmäisellä kerralla näykkii ja pureskelee nännejäni, pidän siitä tietenkin. Mutta toisella kertaa se saa minut melkein karkaamaan nahoistani . . .

Tuo teatterimainen peruukki- ja yöpaitashow on osoittautunut hyvin tehokkaaksi tavaksi saada Tomi esityskuntoon heti paikalla ensimmäisen erän jälkeen. Joistakin se saattaa kuulostaa hassulta tai uskomattomalta, mutta sitä se ei suinkaan ole. Hän saa toiseen erään sellaisen uskottomuuden ja synnin tekemisen maun, joka on valtavan kiihottava yksityiskohta. Ja se on kovasti kiihottava kokemus myös minulle, joten me ainakin jatkamme samaa rataa vielä monta vuotta. Haluan niin monta kertaa kuin mahdollista nauttia toisen kerran riemuista . . .

Kaarinan kanssa samaa mieltä on varmasti Mari, yhdeksäntoistavuotias kaunotar Oulun puolesta. Hän on nuoresta iästään huolimatta jo varsin kokenut nainen, jolla on takanaan yksi kariutunut avioliitto ja joka asuu tällä hetkellä avoliitossa erään lentokonemekaanikon kanssa.

— Hannulla on vaimo eteläsä, mutta se ei häiritse minua tippaakaan. Aion asua hänen kanssaan ainakin niin kauan kuin hän on täällä pohjoisessa komennuksella. Vaimo luultavasti tietää minusta, koska Hannu ei käy kotonaan edes vapaapäivinään, mutta se tekee ikään kuin koko asetelman vielä jännittävämmäksi . . .

Olen muuten varma siitä, että Hannu olisi pysynyt eukolleen uskollisena jos tämä olisi ollut pepustaan yhtään innokas ja osaava. Mitä olen kuullut, se nainen pihtasi ja jakeli vain armopaloja. Ei sitä mies kauaa katsele vaan hakee tytön, joka on riemurinnoin mukana kaikessa mikä haiskahtaa seksiltä . . .

Hannu onkin sanonut, että hän pitää minua parhaimpana partnerina, joka hänellä on koskaan ollut. Se on minusta kovin imartelevaa, sillä on hän ehtinyt kiertää maita melko lailla ja työkaverit ovat sanoneet, että hän on ehtinyt maata satojen naisien kanssa ennen minua. Mutta muiden kanssa hän on aina jaksanut vain yhden kerran. Minä saan hänet tekemään kaksi temppua peräkkäin liikaa yrittämättä. Itsellenikin tuo toinen kerta on ehdottomasti ensimmäistä parempi. Jos sitä ei olisi, seksi olisi kuin vain toiselta puolelta paistettu pannukakku . . .

Mikä Marissa sitten saa Hannun jaksamaan kaksi varvia yhteen menoon? Mari itse sanoo, ettei asiaan liity mitään suurta salaisuutta. Joka tyttö pystyisi samaan kuin hän jos vain halua ja kokeilumieltä riittää, Mari vakuuttaa. Myös Mari ja Hannu suostuivat siihen, että muutama hetki heidän elämänsä intiimeimmistä hetkistä tallennettiin filmille opetuskäyttöön. Filmi alkaa siitä, että Hannu makaa vuoteella ja Mari astuu huoneeseen mukanaan ruukullinen öljyä ja pesukäsine. Ei mitään moottoriöljyä tietenkään. Ensimmäinen erä on jo ohitse ja nyt kun sen päättymisestä on pari minuuttia, Mari alkaa öljytä Hannua kiireestä kantapäähän.

Tyttö toimii taitavasti ja pian miehen koko vartalo kiiltää kuin kreikkalaisella antiikin atleetilla. Nyt tyttö keskittyy hieromaan öljyisellä käsineellä miehen reisien väliä. Aistimus, jonka se tuottaa on ilmeisen nautinnollinen, koska miehen silmiin syttyy loiste ja hänen alahuulensa alkaa hiljaa vapista.

Eikä kestä enää minuuttiakaan ennen kuin kaikki on valmista toista erää varten. Mies on niin kiihkoissaan, että kaataa Marin alleen heti kun tämä saa öljyruukun sormistaan yöpöydän reunalle. Karjahtaen kuin luolamies Hannu ampuu itsensä Mariin ja siinä vaiheessa on tytön vuoro kiljahtaa kiihkosta.

Mari ja Hannu käyttävät myöskin pornokirjoja ja lehtiä apuvälineinä. Joskus he selailevat niitä yhdessä vuoteella ja se kiihottaa molempia kovasti. Yleensä Mari ottaa tällöin aloitteen ja kysyy jotakin mielenkiintoista kuvaa osoittaen olisiko Hannu halukas kokeilemaan kuvattua asentoa. Yleensä päädytään siihen, että koe suoritetaan ensimmäisenä yhdyntänä ja varsinaisen huippuorgasmin saavuttaminen jätetään toisen erän varaan. Noissa kokeiluasennoissahan suurimmat orgasmit yleensä jäävät saavuttamatta.

Tuon ensimmäisen yhdynnän jälkeen Mari saattaa öljytempun asemesta käyttää muitakin konsteja. Yksi tehokkaimmista on se, että hän tyydyttää sormin itseään aivan orgasmin rajoille asti vuoteessa istuen tai selällään maaten. Hannu on koko ajan katselijana vieressä ja useimmiten hän kiihottuu tuon masturbaatiokohtauksen näkemisestä niin paljon, että ehtii hyvin mukaan tuottamaan Marille orgasmin.

Myös Mari on huomannut, että erilaiset pukeutumistavat vaikuttavat edistävästi miehen mieskunnon palautumiseen. Parhaaksi valepuvuksi Mari on havainnut sairaanhoitajan valkoisen hilkan ja takin, jonka alla hän ei tietenkään pidä yhtään mitään.

Ensimmäisen yhdynnän jälkeen Mari hieroo Hannun miehuutta joko pelkillä sormilla tai hieman kielellään auttaen. Sitten hän poistuu huoneesta ja palaa pian tuossa sairaanhoitajattaren valepuvussa. Hannu saa virallisen katseen ja kuumemittarin suuhunsa.

— Ei käy, hyvä herra. Tohtori lähetti sellaisia terveisiä, ettei teidän kunnollanne kannata yhdynnästä haaveillakaan. Ei ainakaan kipusiskon kanssa . . .

Näin Mari latelee suustaan tekstiä ja koettelee samalla miehen valtimoa, ei suinkaan ranteesta vaan hieman ohuemmasta ulokkeesta hieman alempaa. Pian Hannun silmät pullistelevat ulos päästä ja pulssi varmasti hakkaa toisella sadalla. Käsi kurkottaa avaamaan Marin kipusiskon viitan nappeja.

— Ei tule kysymykseenkään! tyttö vastustelee ja yrittää kiemurrella kauemmas. Tässä vaiheessa mies on niin kuumana, että hän tyytyy vain nykäisemään Marin mahalleen vuoteelle, kiskaisee tältä helmat korviin, kohottaa tämän takapuolen eteensä sopivaan kulmaan ja painaa menemään kahvaa myöten. Katse Marin silmissä on näkemisen arvoinen. Siinä on sekä kiihkoa että rajatonta tyydytystä.

— Ihanaa . . . todella ihanaa, Mari itse muistelee tapausta jälkeenpäin. — Se ei kuitenkaan vetänyt vertoja elämäni huikeimmalle kokemukselle, joka sattui tässä muutama viikko sitten. Hannu käski minun soittaa entiselle miehelleni ja kun olin saanut hänet langan päähän, Hannu alkoi ensin sormeilla minua jalkovälistä ja kun olin kyllin märkä, hän yksinkertaisesti kaivautui sisääni. En tietenkään voinut olla ääntelemättä ja niin ex-mieheni pääsi hyvin jyvälle siitä mitä oli tapahtumassa. Lopulta hoin luuriin, ettei hän saanut katkaista puhelua koska se antoi minulle niin mahdottomasti lisää nautintoa ja luonnostaan hyvänahkaisena miehenä hän piti linjan auki kunnes sain elämäni valtavimman orgasmin . . . Myöhemmin hän sitten kertoi, että koko juttu itse asiassa kiihotti häntäkin . . .

Minulla on vieläkin yksi temppu jäljellä varastossani ja sekin pistää Hannuun melko lailla puhtia. Olen nimittäin muutaman kerran pyytänyt erään paikallisen ystävättäreni saunailtaan kanssamme. Poikamiestyttönä ja seksiin mukavan myönteisesti suhtautuvana hänellä ei ole ollut mitään estoja siitä hommasta ja niin olemme menneet saunaan kaikki kolme yhtaikaa. Pullo viiniä meille tytöille kyytipojaksi ja niin olemme päätyneet ensin hieroskelemaan Hannun suorituskuntoon, sitten hän on tehnyt temput minun kanssani koska olen hänen suhteensa ikään kuin etulyöntiasemassa . . .

Mutta tuon toisen tytön läsnäolo on sen verran kiihottava juttu, että Hannu on ensimmäisen erän jälkeen valmis toiseen melkein heti. Varsinkin jos tuo naapurin poikamiestyttö nuoleskelee hänen kaluunsa puhtia. Sitten hän tekee minulle toisen tempun heti perään ja usein hänen ei itsensä tarvitse edes laueta ennen kuin olen saanut kyllikseni. Niin hänelle jää runsaasti energiaa tehdä temppu siinä vaiheessa jo kiehuvan kuumana käyvälle aputytöllemme. Ja useimmiten myös hän saa Hannulta kaksi panoa perätysten, joten olemme molemmat enemmän kuin tyytyväisiä noista saunailloista . . .

Ei, ei meillä yhdelläkään ole mitään moraalista krapulaa hommasta. Jos se miellyttää kaikkia yhtä paljon, miksi olisi? Ei täällä Oulun puolessakaan niin takapajuisia olla, ettei osattaisi ottaa iloa irti elämästä . . . □

KUOLEMAN ESKADROONA TELOITTAA RIKOLLISIA BRASILIASSA

Vesa Karunki

●●● RIO DE JANEIRON ulkopuolella vähäisen tien varressa aamuauringon kuumat säteet siirtyvät tiheän lehvistön hämystä kirkkaanpunaiseen läikkään, joka hiljaa kiemurtelee punertavassa maassa. Veri loistaa auringossa. Tummapintainen hahmo, kerran hyvin istuneessa puvussa, lojuu maassa — veri valuu hiljalleen yhä voimistuvassa auringossa kimaltaen kolmesta luodinreiästä hahmon rinnasta. Takin käänteeseen on kiinnitetty lappu jossa lukee »Olin kerran huumausainekauppias».

Kuoleman Eskadroona on iskenyt jälleen kerran.

Rikollisuus on Brasiliassa levinnyt jopa nopeampaa tahtia kuin aikoinaan Chicagon parhaina gangsteripäivinä, poliisivoimat ovat riittämättömät ja lahjonta niidenkin piirissä — samoin kuin oikeuslaitoksen — kukoistaa. Rehelliset poliisit ovat tässä kierteessä voimattomia. Kiinni joutuneet rikolliset selviävät lahjonnan ja peloteltujen tai surmattujen todistajien vuoksi usein vapaalle jalalle. Otteet ovat jatkuvasti koventuneet kummallakin puolella. Poliisi ampuu herkästi ja niin tekevät rikollisetkin.

Suurimman erehdyksen Rion rikolliset tekivät joitakin vuosia sitten surmatessaan erään korkean poliisiupseerin. Tämän murhan jälkeen alkoi Kuoleman Eskadroona toimia. Sen menetelmät eivät suinkaan jääneet salaisiksi, sillä useimmista rikollisten teloituksista tuli nimetön ilmoitus sekä poliiseille että lehdistölle. Tämä Eskadroonan toiminta ei rajoittunut vain Rioon vaan myöskin Sao Paulossa alkoi löytyä Eskadroonan uhreja. Jokaisessa tapauksessa oli kysymyksessä poliisin hyvin tuntema rikollinen, jota todisteiden puutteen vuoksi ei aikaisemmin ole voitu tuomita. Kolme vuotta sitten juuri Sao Paulossa lisääntyivät taksimiesten ryöstöt ja murhat kymmenkertaisesti. Kun Kuole-

Brasilian rikolliset vapisevat kauhusta. Virallisen poliisin lisäksi heitä vaanii uusi koston enkeli, ns. Kuoleman Eskadroona. Sen suorittamat teloitukset ovat saaneet paljon julkisuutta osakseen. Virallisesti ei koko Eskadroonaa ole olemassa, mutta alamaailman huhut kertovat jatkuvasti hurjia tarinoita sen veriteoista.

man Eskadroona puuttui peliin mukaan vähenivät taksimiesten ryöstöt muutaman kuukauden sisällä minimiinsä. Sana ryöstäjien keskuudessa oli levinnyt ja Kuoleman Eskadroonan teot puhuivat itse puolestaan.

Oikeudelliselta puolelta asiaa katsottaessa Eskadroonan teot ovat täysin tuomittavia, mutta toisaalta se on toiminnallaan sittenkin onnistunut palauttamaan terveellistä lain kunnioitusta rikollisten piiriin.

Sao Paulossa tuli tunnetuksi eräs Eskadroonan jäsen — tosin vain ääneltään — hän nimittäin tavallisesti ilmoitti poliisille ja lehdistölle Eskadroonan uusista uhreista. Ääni sai nimen »Punaruusu». Sen kuulleet kertoivat että kysymyksessä on aivan varmasti erittäin sivistynyt henkilö — tämä kävi ilmi hänen käyttämistään sanoista ja tavasta ilmaista itseään. Kuka on Punaruusu — se on tähän päivään saakka säilynyt salaisuutena, mutta kaikki sen antamat ilmoitukset ovat pitäneet paikkansa. Kauhu on hiipinyt Brasilian rikollisten keskuuteen.

Virallisesti poliisi kieltää kaiken osuutensa Kuoleman Eskadroonan toimintaan, mutta huhut kiertävät. Aikaisemmin mainitun riolaisen murhatun poliisiupseerin paras ystävä erosi murhan jälkeen palveluksestaan ja vannoi kostavansa ystävänsä murhan. Onko hän Kuoleman Eskadroonan johtavia hahmoja? Sitä ei kukaan tiedä Eskadroonan omia jäseniä lukuunottamatta.

Eskadroonan toimintaa on alusta lähtien leimannut julkisuus — se on aina ilmoittanut teoistaan ja lisäksi kertonut tavalla tai toisella myös syyt suorittamiinsa teloituksiin. Tilanne Brasiliassa on sekava. Maassa toimii useita sissijärjestöjä joiden toiminta kohdistuu vallassa olevaa kenraalijunttaa vastaan, heidän lisäkseen hyvin organisoidut rikollisjoukkueet suorittavat omaa lainvastaista toimintaansa ja kaiken tämän keskellä häärää vielä Kuoleman Eskadroona. On väitetty julkisuudessa että rikolliset käyttävät Kuoleman Eskadroonaa hyväkseen keskinäisissä välienselvittelyissään leimaten vastustajiensa ja kilpailijoidensa murhat Kuoleman Eskadroonan töiksi. Näin ehkä tapahtuukin, mutta Kuoleman Eskadroonalla on niin pelottava maine rikollisten keskuudessa että tämä väite saattaa olla tuulesta temmattu. Eskadroonalla on omat keinonsa pysyä ajan tasalla rikollisten piirissä ja Eskadroonan nimen väärinkäyttö tulee varmasti ilmi.

Väkivalta lisääntyy kautta maailman — Brasilia on hyvä esimerkki siitä mihin saatetaan joutua silloin, kun äärimmäiset keinot otetaan käytäntöön. Kuoleman Eskadroona on ottanut lain omiin käsiinsä suojellakseen yhteiskuntaa. Kuinka oikeutettuja sen teot ovat, sen tietävät vain Eskadroonan jäsenet itse. □

SULJETUT SIVUT

ÄLÄ AVAA NÄITÄKÄÄN SIVUJA

ellet ole varma siitä, että et pahastu ns. rohkeista kuvista. Meidän mielestämme nämä kuvat ovat kauniita, mutta tiedämme että niiden katseleminen saattaa joistakin lukijoistamme tuntua kiusalliselta. Siksi jätämme valinnan jälleen sinulle.

Naapurin nymfomaani

Hänen makuuhuoneensa oli satojen miesten käytössä, mutta parastaan hän antoi Georgelle. Ja hänen parhaansa oli jotakin, mitä George ei ollut kokenut koskaan aiemmin . . .

ALEX AUSTIN

●●● MENNESSÄÄN nukkumaan sinä iltana George Krieger oli tuumiskellut, minkälaisen miehen seurassa hänen uusi naapurinsa mahtaisi viettää sen yön.

Nainen oli muuttanut viereiseen asuntoon kuukautta aikaisemmin. Hänen nimensä oli Dottie Ralston. Hän oli pitkä, runsaspovinen, ja hänen tukkansa oli ruskea. Hän oli 22-vuotias ja kotoisin Dallasista Teksasista. Päivisin hän työskenteli sihteerinä eräässä öljy-yhtiössä. Öisin hän, niin Georgesta tuntui, toi asuntoonsa aina uuden miehen. Tavatessaan naisen portaissa George ei ollut koskaan ainakaan nähnyt häntä saman miehen kanssa useammin kuin kerran.

Hän oli kauneimpia naisia, mitä George oli nähnyt. Ja useita kertoja George oli ollut vähällä yrittää onneaan. Mutta hänellä oli sääntöjä. Ensimmäinen oli, ettei pitänyt koskaan harrastaa naisia, jotka olivat työssä samassa paikassa tai asuivat naapurissa. Heidän kanssaan ei voinut lopettaa juttua hiljaisesti ja mukavasti, vaan silloin joutuisi alituisesti tekemisiin myöhemminkin. Toinen sääntö oli, ettei pitänyt koskaan jättää noudattamatta sääntöä numero yksi.

Niinpä George jätti naapurinsa rauhaan. He tulivat kyllä tutuiksi keskustellessaan silloin tällöin rapuissa tavatessaan. Kerran George jopa vaihtoi sulakkeen tytön asunnossa. Hän sai saman tien kutsun tulla syömään ja otti sen vastaan.

Syödessään he keskustelivat tytön kotipaikasta Dallasista. Tyttö kysyi Georgelta, mitä hän teki ammatikseen, ja George kertoi olevansa puuseppä. Dottie kertoi, kuinka hän oli kerran seurustellut miehen kanssa, joka oli rakennusalalla. He olivat kerran olleet juhlimassa, ja mies oli vienyt Dottien ajelulle — alastomana — kottikärryissä, joita hän piti asunnossaan pilan päiten. He olivat olleet kumpikin aika lailla päissään.

— Sinä ansaitset varmaan hyvin, kun pystyt asumaan näin mukavassa paikassa, Dottie sanoi.

— Yhä harvemmat ihmiset osaavat nykyään tehdä tai korjata mitään, ja niin ne jotka osaavat tienaavat hyvin, George sanoi.

Georgesta tuntui, että tyttö olisi varmasti suostunut, jos hän olisi yrittänyt. Mutta siltä hänestä tuntui useimpien tyttöjen kohdalla, ja useimmiten hän oli ollut oikeassa. Hänellä oli 32 vuoden iässä niin hyvä onni naisten parissa, että hän olisi luultavasti ehtinyt jo 80-vuotiaaksi, ennen kuin luopuisi poikamiehen päivistään ja menisi naimisiin.

— Osaat laittaa valtavan hyvää ruokaa, George sanoi Dottielle, kun tämä alkoi nostella lautasia pöydästä.

— Oli mukavaa että pidit siitä, Dottie sanoi. — Tervetuloa toistekin.

— Aion ottaa sanoistasi vaarin, sanoi George.

Tyttö hymyili ja sanoi:

— Toivon niin.

Mutta George muisti sääntönsä ja pysytteli erillään kauniista naapuristaan.

Mutta vaikka hän nukkumaan mennessään yritti kaikin keinoin pitää tytön poissa mielestään, hän ei voinut olla kuvittelematta, mitä tyttö teki parhaillaan asunnossaan miehen kanssa, jonka äänen hän oli kuullut heikosti seinän takaa. Lopulta hän kuitenkin nukahti.

Hän heräsi Dottien kirkunaan.

George katsahti kelloa. Se oli kolme. Dottie jatkoi yhä kirkumistaan.

George veti housut jalkaansa ja kiirehti Dottien asunnolle. Hän jyskytti tytön ovea. Dottie tuli avaamaan. Hänen kasvonsa olivat peittyneet vereen, ja sitä tippui myös hänen paljaille rinnoilleen ja vatsalleen, ja hänen kätensä olivat aivan punaiset.

Iso, pystytukkainen mies seisoi alastomana keskellä huonetta. Hän oli ainakin parikymmentä senttiä pitempi kuin George.

— Tuo roisto hakkasi minua, Dottie huudahti Georgelle.

Georgen mielessä vilahti ajatus, että hänen olisi pitänyt pysyä vuoteessa. Sitten hän ajatteli, että hänellä olisi pirunmoisia vaikeuksia miehen kanssa. Tämä olisi mahtunut mihinkä tahansa rugbyn ammattilaisjoukkueeseen. George lohdutti kuitenkin itseään sillä, että hänellä nyt olisi tilaisuus soveltaa käytäntöön judo-opetusta, jota oli saanut merijalkaväessä. Pian hän tietäisi, olisiko siitä mihinkään.

George sulki oven.

— Painu helvettiin täältä, murahti iso mies Georgelle. — Tyttö on minun heiniäni.

— Ei, ei hän ole, George sanoi vetäisten Dottien taakseen.

— Kuules nyt pikkukundi, haluatko joutua nieleksimään hampaitasi?

— Pistäkää vaatteet päällenne ja alkakaa lähteä, George sanoi.

— En välittäisi möyhentää sinua ellei ole pakko, iso mies sanoi.

— Ulos siitä vaan, George tokaisi lyhyesti.

Iso mies lähti häntä kohti huolettomasti virnistellen.

Toivon totisesti, että oppini kaataa ojaan hänet eikä itseäni, ehti George ajatella.

Tyttö siirtyi syrjään.

— Senkin pikku paskiainen, iso mies mutisi ja iski häntä kohti vasemmallaan laajassa kaaressa. George tarttui miehen käsivarteen ja heilautti jättiläismäiseltä tuntuvan tyypin lantionsa yli. Mies törmäsi seinään pää edellä, ja seinältä putosi taulu.

Ennen kuin mies ehti selvitä, George kävi hänen kimppuunsa. Hän väänsi miestä kädestä, niin että tämä kierähti ympäri kuin suunnaton nallekarhu.

George iski häntä kaksi kertaa leuansyrjään ja mäjäytteli sitten häntä vatsaan molemmin käsin. Mies taipui kaksin kerroin ja haukkoi henkeään. George löi häntä jälleen kasvoihin muuraten umpeen hänen toisen silmänsä ja saaden veren virtaamaan hänen

Hänen himoaan ei edes palokunta pystynyt sammuttamaan!
— Tämä on päätepysäkki, Dottie sanoi nauraen. — Lähdetään nyt uudelleen ajelulle — yhdessä . . .

Hän asettui vuoteelle. Jokainen hänen liikkeensä oli siro ja viehättävä, hän näytti syntyneen lumoamaan ja kiihottamaan miehiä.

suupielestään.

Tämän näytelmän aikana sekä George että Dottie olivat äärimmäisen hämmästyneitä.

Lopulta George avasi oven, heitti miehen vaatteet käytävään, raahasi sitten hänet itsensä ovesta ja veti oven kiinni.

Dottie, joka seisoi yhä alastomana sohvan vieressä, sanoi:

— Hämmästytätte minua suuresti, naapuri hyvä.

— Merijalkaväkeä sinun pitäisi kiittää, George sanoi.

Dottie nauroi lyhyesti ja sanoi:

— Olen tehnyt niin useinkin.

Hän meni makuuhuoneeseen, laittoi aamutakin päälleen ja pesi veren pois kasvoistaan, käsistään ja vartalostaan. Veri oli valunut hänen oikean silmänsä päällä olevasta haavasta. George kaatoi hiukan alkoholia pumpulitukon päälle ja puhdisti haavan. Se ei ollut niin paha kuin hän oli luullut.

— Mistä juttu sai alkunsa? hän kysyi Dottielta. He istuivat sohvalla. — Ei sinun tarvitse kertoa, hän lisäsi nopeasti.

— Sen jälkeen mitä teit, kertoisin sinulle vaikka mitä! Hän ei yksinkertaisesti pitänyt siitä, että minä halusin lisää, kun hän oli antanut kaikkensa. Siinä kaikki.

— Ymmärrän.

Dottie nousi ja laittoi drinkit heille molemmille.

— Tarvitset varmasti ryypyn, hän sanoi ojentaessaan lasin Georgelle.

— Kiitos.

He olivat hetken hiljaa kumpikin viskejään maistellen.

Sitten Dottie tarttui Georgea kädestä ja sanoi:

— Haluan vieläkin lisää.

George huomasi vasta nyt, että hänen silmänsä olivat tummanvihreät ja että hänen suunsa näytti hymyyn kaartuessaan kuin suuteluun valmistuvalta. George huomasi myös, että hänellä oli täydellisimmät sääret, mitä hän oli nähnyt kenelläkään naisella. Ja niinpä oli helppoa karkottaa mielestään säännöt. Hän veti Dottien itseään vasten.

— Rakas naapuri, tyttö kuiskasi painaen huulensa hänen huuliaan vasten. Heidän kielensä olivat kuin vanhat ystävät, jotka tiesivät perin pohjin mikä toista miellyttää.

George veti aamutakin Dottien päältä, nousi seisomaan ja otti housut jalastaan.

— Ei täällä, Dottie sanoi nousten hänkin seisomaan. Hän tarttui Georgea käteen. — Sohva on kapea. Tarvitsemme paljon tilaa. Hän vei Georgen makuuhuoneeseen.

— Paljon tilaa, hän toisti.

— Ja hiukan muutakin, George sanoi.

Dottie puristi hänen kättään. — Paljon muutakin, hän sanoi.

Hän asettui vuoteelle. Jokainen hänen liikkeensä oli siro ja viehättävä, hän näytti syntyneen lumoamaan ja kiihottamaan miehiä.

George seisoi vuoteen vieressä äänettömänä katsellen häntä.

— Toivottavasti pidät näkemästäsi, tyttö sanoi.

George hymyili. — Varmasti pidän.

— Hyvä. Tule sitten tänne.

George laskeutui hänen viereensä. Dottie kääntyi heti, ja heidän ruumiinsa pusertuivat toisiaan vasten. Pelkkä kosketus tuntui sytyttävän Dottien ruumiin liekkiin. Hän kietoi jalkansa Georgen ympärille, ja hänen suunsa kulki kuumeisesti yli Georgen ruumiin. Hänen kielensä, huulensa, kätensä ja jalkansa liikkuivat innokkaasti. George ei ollut koskaan tavannut naista, joka olisi ollut puoleksikaan yhtä kuuma kuin Dottie. Dottie oli nälkäinen ja vaativa, mutta herätti ja tyydytti myös Georgen. Hän oli liekki, joka ei tarvinnut loimutakseen puita tai hiiltä, vaan toisen liekin. Tuli leimusi kauniin raivokkaasti ja pitkään. Kaiken aikaa Dottie päästeli valituksia ja huokauksia, ja viimein kyyneleet valuivat pitkin hänen poskiaan, kun he lopettivat toistensa käsivarsilla levähten. Heidän ruumiinsa olivat voipuneita ja onnellisia eivätkä pyytäneet lisää enää mitään yöltä.

Dottie suuteli häntä pehmeästi ja sanoi hymyillen. — Nyt olen saanut kyllikseni, naapuri. Kiitos sinulle.

— Alammeko nukkua? George kysyi.

— Rakas naapuri, tyttö sanoi. — Olen hirvittävän pahoillani, mutta minulla on sääntöjä. Kukaan ei saa nukkua täällä.

— Ei kukaan, ei koskaan? George kysyi.

Dottie pudisti päätään hymyillen hupaisaa, hämmentynyttä hymyä.

George kohautti olkapäitään.

— Välipä tuosta. Eihän minun tarvitse ainakaan kävellä sateessa, hän sanoi.

Hän nousi vuoteesta ja pisti housut jalkaansa.

Dottie saattoi hänet ovelle, alastomana.

George otti hänen kasvonsa käsiensä väliin, katsoi hänen vihreisiin silmiinsä ja hänen suutaan. Hän suuteli tyttöä.

— Ja kiitos vielä kerran, Dottie sanoi.

— Aina valmis palvelukseen, George vastasi.

Hän palasi asuntoonsa ja nukahti nopeasti.

Muutamaa tuntia myöhemmin Dottien asunnosta tulevat äänet herättivät hänet. Tällä kertaa sieltä ei kuulunut kirkunaa, vaan rakastelun ääniä.

George teki jotakin, mitä hän häpesi jo sitä tehdessään — hän painoi korvansa seinään kuullakseen paremmin.

Dottiella oli tosiaan joku mies makuuhuoneessaan. George jatkoi kuunteluaan. Heidän rakastelunsa jatkui vielä jonkin aikaa. Sitten oli hiljaista useita minuutteja. Sen jälkeen tytön asunnon ulko-ovi avautui, ja mies lähti kulkemaan rappuja alas.

Tämä kolmen miehen kanssa makaaminen samana yönä sai Georgen pohtimaan vakavissaan, oliko Dottie nymfomaani.

George makasi nyt melko säännöllisesti Dottien kanssa, silloin kun hänellä ei ollut tapaamista jonkun muun tytön kanssa.

Heidän suhteensa oli tosin sängyssä kiihkeä, mutta muutoin he suhtautuivat toisiinsa ystävällisesti ja tutunomaisesti. Ja järjestely sopi vallan mainiosti Georgelle.

Hän jäi aina muiden tyttöjen luo koko yöksi vietettyään illan heidän seurassaan, ja Dottie kiusoitteli häntä joskus seuraavana päivänä. Hän kertoi soittaneensa Georgelle keskellä yötä vastausta saamatta. Hän pyysi Georgea kertomaan seuralaisestaan. Tekikö tyttö sitä ja sitä? Oliko hän kuuma? Pääsikö hän helposti orgasmiin? Minkä näköinen hän oli?

George vastaili hänen kysymyk-

siinsä heidän kävellessään makuuhuoneeseen. Kerran Dottie oli kysynyt kesken kaiken, oliko tyttö tässä jutussa yhtä hyvä kuin hän. George kertoi hänelle, ettei kukaan ollut läheskään yhtä hyvä kuin hän. George sanoi myös todella tarkoittavansa mitä sanoi.

Georgella ei ollut koskaan ollut mitään epäilyksiä ja pelkoja omasta miehenkunnostaan, eikä hän välittänytkään suuresti siitä, että Dottiella oli asunnossaan vielä muita miehiä hänen jälkeensä. Hän tiesi, ettei syy ollut hänessä. Niin tapahtui kaikkien kohdalla. Miehiä saapui asuntoon jatkuvasti, yksi toisensa jälkeen. Eräänä lauantai-iltapäivänä George näki, kuinka Dottien asunnosta lähti sekatavarakauppiaan 19-vuotias tavaroiden kotiintoimittaja. Hänen kasvoillaan oli syvän hämmästyksen ja ihmettelyn ilme, joka kertoi Georgelle mitä oli tapahtunut.

Mutta Dottie oli niin hyvä, ettei kannattanut luopua hänestä vain siksi, että hänellä oli muitakin. Heillä oli tavattoman mukavaa vuoteessa, ja lisäksi George piti Dottiesta. Hän oli suora, hauska ja sitä paitsi helkkarin hyvä kokki.

Kerran George tosin kimpaantui häneen.

Hänellä oli ollut kurja päivä. Puutavara jonka hän oli tilannut erästä työtä varten oli ollut väärin sahattua. Hänen oli ollut pakko lähteä puutavaraliikkeeseen ja valvoa, että työ tehtiin niin kuin pitikin. Sitten hän pääsi tekemään työtä, joka oli hyvin hankala.

Kun puhelin soi herättäen hänet raskaasta unesta, hän vilkaisi yöpöydällään olevaa kelloa ja havaitsi sen olevan viisitoista yli neljä.

Ennen kuin hän ehti sanoa, että oli pirunmoinen hetki soittaa ja herättää toinen unesta, Dottie pyyteli anteeksi soittoaan ja kysyi, voisiko hän olla niin kauhean kiltti ja tulla . . .

Georgesta tuntui, että hän käveli unissaan, kun hän meni Dottien asuntoon.

Dottie kietoi kätensä hänen ympärilleen tavattoman surullisella tavalla ja sanoi:

— Voi kiitos, kiitos . . . Olen pahoillani . . . Ihan totta . . .

Dottie aukaisi Georgen aamutakin, otti häntä kädestä ja johti hänet makuuhuoneeseen. Vaikka George olikin väsynyt, sai Dottien taito ja intohimo hänet hetkessä kiihdyttävän virkeäksi. Nautinnon aallot ulottuivat hänen ruumiinsa joka sopukkaan ja heidän yhdessäolonsa oli parempaa kuin koskaan aiemmin. Dottie yritti kaikin tavoin hyvittää, että oli soittanut hänelle niin myöhään.

Kun he olivat lopettaneet ja Dottie lepäsi hänen käsivarsillaan, päätään hänen rintaansa nojaten, Dottie sanoi:

— Ihan totta, rakas naapuri. Olen tosiaan pahoillani. Jos haluat lopettaa tämän, niin sano, enkä minä soittele sinulle näin hulluina aikoina.

— Etkö voisi soittaa hiukan aikaisemmin? George kysyi.

Tyttö suuteli hänen rintaansa.

— En koskaan tiedä etukäteen, hän sanoi.

— Et tiedä?

— Olet varmaan kuullut satoja tyttöjä nimitettävän nymfomaaneiksi, etkö vain? Dottie kysyi.

— Sataa ja yhtä, vastasi George.

— Mutta noista sadasta ja yhdestä ehkä vain yksi tai kaksi ovat todellisia nymfomaaneja, ja valitettavasti minä olen juuri sellainen, Dottie sanoi. — Miehet pitävät jokaista kuumaa naista nymfomaanina. Hän naurahti surullisesti. — Nymfomaani on liekki, jota ei voi sammuttaa, hän sanoi. — Siihen ei pystyisi edes kokonainen palokunta. Usko pois, minä tiedän!

— Oletko käynyt psykiatrilla! kysyi George.

Dottie nauroi.

— Kyllä totisesti, hän sanoi. — Kolmella. Kaksi heistä päätyi vuoteeseen minun kanssani. Kolmas oli yli seitsemänkymmenen ikäinen.

Muutaman yön kuluttua, hieman yli keskiyön, George kuuli voimakasta paukutusta Dottien ovelta. Miehen ääni kaikui rappukäytävässä ja pyysi Dottieta päästämään hänet sisälle. Dottie kuului pyytävän miestä lähtemään ja jättämään hänet rauhaan.

George veti housut jalkaansa ja meni rappuun.

Ainakaan mies ei tällä kertaa ollut mikään ammattipainija. George ajatteli kiitollisena.

— On parasta että lähdette nostelemaan, George sanoi.

Mies lähenteli kolmeakymmentä, hän oli varsin komean näköinen.

Hän vilkaisi Georgea ja sanoi:

— Minä hoitelen omat asiani, tehkää te samoin.

George pudisti päätään hitaasti sanoen: — Se ei ole enää teidän asianne. Lähtekää tiehenne. Haluamme nukkua täällä.

Dottie aukaisi Georgen aamutakin, otti häntä kädestä ja johti hänet makuuhuoneeseen. Vaikka George olikin väsynyt, sai Dottien taito ja intohimo hänet hetkessä kiihdyttävän virkeäksi.

Jonkin matkan päässä avautui muita ovia, ja niistä työntyi rappukäytävään unisia ja uteliaita kasvoja.

Mies katseli Georgea ja sitten avautuneita ovia ja kasvoja. Hän näytti aikovan kääntyä ja lähteä, mutta alkoikin takoa jälleen ovea.

Joku nainen kuului soittavan poliisille.

Poliisit saapuivat kymmenessä minuutissa. George oli parhaillaan raahaamassa miestä paikalta.

— Rauhoitutaanpas nyt, sanoi yksi poliiseista. — Mitä täällä on tekeillä?

— Tämä mies yritti tunkeutua asuntoon, jossa hänellä ei ole mitään tekemistä, George sanoi.

— Hän valehtelee. Tyttöni asuu täällä. Riitelimme hiukan, siinä kaikki, mies väitti vastaan.

Poliisi koputti Dottien ovelle. Dottie saapui avaamaan.

— Tämä mies sanoo, että te olette hänen tyttönsä ja että teillä oli pieni riita, sanoi poliisi. — Pitääkö paikkansa, neiti?

Dottie pudisti päätään. Hän veti aamutakkinsa tiukemmin ympärilleen. Kaikki katselivat häntä.

— Ei, hän sanoi. — En ole hänen tyttönsä. En halua olla missään tekemisissä hänen kanssaan.

— Älä valehtele! mies huusi.

— No niin, kaveri, lähdetäänpäs pois, sanoi poliisi ja tarttui miestä käsivarteen.

Mies kääntyi poliisin johtaessa häntä paikalta ja huusi:

— Senkin saatanan huora!

Dottie katsoi pyytävästi Georgea.

— Tule sisälle, ole kiltti.

George astui sisälle.

Dottie lyyhistyi istumaan sohvalle. George istui hänen viereensä.

— Laitanko sinulle drinkin? hän kysyi.

Dottie hymyili murheellisena ja pudisti päätään.

George kietoi kätensä hänen ympärilleen, ja Dottie painautui häntä vasten kuin turvaa etsien.

Tyttö oli vaiti jonkin aikaa ja itki. Sitten hän pyyhki silmänsä ja sanoi: — Niin käy aina, ennemmin tai myöhemmin. Joku mies haluaa ehdottomasti olla viimeinen ja ainoa, jonka jälkeen ei saa olla muita. Mutta aina on joku, olivatpa he kuinka hyviä tahansa. Voi Herra Jumala, eivätkö he ymmärrä etten voi sille mitään!

Hän alkoi itkeä jälleen.

George talutti hänet makuuhuoneeseen.

Se poikkesi kaikista heidän aikaisemmista öistään. Oli kuin he olisivat olleet veden alla, missä kaikki tapahtui hitaasti ja unenomaisesti. Se oli surullista ja ihanaa. Kun he olivat tehneet kaiken, eikä mitään ollut enää jäljellä, Dottie hymyili tavalla jota George ei ollut ennen nähnyt. Hän hymyili pehmeästi, niin kuin pikkutyttö, joka oli ollut peloissaan ja toivoton, mutta oli nyt tänä yönä vapautunut muutamiksi hetkiksi.

— Jää yöksi, ole kiltti, hän sanoi.

— Ei sääntöjä? kysyi George.

— Ei tänä yönä, Dottie sanoi.

— Jääkää yöksi, naapuri.

Kun George seuraavana päivänä palasi töistä, oli hänen eteiseensä työnnetty pieni lappu. Se oli Dottielta.

— Kun luet tätä, olen jossakin matkalla uuteen paikkaan. En tiedä minne. Mutta minun on siirryttävä muualle, Sinä ymmärrät. Mutta usko minua, en ole koskaan aikaisemmin rikkonut sääntöjä. Kiitos, rakas naapuri. Olit todella ihana. Toivottavasti Sinulla on parempi onni ensi kerralla. □

Pete Irwin ja Robert F. Dorr

JÄTTILÄISPUUMA KOSTI JULMALLE METSÄSTÄJÄLLE

Tavallisesti se pyrki välttämään ihmisiä. Mutta nyt puuma oli haavoittunut raa'an salametsästäjän luodista. Se oli paennut tuskissaan kansallispuistoon, missä kuljeskeli paljon retkeilijöitä, kalastajia, metsätyöläisiä ...

Irwin laukaisi puuman hypätessä. Hän yritti epätoivoisesti pysäyttää eläimen kesken hyökkäyksen ...

- Katso nyt tarkkaan tuota elukkaa, ärisin. - Näetkö kuinka se laahaa toista jalkaansa? Sinun ansiostasi. Sillä on .30-kaliberin luoti ehkä olassaan ja sen tuskat ovat hirveät. Kukaan ei voi sanoa mitä se saattaa tehdä.

●●● OLIMME V:n muotoisen rotkon pohjalla, ja puuma oli lähestynyt meitä puiden takana näkymättömänä pysyen. Huomasin sen vasta, kun se tuli esiin lumisten haapojen takaa ja jäi tuijottamaan meitä laihat kyljet kohoillen ja kita auki. Sen hampaat olivat mahtavat. Eikä täysikasvuinen Wyomingin puuma pelkää mitään elävää otusta, ihmistä tai eläintä.

— Siinä kolmesataa kiloa. Sanoin ääneen ajatukseni ja huomasin ääneni hiukan tärisevän. — Se on katsellut meitä varmasti jo hyvän aikaa.

Seisoin rotkon pohjalla Medicine Bow'ssa Wyomingin kansallispuistossa yhdessä Lew ja Nancy Carmichaelin kanssa. Ja minulla olisi ollut tuona joulukuun päivänä huolia aivan tarpeeksi ilman nälkäistä puumaakin. Katselin isoa kissaeläintä tarkkaavaisesti enkä huomannut, kuinka Lew äkkiä liikahti ja kohotti kiväärinsä.

— Älä! hänen vaimonsa huudahti. — Et saa!

— Ole hiljaa! Lew tiuskasi. — Elämäni tilaisuus.

— Paras piru vieköön kun et ajattelekaan moisia, minä sanoin väliin. — Vaikka se olisi kuinka nälkäinen, se ei hyökkää. Niiden ampuminen on laitonta ja vaarallistakin sitä paitsi.

— Ole sinäkin hiljaa, Irwin. Sinut on palkattu auttamaan eikä suutasi soittamaan.

Lew oli vain muutaman metrin päässä minusta. Parilla askeleella olin hänen kimpussaan kädet ojossa aikomuksenani iskeä ase sivuun.

Myöhästyin, Lew ehti painaa liipaisinta.

Huolia? Enempien keksiminen olisi tuottanut vaikeuksia. Nimeni on Pete Irwin ja olen lentäjä Tie Sidingista Wyomingista. Paikkakunta sijaitsee valtion vuoristoisessa lounaisosassa, ja se on koko Yhdysvaltain harvaanasutuimpia ja karuimpia.

Olin laskeutunut jonkin aikaa sitten Cessna-210:lläni jäätyneelle lahdelle Medicine Bow'ssa. Aikomuksenani oli ollut tarkastaa moottori, josta oli kuulunut hiukan huolestuttavia ääniä. Mitään hätää minulla ei ollut, mutta olin kuitenkin ilmoittanut laskeutumispaikkani Cheyennen lentokentälle.

Havaitsin, että moottorin kimpussa minulta menisi tunti. Tilanne olisi ollut aivan okei, jollei minulla olisi ollut matkustajiani. He olivat riidelleet keskeytyksettä siitä hetkestä lähtien, kun tapasin heidät. Lew Carmichael omisti kuljetusliikkeen länsirannikolla ja halusi vapaa-aikoinaan tehdä matkoja yksinäisiin erämaaseutuihin. Hän oli isokokoinen, hermostunut ja kiivas. Hän oli myös komea ja ylpeä ulkonäöstään: olin huomannut kuinka hän ihaili itseään peilistä.

Hänen vaimonsa Nancy oli ainakin kaksikymmentä vuotta miestään nuorempi. Hän oli siro, hänen tukkansa oli platinanvaalea, ja hän oli oikein mukava ja ystävällinen, kuin miehensä vastapainoksi. He olivat vuokranneet koneen, jotta lentäisin heidät Medicine Bow'n ylle. He aikoivat filmata Lew'n suosikkikohdetta — villieläimiä.

Oli minun vikani, että Lew'lla oli kivääri mukanaan. Wyomingin takamailla ei ole vanhoja, uhkarohkeita lentäjiä. Hengissä pysyvät vain ne, jotka varautuvat kaikkeen. Vaikka lento oli aivan tavanomainen, vaadin että meillä olisi kaikki mahdolliset varusteet mukanamme.

Nyt Lew oli käyttänyt kivääriään, hänen vaimonsa kirkui vieressä, ja korvissani kaikui puuman tuskainen karjunta.

Itse törmäsin Lew'hun kahdeksankymmenen kilon painollani, ja näin kuinka hänen aseensa sinkoutui lumikinokseen.

Lew hoiperteli yhteentörmäyksen voimasta taaksepäin. Saavutimme sitten molemmat tasapainomme. — Sinä saatanan kaistapää! minä huusin. — Ammuit sitä ihan syyttä suotta!

Parinkymmenen metrin päässä yläpuolellamme — sieltä sen olisi helppo hypätä päällemme — puuma huojahteli puolelta toiselle. Sen olassa näkyi laajeneva punainen tahra.

Laukaus oli vain haavoittanut eläintä. Se lakkasi huojahtelemasta ja nojautui taaksepäin ikään kuin hyppyyn valmistautuen. Sen kiivas huohotus muodosti ilmaan suuria huurupilviä. Lew ja minä lopetimme keskinäisen riitamme ja jäimme jännittyneinä odottamaan.

Puuma ponnahti kimppuumme.

Se oli ärisevä, iskevä ja tappava vihan ja koston lähettiläs. Se syöksyi päällemme kita ammottaen, ja toinen sen valtavista käpälistä — joiden yksi isku olisi riittänyt tappamaan miehen — ohitti kasvoni muutaman sentin päästä.

Eläin osui kuitenkin minun ja Lew'n väliin. Kierähdimme sivuun ja käännyimme katsomaan puumaa.

Se oli törmännyt lumikinokseen ja pyörähtänyt ympäri. Lumi sen ympärillä oli täynnä punaisia täpliä. Puuma nousi äristen jaloilleen, kääntyi ja lähti loikkimaan rinnettä ylös.

Huomasin sydämeni hakkaavan melkein kurkussani. Vetäisin syvään ilmaa sisääni ja tartuin Lew'ta paidankauluksesta.

— Katso nyt tarkkaan tuota elukkaa, ärisin. — Näetkö kuinka se laahaa toista jalkaansa? Sinun ansiostasi. Sillä on .30-kaliberin luoti ehkä olassaan ja sen tuskat ovat hirveät. Kukaan ei voi sanoa mitä se saattaa tehdä.

— Se on sinun syytäsi, Irwin, sanoi Lew. Olimme aiemmin käyttäneet toisistamme etunimeä, Pete ja Lew. — Jollet sinä olisi työntänyt kivääriä, olisin saanut sen ammutuksi. Kuulehan . . .

— Ja pirut! Sinä kuuntelet nyt! Puuma ei käy normaalisti ihmisen kimppuun, ei vaikka sitä ärsyttäisi. Mutta sinun metsämiehen intosi vuoksi tämä puuma hyökkäsi meidän päällemme. Se ei epäröi seuraavalla kerralla kun näkee ihmisen.

— Emmekö voisi lopettaa tätä, Nancy keskeytti. — Minua pelottaa. Minä pelkään ja haluan kotiin.

Katsoin hänen vihreisiin silmiinsä. — Minä vien sinut kotiin. Heti kun kone on kunnossa. Ja jos miehelläsi on vähänkin järkeä, hän ei palaa näille seuduille, ei enää ikinä.

— Sinä et minua määräile, Lew huusi. — Et ole enää minun hommissani.

— En, en olekaan. Minulla on nyt paljon tärkeämpääkin tekemistä. Minun on palattava Tie Sidingiin ja hankittava miehiä jäljittämään puuma ja lopettamaan sen kärsimykset. Jollen tee niin, puuma raatelee tai tappaa jonkun viattoman ihmisen. Sinä teit siitä tappajan, Lew, ja joku saattaa kuolla sen vuoksi . . .

Tie Siding, Wyoming — asukasluku 38 — oli paikka, jossa saatoin kätkeä omat ongelmani ja unohtaa ulkomaailman pulmat.

Menin Jim Waden kaupan yläkertaan. Jimin kauppa on Tie Sidingin ainoa, bensiiniasemaa lukuun ottamatta. Hän antaa minun pitää Cessnaa kaupan takana olevalla tasaisella maakaistalla. Minusta on hauskaa elää pienessä ja rauhallisessa paikassa. Kun kyllästyn siihen tai haluan naisen, lähden muutaman kilometrin päässä olevaan turistikeskukseen. Siellä matkailijat, mukaan luettuna minun asiakkaani, pitävät kortteeria tullessaan tutkimaan luonnonsuojelualuetta.

Jim Wade on tukeva, punakka mies, joka pikemmin taapertaa kuin kävelee, mutta Wyomingin metsät ja vuoret hän tuntee kuin omat taskunsa. Kun olin palannut ja Lew ja Nancy olivat lähteneet motelliinsa, kysyin Jimiltä neuvoa. Istuimme olutlasien äärellä kaupan takahuoneessa. Jim oli samaa mieltä kanssani.

— Juttu on vakava, Pete. Pahasti haavoittunut puuma voi tehdä mitä tahansa. Medicine Bow'ssa on tällä hetkellä paljon turisteja, vaikka talvi onkin alkanut. Se kissa aiheuttaa varmasti ikävyyksiä.

— Ilman pitäisi kylmetä tänä iltana. Se voi laskea alle nollan yöllä. Puuman takaa-ajosta voi muodostua vaarallinen homma, Jim.

— Mutta ajattele mitä voi tapahtua. Minä olen sitä mieltä, Pete, että sinun pitäisi soittaa poliisille. Carmichael joutuu syytteeseen luvattomasta metsästyksestä. Kerätään muutamia kavereita ja lähdetään sen kissan perään.

Sovimme, että käyttäisimme minun konettani. Jim hankkisi pari kaveria, jotka olivat ensiluokkaisia ampujia ja metsämiehiä — Mark Callahanin, huoltoaseman hoitajan, ja Pikku Veitsi Georgen, täysverisen intiaanin, joka oli eräässä motellissa työssä.

Tarkoituksenamme oli etsiä puumaa lentokoneen avulla. Jollemme onnistuisi, laskeutuisimme jäätyneelle lahdelle Medicine Bow'hun ja aloittaisimme jälkien seuraamisen. Oli varhainen iltapäivä, joten meillä oli vielä viisi kuusi tuntia valoisaa aikaa käytettävissämme.

Laitoin Cessnaa kuntoon, kaavin jäätä siivistä ja tarkastin etteivät laitteet olleet jäätyneet. Katselin myös moottoria, jonka olin aiemmin korjannut. Silloin huomasin erään asian. Johtoja oli sormeiltu koneen sisäpuolelta. Olin tehnyt korjauksen kiinnittämättä asiaan huomiota. Nyt tiesin, että Lew Carmichael oli huomannut ilmasta puuman ja oli tahallaan kopeloinut koneen johtoja, niin että minun oli pakko laskeutua puuman läheisyyteen.

Konetta kunnostaessani avasin koneen radion ja asetin sen poliisiradion aaltopituudelle. Kuulin poliisien keskustelevan juuri tapahtuneesta onnettomuudesta.

Henry A. Hirscburn, 19-vuotias Cheyennestä kotoisin oleva nuorukainen, oli loukkaantunut pahoin, kun puuma oli käynyt hänen kimppuunsa. Nuorukainen oli ollut hiihtämässä, kun puuma kävi hänen päälleen. Pojan vanhemmat ja eräs metsänvartija olivat vieneet hänet sairaalaan Trail Creekiin Coloradon puolelle rajaa. Hän oli ollut tiedoton sairaalaan vietäessä, ja hänen tilansa ilmoitettiin olevan »vakava».

Kuunnellessani tajusin, että olin tehnyt pahan erehdyksen kun en ollut ilmoittanut viranomaisille puumasta. Otin radiolla yhteyden poliisiin. He lupasivat lähettää etsintöihin avuksi helikopterin Cheyennestä.

Jim, Mack ja Pikku Veitsi saapuivat lentokoneen luo, ja olimme jo lähdössä, kun Tie Sidingin kapealle tielle ilmestyi auto, joka suuntasi kulkunsa meitä kohti — Carmichaelien vuokrattu Ford Torino.

Autossa oli vapiseva ja nyyhkyttävä Nancy yksinään. — Hän on tullut hulluksi, Nancy valitti. — Hän on sairas, Pete. Jollet sinä saa häntä pysäytetyksi . . .

— Älähän nyt. Mitä on oikein tapahtunut?

— Kun tulimme takaisin motelliin, riitelimme hirveästi. Nancy sai töin tuskin puhutuksi nyyhkytyksiltään. — Lew sanoi, että puuma oli hyvin tärkeä juttu hänelle. Se oli jonkinlainen vertauskuva. Hän sanoi että hänen oli tapettava puuma, ja niin hän tarttui kivääriinsä ja lähti.

— Mutta Nancy, rotko jossa hän ampui puumaa on kahdenkymmenen viiden kilometrin päässä!

— Hänellä on moottorikelkka. Niitä saa vuokrata motellista. Hän lähti jo tunti sitten ja sanoi, ettei palaisi ilman puumaa. Hän on sairas ja vahingoittaa itseään!

— Tai jotakuta toista.

— Lew ei ole normaali. Olen tiennyt sen aina, mutta aivan selväksi se tuli minulle vasta tänään. Hänellä on jonkinlainen pakkomielle.

Minä katselin häntä. — Koko jutussa ei tunnu olevan paljonkaan järkeä.

— Hitto vie, olen hänen vaimonsa ja minäkään en näe siinä paljon järkeä. Asia on näin: Kun Lew oli pikkupoika, häntä puri koira. Sitä epäiltiin vesikauhuiseksi, ja Lew'n täytyi olla äärimmäisen tuskallisessa hoidossa monia viikkoja kunnes selvisi, ettei koiralla ollutkaan vesikauhua. Lew

Sivulle 56

Muistithan ottaa pillerit, kulta?

Grant Freeling

Se oli koko sodan eriskummallisin - ja raain - tehtävä. Sen enempää liittoutuneet kuin saksalaisetkaan eivät välittäneet vähääkään, jäisikö Langdon henkiin vai ei...

— Tällä kertaa yrititte ryöstää väärät ruumiit, Langdon sanoi ja aloitti murhaavan tulituksen.

Amerikkalaisen salaisen asiamiehen huima retki "huippusalaisen" kenraalin avuksi

PAKENIN RUUMISARKUSSA NATSIEN VANKILEIRISTÄ

Operaatio Houdinin hämmästyttävä loppunäytös esitettiin, kun Langdon (kuvassa) melkein tappoi everstin, joka oli hänet tehtävään määrännyt.

●●● MAALISKUUN 17. päivänä vuonna 1944 hyökkäsi 93 amerikkalaisen pommittajan osasto Stuttgartissa sijaitsevia Kruppin kuulalaakeritehtaita vastaan. Alue oli parhaiten ilmahyökkäyksiä vastaan varustettuja koko Natsi-Saksassa. Hyökkäyksen aikana ilmatorjunta pudotti 14 amerikkalaista B-17-konetta, ja 46 niissä ollutta menetti henkensä. Yhtä koneista ohjasi tiedustelupalvelun, OSS:n, asiamies Paul Langdon. Päinvastoin kuin toisten, oli hänen koneensa kohtalo ollut sinetöity jo sen lähtiessä Englannista. Langdonia lukuun ottamatta olivat kaikki »miehistön» jäsenet olleet kuolleita jo ainakin vuorokauden!

— Kohde viiden minuutin päässä, kuului osaston johtajan rätisevä ääni Langdonin kuulokkeissa. Langdon vilkaisi hengettömän »lentäjätoverinsa» hiiltyneen ruumiin yli ulos. Hän käänsi kuitenkin katseensa värähtäen. Hänen vierelleen kiinnitetystä ruumiista lähti vieläkin palaneen lihan kuvottava löyhkä.

— Tämä on aivan mieletöntä, Langdon ajatteli taas kerran. Jospa kone saa osuman ennen kuin aikapommi räjähtää! Sehän räjähtäisi kuin ilotulitusraketti!

Koneessa oli suuri määrä räjähdysaineita, joiden piti varmistaa, että se pudotessaan tuhoutuisi täysin. Tämän uskomattoman uhkarohkean tehtävän tarkoituksena oli saada Langdon pahamaineiseen Stalag-Luft S VIII -leiriin. Hänen oli määrä auttaa sieltä pakoon eräs leirillä kersanttina esiintyvä liittoutuneiden kenraali.

Ilmatorjuntatulitus oli alkanut. Harmaat, kuolettavat savupölläh-dykset jäivät vielä kauaksi koneiden alapuolelle, mutta ei kestäisi kauan ennen kuin ampujat osaisivat kohdistaa tykkinsä paremmin. Langdon värähti, kun aivan hänen edessään lentävä kone sai osuman ja räjähti. Heti perään kaksi muuta konetta sai osuman. Puolisen tusinaa valkoista laskuvarjoa levähti auki koneiden miehistöjen jätettyä palavat aluksensa. Hetken kuluttua myös Langdon liittyisi heihin . . .

Langdonin lentueen koneet alkoivat kääntyä. Oli aika toimia. Langdon aukaisi turvavyönsä ja painoi kojelautaan asennettua keltaista nappulaa. Se laukaisi vaarattoman mutta runsaasti savuavan panoksen koneen oikeassa siivessä. Maasta katsoen näyttäisi siltä, kuin ilmatorjuntatuli olisi vahingoittanut konetta.

Laskien mielessään kahteenkymmeneen Paul Langdon painoi ohjaussauvaa eteenpäin ja irrotti koneensa muodostelmasta. Kolmentuhannen jalan korkeudessa hän palasi vaakalentoon, ikään kuin olisi saanut koneen jälleen hallintaansa. Hän painoi räjähdysaineisiin johtavaa punaista nappia. Aikapommi räjähtäisi kolmenkymmenen sekunnin kuluttua. Sitten hän asetti automaattiohjaimet päälle ja kiiruhti koneen keskiosaan ohittaen matkalla ampujan palaneen ruumiin.

Langdon aukaisi koneen keskiosan pelastusluukun ja hyppäsi. Hän tunsi kylmän tuulen iskevän vasten hikisiä kasvojaan. Melkein samalla hetkellä kun hän vetäisi laskuvarjonsa aukaisunarusta, kone räjähti. Sen pirstaleet sinkoutuivat satojen metrien päähän. Osa peräs-tä lensi läheltä hänen ohitseen. Sen ei olisi tarvinnut osua kuin muutamia metrejä lähemmäs, ja hän olisi ruhjoutunut veriseksi massaksi. Varjo aukesi nykäisten häntä voimakkaasti olkapäistä.

Langdon ohjasi varjoa yrittäen välttää alla näkyvän metsikön ja päästä sen vieressä olevalle pellolle. Hän oli vähällä onnistua, mutta törmäsi kuitenkin metsän laidassa olevaan suureen kuuseen. Sen oksat pieksivät hänen kasvojaan, ja hän jäi roikkumaan noin viidentoista metrin korkeudelle varjo puuhun takertuneena. Hänen kasvojensa monet pikku haavat valuivat verta, ja hän oli vähällä menettää tajuntansa.

Minähän olen melkein perillä, hän lohdutteli itseään alkaessaan selvitä huimauksestaan. Kunhan nyt sakemannit eivät ammu suoliani pellolle heti minut nähtyään . . .

Paul Langdon oli kotoisin Racinesta Wisconsinista. Hän oli vuosia ennen osallistumistaan »Operaatio Houdiniin» luopunut toivosta päästä johtamaan vielä kerran konetta taistelulennolla. Vieläkin epätodennäköisemmältä olisi tietysti näyttänyt, että hänellä olisi miehistönä seitsemän kuolleen saksalaisen ruumiit.

Pitkä ja jänteikäs Langdon oli ollut kaksi vuotta Wisconsinin yliopistossa, ennen kuin liittyi Yhdysvaltain ilmavoimiin vuonna 1939. Hän oli ollut lentokoulussa luokkansa paras ja saanut yhtenä ensimmäisistä lentää silloin valtankumoukselliselta näyttäneellä B-17-koneella.

Ei ollut kuitenkaan kulunut vuottakaan, kun hän joutui jättämään lentämisen vähäisen korvavian vuoksi. — Ikävä kyllä, luutnantti, sanoi tuiman näköinen armeijan lääkäri, — en voi muutakaan. Liian äkkinäinen ilmanpaineen vaihdos voisi tehdä teistä täysin kuuron ja vioittaa niin pahasti tasapainoaistianne, ettette pystyisi kävelemään. Ei tosin ole todennäköistä, että näin kävisi, mutta sekä teidän itsenne että muiden vuoksi on viisainta, ettemme päästä teitä enää lentämään.

Langdon oli pettynyt, mutta päätti silti jäädä ilmavoimiin. Hän tiesi, että Yhdysvallat joutuisi mukaan Euroopassa raivoavaan mahtavaan voimainmittelyyn. Hän kävi tiedustelukoulun, ja oli saavuttanut kapteenin arvon, kun hyökkäys Pearl Harbouriin syöksi Yhdysvallat mukaan toiseen maailmansotaan. Hänet siirrettiin kuten monet muutkin tiedustelukoulutuksen saaneet upseerit OSS:ään. Se oli vasta muodostettu vakoilujärjestö, josta myöhemmin kehittyi CIA.

Langdon oli innokas pääsemään mukaan taistelutoimintaan ja pyrki vapaaehtoisena OSS:n kenttätyöhön. Kun hän oli oppinut puhumaan ranskaa virheettömästi ja saanut koulutuksen sabotaasitehtävissä, hänet lähetettiin pienellä lentokoneella lähellä Saksan rajaa sijaitsevaan ranskalaiseen Strasbourgin kaupunkiin. Seuraavan vuoden hän toimi yhteysmiehenä liittoutuneiden ja Ranskan vastarintaliikkeen joukkojen välillä. Näitä joukkoja johti hänen toimialueellaan kuuluisa René Picard. Langdon osallistui kymmeniin vaarallisiin sissihyökkäyksiin saksalaisia miehittäjiä vastaan.

Helmikuun 23. päivänä Langdon sai radiosanoman Lontoosta. Siinä hänet määrättiin palaamaan Englantiin. Seuraavana yönä RAF:n Lancaster-tiedustelukone haki hänet samalta niityltä, johon hän oli laskeutunut vuotta aikaisemmin. Väsynyt Langdon oletti, että hänet aiottiin vapauttaa kenttätyöstä kokonaan. Hän joutui pian muuttamaan käsitystään.

Samana päivänä kun hän saapui Englantiin, hänet kutsuttiin eversti Lewis Treadwellin toimistoon. Treadwell oli OSS:n operatiivisen osaston varajohtaja. — Et taida ikävä kyllä ehtiä paljonkaan lepäämään, Paul, Treadwell sanoi. — Sinut on valittu erikoistehtävään, todella ikävään hommaan. Sinä nyt kuitenkin olet valitettavasti ainoa mies, jolla on kaikki tehtävään tarvittavat tiedot ja taidot. Osaat lentää B-17:llä. Tunnet perin pohjin Etelä-Reinin alueen. Sinulla on myös hyvät yhteydet Strasbourgin vastarintaliikkeeseen. Olisi vaikeaa löytää toinen mies, jolla on sama pätevyys.

Langdon istui äänettömänä ja pettyneenä paikallaan Treadwellin kertoessa hänelle, kuinka prikaatin kenraali Roger Breck liittoutuneiden yleisesikunnasta oli joutunut natsien vangiksi. — Useita kuukausia Breck pyysi lupaa päästä mukaan B-17-koneiden pommituslennolle, Treadwell kertoi. — Hän halusi tarkistaa henkilökohtaisesti, kuinka hänen kehittämänsä uusi pommitustekniikka toimi. Hänelle ei tietystikään myönnetty lupaa. Se mies tietää aivan liian paljon — Ranskaan tehtävän maihinnousun likimääräisen ajan ja hyökkäyskohdat, tulevien lentoiskujen tärkeimmät kohteet, hän tuntee kirjaimellisesti satoja huippusalaisuuksia. Jos hän joutuisi elävänä sakemannien käsiin, nämä voisivat saada kiduttamalla hänestä tietoja, jotka pilaisivat kymmeniä operaatioita. Sodan kesto saattaisi lisääntyä useita kuukausia, ja sadat tuhannet sotilaat voisivat menettää henkensä.

— Breck on nerokas — ja hiukan hullu. Kolme viikkoa sitten hän ja hänen adjutanttinsa keplottelivat itsensä mukaan eräälle B-17-koneiden lennolle. Sen piti olla aivan vaaratonta, heidän oli määrä pommittaa erästä Buhlin lähellä olevaa moottoripyörätehdasta. Kaikkiin korkeiden upseerien varalta määrättyihin turvallisuustoimiin oli ryhdytty: heillä ei ollut asetakkejaan, ja heillä oli väärennetyt tuntolevyt. Ja tietystikin heidän koneensa oli ainoa, joka ammuttiin pommituksessa alas!

— Luulimme ensin, että Breck oli saanut surmansa. Sitten saimme vastarintaliikkeen välityksellä tietää, että hän oli elossa. Sakemannit eivät tiedä, kuka hän todelli-

suudessa on. He pistivät hänet Karlsruhen lähellä olevaan Stalag-Luft SVIII-leiriin. Tunnetko paikan?

Langdon nyökkäsi. Stalag-Luft SVIII oli eteläisen Reinin suurin sotamiehille ja aliupseereille tarkoitettu vankileiri. Puoli vuotta aiemmin siellä oli yritetty joukkopakoa. Viisikymmentäseitsemän sotilasta oli päässyt pakoon. Saksalaiset olivat ottaneet näistä 43 hengiltä jo seuraavien kahdentoista tunnin kuluessa. Kuusi oli otettu elävinä kiinni ja siirretty toiseen leiriin. Kahdeksan oli päässyt Picardin miesten avustuksella Englantiin. Paon jälkeen leirin turvallisuusmääräyksiä oli tiukennettu, ja vartijoiksi oli saapunut SS-joukkoja entisten kotirintamajoukkojen tilalle. Leiriltä pakenemista pidettiin nyt mahdottomana.

— Breck on saatava sieltä pois — tai otettava hänet hengiltä, jatkoi Treadwell. — Kaikki sotavangit on valokuvattu, ja kuvat on lähetetty Berliiniin tiedustelumiesten tutkittaviksi. He tuntevat kaikki liittoutuneiden tärkeimmät upseerit varmasti ulkonäöltä. Hänet olisi jo tunnistettu, jollemme olisi pommittaneet sitä Gestapon rakennusta, jossa tutkimuksia tehdään. Mutta kestää ehkä vain muutamia viikkoja, ennen kuin sakemannit pääsevät jälleen töihin. Sitten olemme pulassa. Sinun on saatava hänet ulos, Paul.

— Ensin minun on itseni päästävä sisään, Langdon sanoi ärtyisästi. — Mitä minun olisi tehtävä, koputettava pääportille?

— Meillä on suunnitelma valmiina, Treadwell vastasi ja alkoi kuvata sitä. — Kun olette päässeet pakenemaan, menette Strasbourgiin ja otatte yhteyden sinun tuttaviisi vastarintaliikkeessä.

— Entä ellei siitä tule mitään?

— Sitten sinun on tapettava hänet, Treadwell sanoi synkästi. — Hintaan mihin hyvänsä. Saksalaiset eivät saa päästä käsiksi niihin tietoihin joita Breckillä on.

Seuraavana päivänä Paul Langdon aloitti kertauskurssin valtavalla B-17-koneella lentämisessä. Häneltä ei kulunut kuin viikko vanhojen tietojen ja taitojen verestämiseen. Sitten hän liittyi ilmavoimien kersanttina lähelle Chelmsfordia sijoitettuun pommittajaosastoon. Muiden silmissä hän oli aivan tavallinen pommikoneen ampuja. — Tiedän kyllä, että kallista aikaa kuluu hukkaan, Treadwell selitti, — mutta olisi liian vaarallista toimia hätäisesti. On luultavaa, että samalla kertaa putoaa muitakin koneita. Olisi kummallista jos kukaan vangiksi joutuneista ei tuntisi sinua.

Seuraavan viikon aikana Langdon otti osaa ampujana useihin pommituslentoihin. Suunnitelman täytäntöönpano alkoi sitten maaliskuun 17. päivänä. Langdon vietiin salaa erääseen B-17-koneeseen. Vain laivueen komentaja tiesi asiasta. Langdonin lisäksi oli koneessa seitsemän saksalaisen lentäjän ruumiit. Heidät oli otettu edellisenä päivänä alasammutuista saksalaisista koneista.

Langdon toisteli ohjatessaan B-17:ää Kanaalin yli sanoja, jotka eversti Treadwell oli lausunut viimeisessä ohjeiden antamistilaisuudessa: — Breck käyttää nimeä Charles Crowley. Kersantti Crowley. Kun olet päässyt leiriin, saat kertoa totuuden tehtävästäsi vain sotilasmestari Harry Richille. Hän on pakokomitean johtaja. Tiedämme hänet luotettavaksi. Älä luota kehenkään muuhun. Viime vuoden paon jälkeen sakemannit ovat värvänneet useita vakoilijoita miesten keskuudesta. He haluavat olla varmoja, ettei kukaan enää pääse pakoon . . .

Kello 14.32 muodostelma lensi Stuttgartin ylle. Ilmapuolustus oli tehokasta. Paul Langdon sytytti koneensa aikapommin ja hyppäsi ulos. Hänen laskuvarjonsa juuttui puuhun ja hän jäi roikkumaan voimattomana laskuvarjonsa varaan . . .

Langdon joutui odottamaan puussa roikkuen lähes kolme tuntia. Hän saattoi kuulla kaukaa pommien räjähtelevän Stuttgartissa, kun ilmatorjuntatulesta selvinneet koneet pudottivat lastejaan. Sitten hiljaisuus laskeutui seudun ylle, kuului vain lintujen sirkutusta. Langdon näki puolisen kilometrin päässä maalaistalon, mutta kukaan ei näkynyt liikkuvan sen ympärillä. Hän yritti useaan otteeseen heilauttaa itsensä puun rungon viereen saadakseen siitä otteen. Toisena vaihtoehtona oli avata varjon kiinnitysvaljaat ja pudottautua viidentoista metrin päässä olevalle kiviselle maalle. Hän tiesi kuitenkin, että parhaassakin tapauksessa hän taittaisi ainakin jalkansa tai kätensä. Suunnitelmasta ei tulisi mitään, jos hän joutuisi saksalaiseen sotilassairaalaan.

Hän oli pohtinut Treadwellin kanssa tehtävää pitkään, ja he olivat yrittäneet ottaa huomioon kaiken. — Yhdeksänkymmentä prosenttia Stuttgartin lähistöllä alasammutuista sotamiehistä ja aliupseereista lähetetään Stalag SVIII:een, oli eversti sanonut. — Jos joudut tuohon kymmenen prosentin ryhmään, istut vain sotavankina sodan loppuun . . . He olivat keskustelleet kymmenistä muistakin mahdollisista pulmista — mutta laskuvarjosta kiinni jääminen ei kuulunut niihin!

Langdon aikoi jo pudottautua maahan kaiken uhallakin, kun ryhmä iäkkäitä kotirintamajoukkojen miehiä ilmaantui näkyviin. Ryhmän johtaja osoitti häntä ja antoi jonkin käskyn. Saksalaiset ottivat kiväärit olaltaan. — Kamerad! Langdon yritti karjua melkein odottaen, että saisi seuraavassa hetkessä nahkansa reikiä täyteen.

Mutta hän kuuli ryhmän johtajan huutavan pysähtelevällä englannillaan: — Te pudottakaa aseenne! Ei vastustusta!

Tuntia myöhemmin, laskeuduttuaan läheiseltä maatilalta takavarikoituja tikkaita myöten alas puusta, Paul Langdon oli päässyt siksi, miksi oli koko ajan halunnutkin: sotavangiksi. Miehet olivat kuljettaneet hänet Baden-Badeniin, missä hän tapasi parikymmentä muuta samassa pommituksessa alasammuttua lentäjää. Heidät oli ahdettu poliisiaseman pihaan odottamaan, kunnes Wehrmacht ottaisi heidät haltuunsa.

— Paul, voihan helvetti. Minä luulin että sinä olisit sairaalassa, sanoi eräs nuori korpraali, jonka Langdon oli tuntenut Englannissa ollessaan. — Eräs kaveri meidän porukassa kertoi, että sinulla luultiin olevan umpisuolentulehdus.

— Vain ruoansulatushäiriö, Paul vastasi murheellisesti. — Kuulin sen juuri ennen lähtöä . . .

Yöllä vangit tungettiin kuorma-autoihin aseellisten miesten vartioidessa heitä kaiken aikaa. Langdon ei ollut varma, että hän oli matkalla oikeaan paikkaan, ennen kuin näki leirin portin auton saapuessa sinne. Leiri näytti vielä hankalammalta kuin hän oli odottanut. Matalaa vankilarakennusta ympäröi kolminkertainen piikkilanka-aita. Aina kolmenkymmenen metrin päässä oli aidan vieressä puisia vartiotorneja. Valokiilat liikkuivat ympäri aluetta kaiken aikaa, niitä oli niin paljon, että leirillä oli varjoja suurin piirtein yhtä vähän kuin autiomaassa keskipäivällä. Kahden miehen susikoirapartiot kiertelivät kaiken aikaa piikkilanka-aitojen välialuetta.

Kuinka helvetissä täältä voi karata, ajatteli Langdon. Sehän on mahdotonta!

Langdon ja muut uudet vangit joutuivat viettämään seuraavan viikon erityisissä kuulustelutiloissa, jotka olivat leirin veronisen hallintorakennuksen vieressä. Tunnin toisensa jälkeen saksalaiset kuulustelivat vankejaan toivoen lentäjien paljastavan jotakin tulevista pommituksista. Langdon joutui toistamaan nimensä, arvonsa ja tuntolevynsä numeron niin usein, että hänen kurkkunsa kuivui. Hän ei kertonut mitään muuta. Hän tiesi, että kuulustelijoiden uhkaukset kidutuksesta olivat katteettomia. Tässä sodan vaiheessa sotavankileirien vartijat noudattivat Geneven sopimuksen määräyksiä sotavankien kohtelusta — pääasiassa siksi, että Englanti kertoi toistuvasti propagandalähetyksissään radiossa, että sopimusta vastaan rikkoneet hirtettäisiin sodan jälkeen. Radiossa ilmoitettiin tehon lisäämiseksi kaikkien vankileirien komentajien nimet.

Maaliskuun 23. päivänä Langdon siirrettiin yhdessä useiden muiden vankien kanssa varsinaisen leirin suurimpaan rakennukseen. Hän huomasi pian, ettei Treadwell ollut liioitellut puhuessaan leirillä olevien ilmiantajien suuresta määrästä. Kun Langdon astui hataraan, kylmään parakkiin, häntä kohtasi laihojen, partaisten vankien pistävä ja vihamielinen tuijotus.

— Et luultavasti ole ilmiantaja, ilmoitti hänelle parakin vanhin, kersantti Leo Smithers, — mutta me emme halua riskeerata. En luottaisi edes omaan veljeeni, ennen kuin hän olisi osoittanut mikä on miehiään. Ja jos sinulla on älliä, et sinäkään luota minuun.

— Kyllä hän on okei, kuului joku murahtavan parakin takaosasta. — Tunsin hänet ollessani Teksasissa. Mutta silloin hän oli luutnantti Langdon. Mistäs moinen ero?

Langdon tunsi selkäpiitään kylmäävän. Hän tunsi miehen. Tämä oli kersantti Lester Beam. Hän oli ollut koulutusaliupseerina Brooks Fieldissä. Jos leirillä kuultaisiin, että hän oli ollut upseeri — ja jos se leviäisi myös saksalaisten tietoon — hän joutuisi huomion kohteeksi.

— Kävi hiukan heikosti — tai hyvin, Langdon sanoi. — Alennus sotaoikeuden jälkeen. En oikein välittäisi puhua siitä. Nyt tai myöhemminkään.

Beam katseli häntä hämmästyneen ja uteliaan näköisenä. — Ei se tämän parakin seinien ulkopuolelle leviä. Vai mitä, pojat?

Muut vangit mutisivat hyväksyvästi. Beamin tapaamisesta oli Langdonille ollut ainakin se hyöty, että hänet oli heti hyväksytty vankiyhteisössä. Hän saattoi vain

Tällaista tappajakoulutusta annettiin Langdonille, ennen kuin hänet lähetettiin merkilliseen tehtäväänsä. Sen osana oli myös tappaa tarvittaessa viaton amerikkalainen upseeri...

toivoa, että kukaan hänen kumppaneistaan ei ollut saksalaisten vakooja.

Myöhään samana yönä Langdon heräsi siihen, että joku kosketti häntä olkapäähän. Kylmästä väristen hän nousi pystyyn ja näki Beamin seisovan kumarassa hänen petinsä vieressä. — Olen tuuminut sitä juttua, Beam sanoi. — Sinä jouduit lopettamaan lentämisen korvasi takia. Ja nyt olet täällä. Mitäs helvettiä oikein on tekeillä?

Langdon käsitti, että hänen oli uskallettava luottaa Beamiin ja kerrottava hänelle edes jonkin verran. — On parempi ettet tiedä, Les, usko pois. Mutta voisit tehdä minulle suuren palveluksen. Haluaisin tavata Harry Rich -nimisen sotilasmestarin.

Beamin silmät kapenivat. — Hän on leirin pakokomitean johtaja. Mistä sinä tiesit? Olet ollut täällä vasta pari tuntia!

— Mitäpä siitä. On tärkeää että saisin puhua hänen kanssaan.

Beam nyökkäsi. — Minä hoidan asian. Hän on parakissa numero 12. Se on tässä aika lähellä.

Seuraavana päivänä Langdon tutustui toden teolla sotavankien ikävään ja murheelliseen maailmaan. Hänet herätettiin tunti ennen auringonnousua, hän sai aamiaiseksi korvikekahvia ja ohutta velliä, jossa kellui perunankuoria. Sitten hän kuljeskeli ympäri harjoituskenttää tuntikausia. Hän liittyi lopulta mukaan muiden pallopeliin pysyäkseen edes kutakuinkin lämpimänä maaliskuun kylmyydessä.

Odotellessaan lyöntivuoroaan hän havaitsi vieressään maassa istumassa miehen, joka oli tukeva ja raskaspiirteinen ja jolla oli lampaannahkainen lentäjäntakki. — Minä olen Harry Rich, mies murahti. — Halusit kuulemma tavata minut.

Langdon käänsi päänsä ja tunnisti Richin mieheksi, jonka valokuva hänelle oli näytetty Englannissa. — Pitää paikkansa, hän sanoi. — Minun nimeni on Paul Langdon. Minut on lähetetty pelastamaan eräs mies tästä helvetin loukosta.

— Oletko OSS:tä? Rich kysyi.

Langdon nyökkäsi.

— Kuka se mies on?

— On vielä liian aikaista puuttua yksityiskohtiin. Mitä enemmän pidän vain omana tietonani, sitä parempi meille kaikille.

— Rich naurahti kuivasti. — Kenraali Breckistä kai on kysymys, eikö vain?

Langdon oli äimistynyt havaitessaan, että Rich tunsi asian.

— Kuinka pääsit siitä selville? Ketkä muut tietävät siitä?

— Minä ja pari muuta. He olivat mukana koneessa, jossa se helvetin kaistapää oli. Älä suotta ala murehtia. Jutun salassapito ei ole mikään ongelma. Ongelmana on se, kuinka täältä pääsisi pois. Tämä on tiukemmin vartioitu kuin Alcatraz!

Kului viikko ennen kuin »Operaatio Houdini» näki toden teolla päivänvalon. Sen syntymistä edelsi joukkotragedia. Leiriin iski pilkkukuume-epidemia, joka tappoi muutamassa päivässä yli kaksikymmentä sotavankia. Harry Rich kuului niihin, jotka tarjoutuivat vapaaehtoisesti rakentamaan arkkuja kuolleille.

— Tällaista tilaisuutta olemme juuri odottaneet, hän sanoi Langdonille. — Sinä ja kenraali Breck lähdette kahden arkun sisällä.

— Olen nähnyt kuinka he lastaavat arkkuja kuorma-autoihin, vastusti Langdon. — Ne arkuthan ovat niin vahvasti kiinni, ettemme pääsisi niistä millään.

Harry Rich virnisti vinosti. — Jätä se minun huolekseni. Tiedätkö mitä tein elääkseni ennen armeijaan tuloa?

— En.

— Olin puuseppien esimies liikkeessä, joka teki erikoisvarustuksia ammattitaikureille. Muistan vieläkin millainen oli laatikko, jonka tein eräälle toisen luokan kyvylle nimeltä »Suuri Eduard». Hänen erikoisnumeronaan oli selviytyminen erilaisista paikoista, tuollaista Houdinin jäljittelyä. Hän pyysi jotakuta katsojaa naulaamaan laatikon kiinni. Kukaan ei tiennyt, että laatikon toisella puolella oli salaovi, jonka saattoi aukaista vain sisäpuolelta. Koko laita liikkui. Pystyn varmasti tekemään samanlaisen. Teidän tarvitsee vain ottaa kahden kylmän kaverin paikka ja päästette saksalaisten kyydissä portista.

— Ja löydämme itsemme parin metrin syvyydestä, Langdon mutisi.

— Hautausmaa on viidentoista kilometrin päässä. Teille jää paljon aikaa päästä ulos arkuista. Sitten teidän on tultava toimeen omin neuvoinenne.

— Tarvitsen aseen. Sakemannien hautausosasto on takuulla aseistautunut.

Edellisen vuoden joukkopaon aikana sotavangit olivat riisuneet aseista kymmenkunta vartijaa. Muutamia aseita — kaksi Lugeria ja konepistooli — oli annettu leirille jääville. Ne oli haudattu Richin parakin taakse. Vaikeampi ongelma oli Langdonin ja kenraali Breckin saaminen huomaamatta rakennukseen, jossa arkkuja tehtiin. Sinne päästettiin vain erikoisluvalla — ja aseistautuneet vartijat seurasivat kävijöitä. Öisin rakennus — joka oli lähellä sisintä piikkilanka-aitaa — oli kirkkaasti valaistu.

— On vain yksi keino, Rich sanoi. — Pakoyritys saksalaisten harhauttamiseksi. Parakki 26:n miehet ovat kaivaneet tunnelia jo useita kuukausia. He ovat jo päässeet kolmannen aidan ohi, mutta heidän täytyy kaivaa vielä satakunta metriä. Jos he yrittävät nyt, heidät saadaan luultavimmin kiinni. Mutta Breck ja sinä saisitte tilaisuuden päästä huomaamatta arkkuihin.

— Se merkitsisi että näille kavereille kerrotaan suunnitelmasta.

Rich kohautti olkapäitään. — Onko tässä valinnanvaraa? Älä ole huolissasi. Mukaan otetaan vain vapaaehtoisia, joihin luotan ehdottomasti. Istu vain ja odota, kunnes minä annan merkin...

Eräs vapaaehtoisista sotavangeista oli pitkä, tummatukkainen korpraali Benedict Arnold Trahisonvillestä Washingtonista. — En ymmärrä tätä, hän sanoi ällistyneenä. — On liian aikaista yrittää vielä. Mehän olemme hädin tuskin aidan tasalla!

— Voin kertoa vain, että mahdollisimman suuren panoksen annat tässä sodassa yrittämällä paeta nyt. Sillä yritetään peittää toinen pakoyritys, Benedict. Leirissä on eräs VIP. Hän on niin tärkeä mies, että hänet on saatava täältä mihin hintaan hyvänsä. Jos sinut saadaan kiinni, niin mitä tapahtuu? Sinut pieksetään ja joudut muutamaksi viikoksi yksinäiskoppiin.

— Tai saan luodin selkääni!

— Sinun ei ole pakko lähteä. Ratkaise aivan itse.

Arnold pudisti päätään. — Ei, kyllä minä mukana pysyn. Olen ihan luonteeltani paikanvaihdosta kaipaaavaa...

Seuraavana päivänä Arnold, joka oli kuuluisa saksalaisia kohtaan tuntemastaan rajusta vihasta, kutsuttiin rivistä aamun nimenhuudossa. Vankien huutojen säestämänä muuan vartija lähti kuljettamaan häntä kovakouraisesti pois. Vangit olivat nähneet samoin tapahtuvan aiemminkin ja tiesivät, mitä Arnoldille tapahtuisi. Se kuului osana leirin komendantin Neidhart von Reuenthalin menetelmiin, joiden avulla hän pyrki »pitämään häiritsevät ainekset kurissa».

Kymmenen minuuttia myöhemmin Arnold — joka oli todellisuudessa SS-majuri Oswald Wolkenstein — astui eversti Reuenthalin toimistoon ja nosti kätensä natsitervehdykseen. Wolkenstein oli asunut Amerikassa kymmenen vuotta, ja hän oli jo kauan ollut leirin tehokkain ilmiantaja.

Wolkenstein teki nopeasti selkoa Richin suunnitelmasta. — Kuka se mies sitten onkin, hän on varmasti tärkeä henkilö. Rich ei muuten asettaisi niin monen toverinsa henkeä vaaraan.

— Eikö Rich esittänyt mitään vihjettä miehen henkilöllisyydestä?

— Ei, Herr Kommandant. Ja hän kieltäytyi keskustelemasta toisesta pakosuunnitelmasta. Häntä olisi ehkä kuulusteltava. Tiedän että yleisesikunta ei pidä kidutuksesta, mutta...

Von Reuenthal keskeytti ilmiantajan kärsimättömällä kädenliikkeellä.

— Emme voi riskeerata. Jos pidätämme Richin, he saattavat tappaa miehen ettei hän joutuisi meidän käsiimme. Niin on tapahtunut ennenkin.

Monimutkaisen pakoyrityksen panokset olivat valtavat. Jos saksalaiset olisivat päässeet käsiksi kenraali Breckiin, olisi liittoutuneiden eteneminen hidastunut pahasti...

— Mitä siis teemme?

— Annamme heidän toteuttaa suunnitelmansa — edellyttäen tietysti, että Berliini antaa hyväksymisensä. Kun te olette heidän parissaan, eivät vangit pysy kauan vapaalla jalalla. Pyydän lisäjoukkoja ja sijoitan ne alueen ympärille. Kun toinen pako tapahtuu, poimimme heidät kuin kalat rysästä. Ilmoittautukaa nyt kersantti Frauenlobille pieksemistä varten.

— Sanokaa hänelle, että varoo hampaitani, pyyteli »Arnold» virnistellen. — Viime kerralla menetin kaksi poskihammasta oikealta puolelta . . .

Kun Arnold palasi tovereidensa luo, hänen kasvonsa olivat veriset ja kolhiintuneet, ja hän pääsi töin tuskin kävelemään. — Se saatanan kusipää potkaisi minua kylkiluihin, hän kertoi Richille.

— Pystytkö yrittämään pakoa? Rich kysyi. — Olemme järjestänee sen huomisillaksi.

— Totta helvetissä pystyn . . . Jollen pääse pian pois täältä, se paskiainen tappaa minut . . .

Paul Langdon tapasi miehen, jota hän yritti auttaa pakoon, vasta viisitoista minuuttia ennen pakoa. Pakoyrityksissä oli mukana miehiä neljästä parakista — Langdon numero 8:sta, Breck 16:sta, Rich 12:sta ja Arnold ja muut numero 26:sta. Harhautuspaon oli määrä alkaa tasan kello 23.10.

Kello 22.45 kersantti Smithers ja Beam — jonka Rich oli ottanut mukaan pakosuunnitelman erääseen vaiheeseen — siirtyivät parakin ovelle estämään sisäänpääsyn. — Langdon lähtee pakoon, Smithers ilmoitti muille. — Te tiedätte säännöt. Kaikki pysyvät aloillaan. Jos joku pyrkii ovelle tai ikkunaan, hän saa pääkuorensa auki.

Langdon ja Beam olivat jo aiemmin irrottaneet useita parakin lattialautoja. Langdon nosti ne nyt ylös, kiemurteli alas ja alkoi sitten ryömiä kohti rakennuksen seinää. Matkalla hän hieroi multaa kasvoihinsa suojaväriksi. Hän tarkasteli ympäristöä varovasti parakin alta, mutta ei nähnyt paikalla vartijoita. Hän syöksyi nopeasti viereisen parakin alle.

Kello oli 22.51 kun hän pääsi Richin parakin, numero 12:n, alle. Pakokomitean tukeva johtaja odotti häntä. Hänen vieressään varjossa kyyhötti toinen mies — hoikka ja haukkakasvoinen. Vaikka valaistus olikin huono, Langdon tunsi kenraali Breckin piirteet, jotka hän oli oppinut tuntemaan Lontoossa näkemistään valokuvista.

— Kersantti Langdon ja kersantti Crowley, Rich kuiskasi. — Aletaan nyt painua täältä!

Kello 23.10:een mennessä kolmikko oli päässyt länsilaidan viimeiseen parakkiin. Puusepän verstas — jossa oli kahdeksan arkkua ja pilkkukuumeeseen sinä päivänä kuolleiden ruumiit — oli viidentoista metrin päässä. — Nyt emme voi muuta kuin odottaa, Rich kuiskasi. — Emme ikinä selviäisi näin laajan aukean yli, ilman että meidät nähtäisiin vartiotornista . . .

Kello 23.11 — vain minuuttia aikataulua myöhemmin — alkoivat leirin sireenit pelottavan ulvontansa. Vartiotornien valonheittäjät siirtyivät tutkimaan uloimman piikkilanka-aidan ulkopuolella lepäävää pimeyttä. Kuului tulitusta kymmenistä automaattiaseista. Parakki 26:n miehet oli havaittu kesken pakonsa.

— Nyt, käski Rich.

He lähtivät kaikki kolme juoksemaan kohti puusepänverstasta. Rich otti taskustaan tiirikan ja avasi oven nopeasti. He kiiruhtivat sisälle ja sulkivat oven huohotusta pidätellen.

— Meidän on toimittava nopeasti, Rich sanoi. Hän polvistui yhden lattialla olevan arkun viereen, irrotti sitä ympäröivät nauhasinetit ja kiersi ruuvit auki. Ulkoa kuului vielä konekiväärien tulitusta, kun hän aukaisi toista arkkua.

— Missä ruumiit ovat? Langdon kysyi.

— Ne haudattiin iltapäivällä vajan alle, murahti Rich. — Oli onni etteivät sakemannit halunneet olla lähellä ruumiita ja jäivät ulos . . . Mutta lopeta kyseleminen. Meillä ei ole paljon aikaa jäljellä!

Langdon katseli, kuinka »kersantti Crowley» asettui toiseen arkkuun. Richiltä meni vain muutamia sekunteja ruuvien kiinnittämiseen ja nauhan uudelleen kietomiseen karkeiden mäntypuisten laatikoiden ympärille. — Älä ole peloissasi ilman loppumisesta, hän sanoi. — Olen porannut reikiä sivuihin. Ilma voi olla pölyistä, mutta pysytpä ainakin hengissä. Pakoon pääset oikealta puolelta. Se näyttää täysin tukevalta ulkoapäin, mutta pari lujaa iskua sisäpuolelta avaa sen helposti.

Sitten oli Langdonin vuoro. Hän kapusi arkkuun. Rich veti takkinsa alta esiin saksalaisen konepistoolin ja ojensi sen Langdonille. — Älä käytä sitä, ellei ole pakko, hän varoitti.

Langdon tunsi vatsassaan kiristystä, kun Rich sulki kannen ja pimeys levisi hänen ympärilleen. Ahtauden tunne lisääntyi, kun Rich alkoi kiertää ruuveja, jotka narskuivat pahaenteisesti. Sitten hän oli yksin . . .

Seitsemän seuraavaa tuntia olivat Paul Langdonin koko elämän pelottavimmat. Kymmeniä kertoja hänen oli tukahdutettava halunsa huutaa jotakin toisessa arkussa olevalle miehelle. Yhä uudelleen hän toisti Richin sanoja: — Auto lähtee hautausmaalle kuudelta aamulla . . . Se on kaukana vuorilla, ainakin puolen tunnin matka . . . Älä liiku ennen kuin arkut on nostettu autosta, tapahtuipa sitten mitä hyvänsä . . .

Eversti Neidhart von Reuenthal oli melkein yhtä hermostunut kuin Langdon. Hän asteli edestakaisin toimistossaan koko yön. Raportteja alkoi saapua: — Olemme ottaneet kiinni seitsemän vankia . . . Ampuneet kolme . . . Vangit kerätty nimenhuutoa varten . . . Meillä on kaikkien kateissa olevien miesten nimet . . . Heitä on viisi . . . korpraali Benedict Arnold . . . kersantti Paul Langdon . . . kersantti Charles Crowley . . . sotamies Beaumont Fletcher . . . kersantti Gilbert Sullivan . . .

Ensimmäinen pako on vain harhautusta, jolla kiinnitetään vartijoiden huomio, niin että todelliset pakoon yrittäjät saavat tilaisuuden. Näin oli »Arnold» kertonut edellisenä päivänä. Mutta huolimatta sadoista sotilaista, jotka olivat leirin ympärillä, ei muita kuin tunnelista havaittuja pakolaisia löydetty.

Joko miehet olivat luopuneet suunnitelmastaan, tai sitten he olivat onnistuneet, huolimatta valtavista varotoimista. — Mahdotonta! von Reuenthal karjui. — Se on täysin mahdotonta!

Valju päivänvalo alkoi kajastaa kun kersantti Frauenlob, leirin pääkuulustelija, koputti everstin ovelle. — Olemme löytäneet vielä yhden kuolleen vangin, hän ilmoitti hermostuneena.

— Kuka se on, ärjäisi von Reuenthal.

— Korpraali Arnold, vastasi Frauenlob nielaisten kuuluvasti. — Me varoitimme sotilaita hänestä, ja sanoimme ettei häntä saa ampua missään tapauksessa. Mutta joku hullu on ampunut mitään ajattelematta. Hänen ruumiinsa löytyi perunapellosta viiden kilometrin päästä. Hänellä ei ollut enää lainkaan takaraivoa.

Von Reuenthal ähki raivoissaan. Wolkenstein — alias »Benedict Arnold» — oli ollut ainoa ilmiantaja niistä parakeista, mistä vankeja oli karannut. — Ei ole valinnan väraa, hän sanoi Frauenlobille. — Tuokaa tänne Rich. Kiduttakaa häntä, kunnes hän kertoo totuuden!

Von Reuenthalin puhelin soi. Hän nosti kuulokkeen ja kuuli Gruppführer Konrad Würzburgin tutun äänen. Tämä oli Gestapon upseeri, joka johti leireillä suoritettavaa tiedustelutoimintaa. — Olemme juuri identifioineet erään leirinne miehistä, ilmoitti Würzburg kiihtyneesti. — Teillä on siellä prikaatinkenraali Roger Breck liittoutuneiden esikunnasta Englannista. Hänet on varmasti ammuttu alas tiedustelulennolla, kun hänellä oli väärä univormu yllään.

Hänen korviinsa kuului paksun puun läpi tukahtuneita ähkäisyjä ja käsittämätöntä puhetta. Hän poisti varmistuksen aseestaan ja odotti. Hän aikoi jo potkaista arkun auki, kun miehet alkoivat ruuvata arkkua auki . . .

— Millä nimellä hän on täällä? kysyi von Reuenthal käheästi. Kuten hän odottikin, mies oli yksi kadoksissa olevista.

Kersantti Frauenlob näki päällikkönsä kasvojen muuttuvan tuhkanharmaiksi, ja hän poistui toimistosta. Kun hän antoi eräälle miehelle käskyä tuoda Harry Rich luokseen, muuan toinen sotamies puhutteli häntä: — Kuorma-auto on tullut hakemaan arkkuja, hän ilmoitti. — He pyytävät lupaa päästä ulos.

Älkää vaivatko minua moisilla pikkujutuilla tällaisessa tilanteessa, tiuskasi Frauenlob vihaisesti. — Lupa myönnetty!

Paul Langdon oli kadottanut täysin ajan tajunsa. Hän olisi voinut olla arkussa kaksi tuntia tai kokonaisen vuorokauden. Hänen kätensä ja jalkansa olivat niin jäykät, että koko hänen ruumiinsa särki. Hän tiesi kenraali Breckin — joka oli ainakin kymmenen vuotta häntä vanhempi — kärsivän vielä enemmän kuin hän.

Langdon oli jo joutumaisillaan epätoivoon, kun hän kuuli vaimeita ääniä. Hetkistä myöhemmin arkku nostettiin ylös ja sitä alettiin kantaa pois. Langdon tunsi tärähdyksen ruumiinsa joka sopukassa, kun miehet pudottivat arkun kuorma-auton lavalle. Se onnistuu, hän ajatteli riemuissaan. Hyvä Luoja, se onnistuu!

Hän kuuli uusia jysäyksiä, kun arkkuja lastattiin autoon. Sitten moottori alkoi surista, kuului jarrujen kirskuntaa auton pysähtyessä portille. Sitten auto lähti jälleen liikkeelle ja alkoi liikkua tasaisella vauhdilla pitkin soratietä.

Harry Rich oli kertonut hänelle, että sotavankien hautauspaikka — se oli merkitsemätön aukio kukkuloilla — oli ainakin viidentoista kilometrin päässä leiristä. Vaikka Langdonin ajantaju olikin turtunut, hän tiesi, ettei auto ollut voinut kulkea niin pitkää matkaa kun se äkkiä pysähtyi. Hän kuuli jälleen kolinaa ja jysäyksiä, kun saksalaiset sotilaat alkoivat nostella arkkuja maahan.

Hetkistä myöhemmin Langdon tunsi hämmästyksekseen arkkunsa nostettavan pystyasentoon. Mitä helvettiä ne oikein puuhaavat? hän ihmetteli ällistyneenä.

Hänen korviinsa kuului paksun puun läpi tukahtuneita ähkäisyjä ja käsittämätöntä puhetta. Hän poisti varmistuksen aseestaan ja odotti. Hän aikoi jo potkaista arkun auki, kun miehet alkoivat ruuvata arkkua auki . . .

Hetkistä myöhemmin oli viimeinenkin ruuvi auki. Arkun kansi nostettiin pois. Useiden tuntien pimeyden jälkeen valo sokaisi Langdonin. Hän näki vain kaksi utuista hahmoa edessään.

— Mein Gott, kuului kauhistunut huudahdus.

Langdon laski konepistoolinsa tanaan ja painoi liipaisinta liikuttaen asetta laajalla säteellä. Epämääräisten hahmojen keskusta muuttui heleänpunaisiksi pärskeiksi. Ne hävisivät Langdonin näkökentästä, samalla kun hän kuuli tuskaista vikinää . . .

Langdon astui ulos kannallaan seisovasta arkusta. Hän alkoi nähdä jälleen paremmin ja tajusi olevansa keskellä pöyristyttävää näytelmää. Hautausosastoon kuuluneet kaksi miestä makasivat hänen jaloissaan. Toisen kasvojen paikalla oli vain veristä massaa. Toinen oli vielä elossa, hänen rinnalleen ryöppysi kaiken aikaa verta. Hänen kankeat silmänsä tuijottivat suoraan Langdonin kasvoihin . . . Langdonilta meni vain hetki tilanteen tajuamiseen. He olivat kiviseinäisessä metsänvartijan mökissä, joka oli niin pieni, että saksalaisten oli täytynyt asettaa jotkut arkuista pystyasentoon. He olivat jo aukaisseet kolme arkkua. Amerikkalaisten sotavankien ruumiit oli silvottu hirvittävästi. Heidän leukapielensä oli väännetty auki ja revitty kultapaikat pihtien avulla heidän hampaistaan.

Langdon kääntyi poispäin valmiina ampumaan, jos toinen saksalainen osoittaisi virkoamisen merkkejä. Mutta mies oli kuollut. Langdon yritti pitää kurissa kiehuvaa raivoaan ja huusi: — Kenraali Breck? Langdon täällä. Missä olette?

— Täällä, kuului tuskin havaittava ääni oven suussa olevasta arkusta.

Langdon auttoi hänet arkusta. — Toivon Luojan nimeen, ettei minun enää tarvitse kestää moista kokemusta, sanoi haukankasvoinen sotavanki käheästi. — Missä me olemme?

— Ei aavistustakaan.

Langdon astui ulos ja huomasi, että mökkiä ympäröi sakea metsä. — Harry Rich piirsi minulle kartan hautausmaan ympäristöstä, hän kertoi. — Siitä ei ollut kuin viisi kilometriä Reinille. Suunnitelman mukaan meidän piti mennä joen yli ranskalaiseen Wissembourgin kaupunkiin ja ottaa yhteys vastarintaliikkeen miehiin. Emme varmasti ole nytkään liian kaukana siitä. Sakemannit kulkivat varmaan oikotietä pitkin voittaakseen niin paljon aikaa, että ehtivät ryövätä ruumiit. Ne saatanan siat tekivät saman tempun takuulla kaikille ruumiille! Meidän täytyy pyrkiä korkeaan maastoon. Ehkä pystyn paikantamaan sijaintimme . . .

Amerikkalaiset kiipesivät auton ohjaamoon. Langdon asettui ohjauspyörän ääreen ja alkoi ajaa kohti edessä häämöttäviä vuoria. Aurinko oli jo korkealla, kun he pääsivät alla lepäävän seudun yllä kohoavalle jyrkänteelle. Sieltä saattoi nähdä kymmenien kilometrien päähän. Helpotusta tuntien Langdon näki sinisenä kiemurtelevan Reinin ja etäämpänä myös Wissembourgin katedraalin huipun.

— Kolmen tunnin matka joelle, hän sanoi. — Kun hautausryhmä ei palannut, saksalaiset varmaan arvaavat mitä tapahtui. Jokainen täällä oleva sotilas pannaan etsimään meitä. Kuljemme jalan niin pitkälle kuin riittää avointa maastoa, sitten piiloudumme ja pimeän tullen varastamme veneen ja pyrimme Wissembourgiin. Miltä tuntuu, kenraali?

Langdonin kumppani nyökkäsi . . .

Kaikki sujui hyvin siihen asti, kun he pääsivät Reinille, kymmenisen tuntia myöhemmin. He piileksivät iltapäivän Rastattin lähellä olevan maatilan ladossa. He joutuivat matkallaan useasti piiloutumaan, kun näkyviin ilmaantui sotilasajoneuvoja. Kuu nousi kun he saapuivat Reinin itärannalle ja alkoivat etsiä venettä, jolla ylittää virta.

Oli lähes keskiyö kun he löysivät yksinäisen rantamajan luota soutuveneen. Vaikka paikalla ei näyttänytkään olevan ketään, he tarkastelivat sitä tunnin ajan kätköpaikastaan. Lopulta Langdon kuiskasi: — Aletaan mennä.

He ryömivät rannalle ja irrottivat veneen. Langdon tarttui airoihin varoen läiskyttämästä vettä. He olivat vain kolmenkymmenen metrin päässä joen Ranskan puoleisesta rannasta, kun Langdon kuuli voimakkaan moottoriveneen pahaenteisen jyrinän. Hetkeä myöhemmin syttyi joen ylle valonheittäjä ja löysi kiikkerän soutuveneen. Partiovene oli havainnut heidät!

Kerran toisensa jälkeen oli eversti Treadwell kertonut Lontoossa Langdonille, että viimeisenä hätäkeinona hänen oli surmattava kenraali Breck mieluummin kuin jätettävä hänet natsien käsiin. Partioveneen lähestyessä heitä hän kohotti konepistoolinsa. Hänellä oli aikaa enää vain muutamia sekunteja.

— Älkää! Te erehdytte! haukankasvoinen sotavanki huudahti. Mutta Langdonin oikea etusormi oli jo puristumassa liipaisimen ympärille. Kuvotusta tuntien hän ampui miestä silmien väliin. Ääntäkään päästämättä hänen maanmiehensä kaatui yli veneen laidan ja vajosi tummaan veteen.

Vene oli enää sadan metrin päässä. Langdon hyppäsi veteen ja alkoi uida kaikin voimin kohti rantaa. Hänen takaansa kuului konekiväärin tulitusta. Langdon tunsi viiltävää kipua oikeassa olkapäässään ja tunsi vajoavansa. Mutta jotenkin hänen onnistui ikuisuudelta tuntuvan ajan jälkeen ponnistautua jälleen pintaan.

Hän vilkaisi taakseen ja näki moottoriveneen kääntyvän takaisin sadan metrin päässä alavirtaan. Ennen kuin vene ennätti kyllin lähelle uudestaan oli Langdon raahautunut rannalle. Veri virtasi hänen oikeasta kädestään hänen horjuessaan eteenpäin.

— Jumala yksin tietää kuinka selvisin »turvalliseen taloon» Rue du Jemenfou 7:ään, Paul Langdon kertoi yli kaksi vuosikymmentä myöhemmin Robert Moiaussille, joka on kirjoittanut OSS:n historian. — Mutta selvisin kuin selvisinkin. Taloa hoiti eräs vanha nainen. Hän oli piilottanut jo vuosikausia vastarintaliikkeen miehiä ja pakolaisia talonsa kellarissa olevassa salaisessa huoneessa. Natsit repivät melkein Wissembourgin kappaleiksi, mutta selviydyin kuin ihmeen kautta. Olin puolittain tiedottomana yli viikon ajan. Kului kolme päivää ennen kuin nainen uskalsi riskeerata ja tuoda paikalle lääkärin, joka oli mukana vastarintaliikkeessä. Silloin käteni oli niin pahasti tulehtunut, että se täytyi amputoida.

— Toivuin vähitellen. Henkinen tuska oli suurempi kuin ruumiilliset kivut. Vaikka kuinka usein toistin itselleni, että olin tehnyt oikein ampuessani kenraali Breckin, en voinut pyyhkiä mielestäni hänen kauhistunutta katsettaan, joka oli suuntautunut minuun joella. Myös hänen viimeiset sanansa toistuivat mielessäni alituisesti: Älkää! Te erehdytte! Vasta vuotta myöhemmin tajusin, mitä hän oli tarkoittanut. Ja kun tajusin, olin liian saatanan vihainen tunteakseni syyllisyyttä — enää ikinä! Enkä tunne vieläkään!

Toukokuun lopulla 1944 Paul Langdon — joka kykeni töin tuskin puhumaan — siirrettiin vastarintaliikkeen päämajaan Strasbourgiin. Hän jäi sinne liittoutuneiden tuloon saakka. Ollessaan lääkärintarkastuksessa Pariisissa hän sai vieraakseen eversti Lewis Treadwellin ja lyhyen, tukevan miehen, jolla oli Yhdysvaltain armeijan prikaatinkenraalin arvomerkit.

— Olen tullut kiittämään teitä henkilökohtaisesti siitä, mitä teitte, kapteeni, sanoi kenraali leveästi hymyillen. — Ilman teitä ja Wally-parkaa saksalaiset olisivat tehneet minusta selvää.

— Wallya? Langdon kysyi ymmällään.

— Majuri Wally Simpsonia, adjutanttiani. Mies joka oli toisessa arkussa. Todella hieno mies. Helvetin ikävää, että teidän täytyi ampua hänet. Mutta velvollisuus on velvollisuus, kuten West Pointissa tavattiin sanoa.

— Oletteko te kenraali Roger Breck! Langdon läähätti.

— Tietysti. Tapasimme kerran leirillä, mutta ette taida muistaa minua. Yritin pysytellä huomaamattomana. Minä olin kersantti Gilbert Sullivan, parakki 26:n hiljaisin mies . . .

»Operaatio Houdini» paljastui täydelleen vasta kun Robert Moiaussi julkaisi kirjansa. — He jujuttivat minua koko ajan, kertoi Paul Langdon katkerana. — Treadwell selitti koko perkeleen jutun Breckin poistuttua sairaalasta. Muistan vieläkin hänen sanansa aivan tarkkaan.

'Meillä oli jo oma miehemme leirillä, Treadwell kertoi. 'Hän käytti nimeä Beaumont Fletcher. Saimme hänet leirille pari viikkoa sen jälkeen kun kuulimme kenraali Breckin joutuneen kiinni. Mutta tiesimme, että olisi hankalaa saada hänet leiriltä. Siksi ujutimme sinne sinut, hämäykseksi. Sinä luulit tunnelia hämäykseksi. Asia oli juuri päinvastoin!

'Leirin pakokomitea oli jo todennut Benedict Arnoldin ilmiantajaksi. Beaumont Fletcher tiesi, että leirin komentaja piti tunnelipakoa hämäyksenä ja antaisi sen tahallaan onnistua alkuun toivoen nappaavansa sillä tavalla isot kalat. Ja komentaja toimi juuri niin kuin Beaumont Fletcher toivoikin. Beaumont Fletcher täräytti Benedict Arnoldin aivot pellolle heti kun he olivat selvinneet tunnelista. Sillä välin kun puolet Saksan armeijasta jahtasi sinua ja majuri Simpsonia lännen suunnalla, Beaumont Fletcher ja kenraali Breck kiirehtivät itään päin, missä heitä odotti Lancaster-tiedustelukone . . .

— Taisin selvitä helpolla kaikenkin kaikkiaan, kertoi Langdon. — Majuri Simpson uhrasi oman henkensä pelastaakseen Breckin ja esitti osaansa loppuun asti. Se ei kyllä tainnut johtua mistään luonteen jaloudesta. Hän oli yksinkertaisesti liian häpeissään tunnustaakseen petkuttaneensa minua. Ja täytyy muistaa mitä tapahtui kersantti Harry Richille. Hän kuoli Gestapon kidutuskammiossa paljastamatta mitään. Siihen verrattuna käden menetys . . .

— Mutta en kadu, että iskin Treadwellia naamaan yöastialla. Häneltä meni 14 hammasta ja leukaluu murtui. Hän olisi haastanut minut kai sotaoikeuteen, jollei ase olisi ollut niin nolo. Minut vapautettiin armeijasta muutamia kuukausia sodan loppumisen jälkeen. Pyrin saamaan selville, kuka Beaumont Fletcher todella oli. En saanut, mutta ei kai sillä ole väliäkään. Omatuntoni ei kaiketi olisi kestänyt toista isänmaallista murhaa . . . □

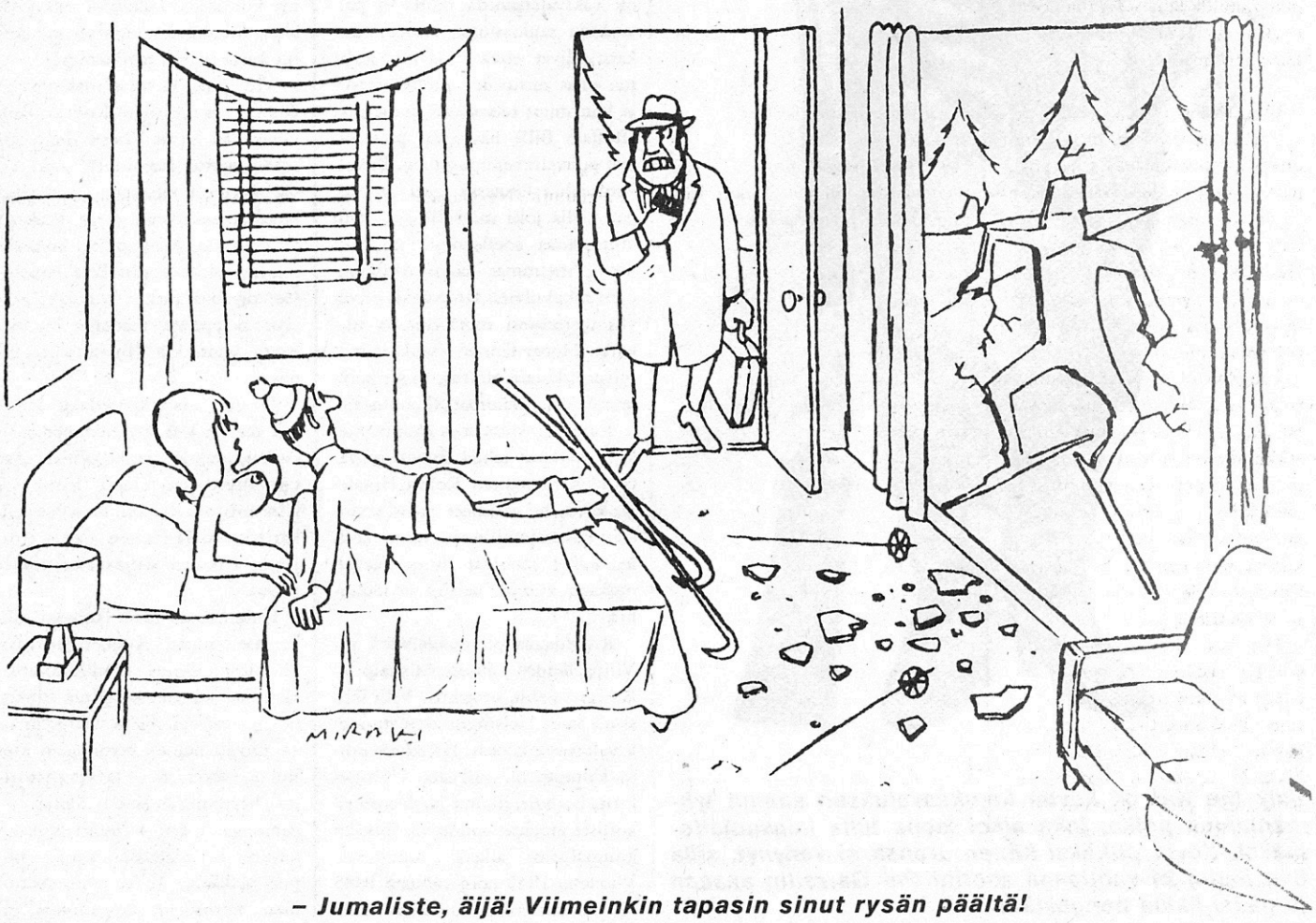

– Jumaliste, äijä! Viimeinkin tapasin sinut rysän päältä!

Otso Meinander

HE KUOLIVAT SAAPPAAT JAL

Billy the Kid oli kovan katukasvatuksen saanut tyhmänlainen poika, joka aikoi isona tulla lainsuojattomaksi. Kovin pitkäksi hänen uransa ei venynyt, sillä hän joutui 21-vuotiaana sheriffi Pat Garrettin ansaan ja pääsi äkkiä hengestään.

TODELLINEN VILLI LÄNSI I

Villin lännen kansantarujen supertähti oli säihkyvä sankari, joka nelisti uljaalla mustangillaan kohti auringonlaskua rinnassaan tinatähti ja sydämessään jalot reilun pelin säännöt. Todellisuudessa tämä samainen kaveri oli pahalta haiseva renttu, joka räyhäsi ja ammuskeli kännipäissään ja saavutti nimeä pelkästään sen tähden että onnistui hullun tuurillaan pysyttelemään tarpeeksi kauan hengissä toisten samanlaisten hulinoitsijoiden seassa. Ja onnistui tappamaan pari kolme miestä ennen kuin itse sai nikkelihalvauksen tai joutui köyden jatkoksi.

●●● VILLIÄ länttä enää ole ei, kiekuu iskelmä. Eikä Villiä länttä koskaan ollutkaan siinä mielessä kuin lännenkuvat ja kioskikirjat haluavat meille opettaa. Oli kyllä Villi länsi mutta se oli hyvin kaukana siitä romantisoidusta lännestä joka niin viehättää elokuvantekijöitä ja kirjailijoita.

Villin lännen sankareista on melko turha puhua. Lännessä oli väkivaltaisuutta mutta ei paljonkaan sankaruutta. Ainoat sankarit olivat ehkä intiaanit, jotka tuo uljas ratsuväki teurasti samalla kun muut ratsastavat teurastajat (Buffalo Bill) hävittivät preerioiden puhvelit sukupuuttoon. Revolverimiehiä lännessä riitti — olihan siellä joka miehellä ase (niin kuin taitaa edelleenkin olla) — mutta useimmat näistä myöhempien sukupolvien sankareista olivat yksinkertaisesti murhaajia ja varkaita. Monet lännen »sankareista» olivat lukutaidottomia, toiset heikkomielisiä, useimmat alkoholisteja.

Jotkut kirjoittajat ja elokuvantekijät yrittävät tehdä lännen ryövä reistä karjamaitten Robin Hoodeja. Eivät he jakaneet ryöstösaaliitaan leskivaimoille tai orporaukoille. Rahat menivät tutun kaavan mukaan viiniin, naisiin ja lauluihin.

Rikollisuus oli epäilemättä ns. Villin lännen (alueet Missisipistä länteen) pahin ongelma. Villi länsi oli kuin Helsingin asematunneli valtavassa koossa. Järjestyksenpito lännessä oli vaikeata. Uhkapelurit, huijarit, huorat ja yleensä rikolliset ainekset seurasivat länteen kunniallisin aikein muuttavia. Vuodesta 1845 noin vuoteen 1885 oli lännen rikollisuuskäyrä korkeimmillaan. Pahamaineisimmat alueet sijaitsivat Pohjois-Teksasissa ja Kansasissa.

Rikollisuus pääsi leviämään koska ihmisillä oli täysi työ hoitaa omat asiansa; he eivät yksinkertaisesti välittäneet politiikasta tai muista yhteiskunnallisista toiminnoista. Lain he ottivat omiin käsiin silloin kun siihen tarjoutui tilaisuus. Monikaan mies ei välittänyt kiinnittää tinatähteä takkiinsa. Sheriffintähden statusarvo on noussut vasta paljon myöhemmin.

Villi länsi ei ollut romanttinen lännen asukkaille. Romantiikan sädekehän loivat Yhdysvaltain itäosissa asuvat kirjoittajat jotka eivät osanneet ratsastaa, eivät vetää kuudestilaukeavaa, eivät koskaan käyneet karjakaupunkien huorataloissa eivätkä kopistelleet lankkukatukäytäviä pitkin korkeakorkoisissa saappaissa matkalla kumoamaan pontikkaa läheisessä saluunassa.

Ja niin idän kirjoittajat loivat sen mallin jota myöhemmän ajan elokuvantekijät ja kirjailijat ovat uskollisesti käyttäneet käsitteistä lainsuojaton, sheriffi, karjapaimen, karjaparoni ja lännen viaton tyttö (josta erikseen seuraavassa numerossa).

Kuten sanottua oli lännessä pakko aseistautua. Kuudestilaukeava oli luonnollinen henkivakuutus. Hammas hampaasta, silmä silmästä -laki vallitsi. Siellä vallitsi myös — mikäli lännen mytologian luojiin on uskomista — tavattoman uljas herrasmiesmäinen henki — gentleman's law — jonka mukaan kaveria ei mielellään saanut ampua selkään. Myös aseistamattoman vastustajan tappaminen oli

ASSA JA SELKÄ OVEEN PÄIN

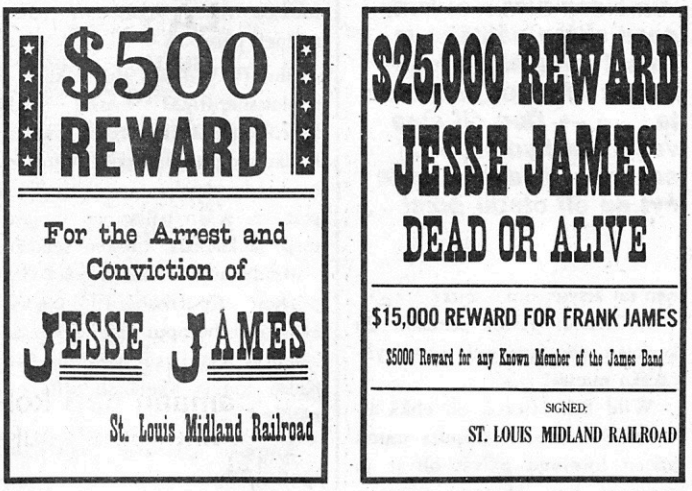

sääntöjen vastaista — se oli kuin poikittainen maila jääkiekossa.

Näin kertoo Emmet Dalton, eräs lännen viimeisistä revolverimiehistä muistelmissaan joita hän kirjoitti vanhoina (lue höperöinä) päivinään:

»Minun on sanottava että noissa vanhan hyvän ajan pahoissa pojissa oli tosiaan paljon hyviä piirteitä. Selkään ampumiseen he syyllistyivät vain harvoin. Heillä oli oma ylepytensä, omat kunnialakinsa. Heidän maineensa ei riippunut siitä että he olisivat surmanneet miehen takaapäin tai väijytyksestä. Lännen tosi revolverimies katsoi aina vastustajaansa suoraan silmiin . . . Oikeastaan lännen revolverikahakat olivat rehellisiä vanhan ajan kaksintaisteluja. Nämä kunnon miehet olivat hyvin kaukana nykyajan paatuneista gangstereista, jotka eivät säännöistä piittaa . . .»

Olivatkohan? Totuus on nimittäin se, että nuo lännen kunnon pojat vain harvoin piittasivat herrasmiessopimuksista. Näin kävi muutamalle lännen kuuluisalle »sankarille»:

★ Aseettoman Jesse Jamesin ampui Bob Ford puolen metrin päästä takaapäin.

★ Villi Bill Hickok ammuttiin saluunassa kun hän istui korttipöydässä. Ampuja täräytti läheltä takaraivoon. Billillä oli kuolinhetkellä hyvä käsi — ässiä ja kaseja, ja tätä kolmen ässän ja kahden kasin kättä kutsutaankin »Kuolleen miehen kädeksi».

★ Sheriffi William Brady ja apulaissheriffi Jack McCall ammuttiin väijytyksestä. Takaapäin tietenkin. Ampuja oli vajaamielinen nuorukainen nimeltään Billy the Kid, jonka vapaa-ajanharrastuksiin kuului muuten neekereitten ja meksikolaisten teurastaminen — mutta se oli luvallista.

★ John Wesley Hardin kuoli selkään ammutusta luodista. Ampuja lienee ollut mestarismiehiä — pelotonkin — sillä hän uskalsi pamauttaa uhriaan (takaapäin) niin kaukaa kuin neljän metrin päästä. Se olikin näitten tykkicoltien maksimietäisyys, kauempaa ne kävivät hengenvaarallisiksi ampujalle itselleen sillä uhri saattoi kuulla jyrähdyksen, kääntyä ja pamauttaa takaisin. Sitä paitsi nuo varsinaiset pst-aseet potkaisivat kovemmin kuin villi hevonen.

★ Morgan Earp, kuuluisamman Wyatt Earpin veli ammuttiin pimeästä.

★ Ja sokeri pohjalla: itsensä kertojamme Emmet Daltonin veli Bill Dalton, ammatiltaan lainsuojaton hänkin, ammuttiin kotitalonsa kuistille hänen leikkiessään siellä invalidisoituneen pikkutyttönsä kanssa.

Lännen legendoissa (ja tässä tapauksessa tosiseikat tukevat niitä) kuollaan yleensä saappaat jalassa. Luonnollisiakin kuolemia siellä päin lienee sattunut, mutta kukapa niistä viitsisi haastella. Niinpä Tombstonen hautausmaan eli saapaskukkulan erikoisuuksiin kuuluu erään miekkosen kiveen hakattu muistokirjoitus jossa hämmästyneenä todetaan hänen tosiaan kuolleen luonnollisella tavalla. Tämän harvinaisuuden vieressä lepää muuten muuan Bill McKenzie joka surullista kyllä »hirtettiin vahingossa».

Clay Allison, tasankojen kuuluisa ratsastaja ja lain ylläpitäjä heitti henkensä pudottuaan umpikännissä hevosensa selästä. Se oli tälle sinisilmäiselle alkoholisoituneelle tappajalle ihan oikein, sillä hän ennätti tappaa kylmäverisesti ainakin 15 miestä ennen kuin 37-vuotiaana taittoi niskansa. Tästäkin ammattitappajasta on myöhemmin tehty sheriffi ja sankari.

Wild Bill Hickok, Texas Jack Omohundro ja Buffalo Bill Cody, kolme räyhäkästä rasvalettiä, olivat paraatikuvassa erehdyttävästi herrasmiehen näköisiä. He kuuluivat lännen kirkkaimpiin julkkiksiin.

★

Villin lännen nimistä kuuluisin ja säihkyvin on Jesse James. Jesse Jamesista on tehty Amerikan kansantarujen superstar jolle eivät edes Davy Crocket tai Buffalo Bill pärjää. Jesse James on ajaton ilmiö. Hän ei koskaan kuole. Yhä uusille amerikkalaisille sukupolville Jesse James on tuo nuori komea mies joka ratsastaa kohti auringonlaskua satulalaukut pullollaan rahaa ja kultaa, jonka hän on kääntänyt noilta vihatuilta rautateiltä. Ja kaukana takanapäin, paskaisessa pölypilvessä uurastavat nuo tyhmät takaa-ajajat jotka eivät ikinä saa kiinni tätä lännen kultapoikaa.

Jesse James on jokaisen isänmaallisen amerikkalaisen Robin Hood. Hänen jousensa on muuttunut laivaston coltiksi, hänen nahkanuttunsa etelävaltioitten kauhtuneeksi sinitakiksi. Jesse James ei tietenkään pidä itse ryöstösaalistaan. Vanhalle leskelle, jonka ilkeä maanomistaja on ajamassa pois pienestä torpasta, Jesse lahjoittaa rahaa. Vanhalle ukkoparalle hän jalomielisesti antaa takkinsa. Idästä tulleen farmarin Jesse pieksee koska mies piiskaa julmasti härkiään.

Mutta todellisuudessa Jesse oli varas ja murhaaja joka mieluummin ampui vanhuksen kuin antoi tälle roposen. Koko elämänsä Jesse James oli kuin takaa-ajettu eläin. Peräti kuusitoista vuotta onnistui Jesse Jamesin ja hänen koplansa välttää lain kouraa. Se johtui paljolti pelkurimaisista lain edustajista jotka eivät koskaan panneet

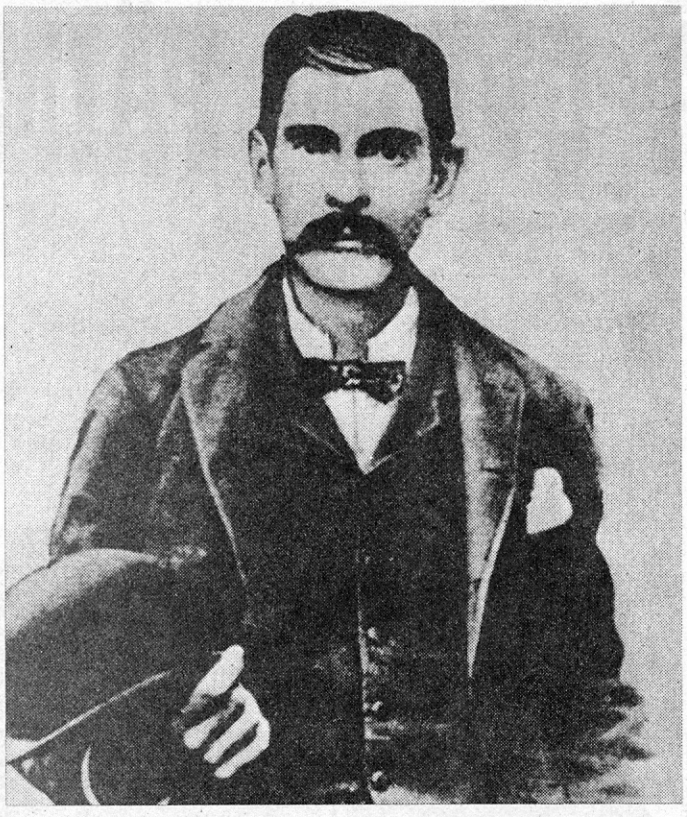

pystyyn oikein tehokasta takaa-ajoa.

Ei tiedetä tarkalleen kuinka monta pankkia tai junaa Jesse miehineen ryösti. Joku on arvioinut määrän seitsemäksitoista ja ryöstösaalis lienee ylittänyt 200 000 dollaria. Kerrotaan että Jesse James olisi keksinyt sekä pankki- että junaryöstön idean. Se on puppua. Kaksi vuotta ennen kuin Jesse astui Libertyn First National Bankiin Missourissa, oli muuan komea etelävaltioitten evp-upseeri ryöstänyt itselleen 170 000 taalaa yhteensä kolmesta eri pankista St. Albansissa (ja vieläpä ennätysaikaan 15 min.). Mitä junaryöstöihin tulee niin muuan Renon veljesten nimellä kulkeva kopla ryösteli junia paljon ennen kuin Jesse semmoista ihmettä oli nähnytkään.

Bob Ford — Jesse Jamesin serkku — ampui Jessen takaapäin kun tämä seisoi kotonaan olohuoneessaan tuolilla ja oikaisi seinällä riippuvaa taulua. Jessestä oli luvattu 10 000 taalan palkkio kuolleena tai elävänä eikä herra Ford tohtinut yrittää lainsuojatonta elävänä. Bob Fordista tuli kaiken kansan suussa »Juudas» ja sen nimen hän sai kantaa kunnes 11 vuotta myöhemmin koki saman kohtalon kuin Jesse.

Jesse James haudattiin kuin suuri valtiomies konsanaan. Hänet kuopattiin 500 dollaria maksaneessa luksus-arkussa. Eräs lehtimies sai aiheen kirjoittaa:

»Kun Jesse saapuu taivaaseen, luulevat sikäläiset häntä pankkiiriksi.»

Jessen hautakiveen hakattiin:

Jesse W. James
Kuoli maaliskuun 3. päivänä 1882
Ikä: 34 vuotta, kuusi kuukautta, 28 päivää
Hänet murhasi pelkuri, jonka saastaista nimeä ei kukaan enää lausu.

★

Wild Bill Hickok oli toinen länsilegendaarisista aseenheiluttajista. Hän aloitti uransa intiaanisotien aikana armeijan tiedustelijana ja ainakin omien kertomustensa mukaan kuoli puolet Pohjois-Amerikan »intiaaniperkeleistä» hänen kätensä kautta. Sen jälkeen hän toimi sheriffinä monessa pienessä kaivos- ja karjakaupungissa kunnes heitti henkensä 1876 kädessään pokerikortit ja jalassaan saappaat.

Intiaaneja ei oteta lukuun kun lännen miestapoista puhutaan, vain valkoiset Amerikan kansalaiset tilastoidaan. Tyypillistä Wild Bill Hickokille on seuraava vuorokeskustelu jonka hän kävi Sir Henry Morton Stanleyn kanssa, jonka New York Herald aikoinaan lähetti etsimään tri Livingstonea.

STANLEY: Sanokaahan herra Hickok, kuinka monta valkoista miestä olette varmuudella surmannut?

HICKOK: Varmasti hyvän matkaa yli sata.

STANLEY: Miksi surmasitte nuo miehet? Oliko teillä syy siihen tai ärsytettiinkö teitä?

HICKOK: Jessus sentään, en koskaan ole tappanut syyttä yhtäkään miestä!

Hammaslääkäri Doc Holliday oli pieni, päällystakkia käyttävä mies, joka jatkuvasti yski verta tummansiniseen nenäliinaansa. Kuolinvuoteellaan hän pyysi vielä viimeisen viskimoukun, nosti sitten päätään ja katsoi jalkoihinsa kuiskaten: »No voi jumalauta . . .» — Doc oli aina vannonut kuolevansa saappaat jalassa. Mutta nyt ne oli otettu pois!

Wild Bill Hickok oli ehkä aikoinaan tarkkakin ampuja mutta hänen loistonsa päivät olivat jo menneet kun hänet nimitettiin Abilenen sheriffiksi Kansasiin. Abilenessa, joka nykyisin kulkee erään lännen hurjimman karjakaupungin nimellä, oli suhteellisen rauhallista kun Hickok kiinnitti tinatähden paitaansa. Kaupungin oli jo aikaisemmin kesyttänyt muuan Hickokia huomattavasti kovempi sheriffi nimeltään Tom Smith, joka ei edes käyttänyt asettaan vaan nyrkkejään. Tom Smith erosi virastaan ja lähti kaupungista — kaupungin ulkopuolella häntä ammuttiin selkään.

Hickok ei sheriffinä ollessaan suinkaan kuluttanut 60 taalan nahkasaappaittensa korkoja partioimalla Abilenen katuja. Aikansa hän mieluummin vietti siinä osassa kaupunkia missä langenneet lännen tyttäret myivät tavaraansa, tai sitten saluunassa korttipöydän ääressä.

Villi Bill Hickok oli tosiaan jonkinlainen kansallissankari. Abilenelaiset ottivat hänet riemuiten vastaan. Saivathan he nyt todella kuuluisan sheriffin lainvartijaksi — kukaan ei näytä muistelleen lainkaan Tom Smith -parkaa joka kaiken työn oli tehnyt ja kiitokseksi saanut lyijyrokotuksen lapaluittensa väliin.

Vain kahdeksan kuukautta törttöili tämä suuri sheriffi Abilenessa. Kaupunkilaisten kärsivällisyys loppui kun sheriffi ampui vaarattoman uhkapelurin ja samalla vahingossa oman apulaissheriffinsä (»Hups, anteeksi!»), joka juoksujalkaa oli tulossa auttamaan esimiestään.

Ja kuten niin monet muut lännen legendaariset sankarit kuoli Hickokin saappaat jalassa ja selkä oveen päin.

Lännen revolveriterroristien maine riippui hyvin paljon siitä minkälaisen pr-miehen he onnistuivat hankkimaan. Billy the Kidillä oli tuuria: hänestä kirjoitettiin paljon ja kirjoitetaan vielä tänäänkin.

Tapahtumapaikka: Lincoln, New Mexico. Aika: huhtikuun ensimmäinen päivä 1878.

Sheriffi William Brady kolmen apulaissheriffinsä kanssa kulki Lincolnin pääkatua pitkin matkalla kaupungin lakitupaan. Aurinko helotti kirkkaalta taivaalta. Äkkiä pamahti erään tiiliseinän suojasta sarja laukauksia miesten selkään.

Brady tuupertui kuolleena kadun pölyyn. Apulaissheriffi George Hindman hoippui muutaman askelen ja kaatui suulleen maahan. Kaksi muuta apulaissheriffiä ennätti suojaan.

Ampujat odottivat avaisivatko apulaissheriffit tulen. Äkkiä salaampujien joukosta syöksähti kadulle laiha 18-vuotias poika, joka juoksi kuolleen sheriffin ruumiin luo. Hän halusi Bradyn aseen, mutta samalla kun hän tarttui Winchesteriin osui apulaissheriffin ampuma luoti hänen käteensä.

Jos tämä olisi tapahtunut valkokankaalla tai tv-ruudussanne, olisi poika vetänyt coltinsa terveellä kädellään ja alkanut ammuskella takaisin. Mutta tämä poika teki ihan toisin kuin lännenfilmeissä tehdään: hän lähti juoksemaan. Hän juoksi karkuun henkensä edestä. Niin hän oli muutenkin tehnyt jo 12-vuotiaasta lähtien, jolloin hän (niin ainakin kerrotaan) tappoi ensimmäisen miehensä.

Poika oli Billy the Kid.

Hänen oikea nimensä oli William H. Bonney, II ja hän syntyi eräässä likaisessa vuokramörskässä New Yorkissa (!) vuonna 1859. Kolmen vanhana hän seurasi vanhempiaan New Yorkin slummeista vapaaseen länteen missä isä ensi töikseen otti ja kuoli. Äiti Bonney sieppasi itselleen nopeasti uuden miehen, erään kaivostyöläisen ja asettui asumaan Silver Cityn kaivoskaupunkiin New Mexicoon. Siellä ei ollut kouluja ja pikku Billy hankki itselleen tavanmukaisen katukasvatuksen. Hänen sankarinsa oli Jesse James joka parhaillaan niitti kyseenalaista kuuluisuutta ryöstämällä pankkeja ja junia. Billy varttui mielessään että hänestäkin tulisi isona kuuluisa lainsuojaton.

18-vuotiaana, kuten alussa näimme hän oli jo lainsuojattomien joukossa ja tuohon mennessä hänen kerrotaan surmanneen 15

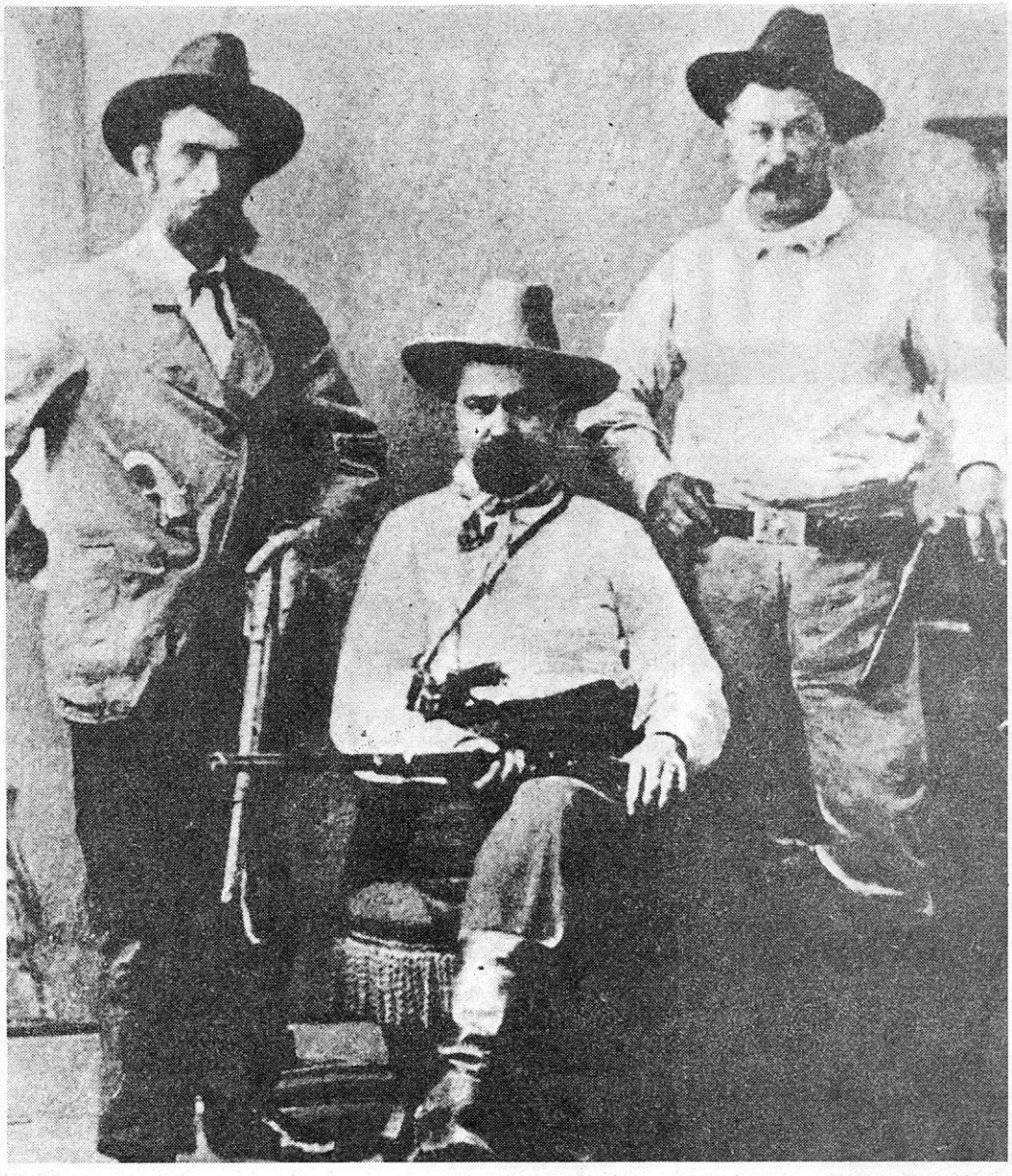

William A. Pinkerton ja hänen kaksi apulaistaan muistuttavat kuvassa erehdyttävästi nykypäivän suomalaista pultsaria. Kuitenkin Pinkertonin toimistolla on lyömätön maine lännen kovimpien rikollisten kesyttäjänä.

miestä, neekereitä, intiaaneja ja meksikolaisia ei kuulemma edes kannattanut laskea. Billy the Kid osallistui sikäläisiin karjasotiin palkkatappajana. Hän vaihtoi usein puolta: hänelle oli samantekevää kenen puolella hän oli kun hän vain sai tilaisuuden päästää nirrin pois ihmisestä.

Billy the Kidistä on sepitetty paljon stooreja. Hänen sanotaan surmanneen 21 valkoista miestä, yhden jokaista ikävuottaan kohden — hän näet pääsi hengestään 21-vuotiaana jouduttuaan sheriffi Pat Garrettin ansaan. Billyä ammuttiin — luonnollisesti — selkään. Uudemmat lännen tutkijat eivät oikein usko tuohon venttilukuun. Joka tapauksessa on todistettu että hän tappoi varmasti kolme miestä ja yksitoista tapausta on epävarmaa.

Joka tapauksessa: komeita lukuja kun ottaa huomioon että ne on saavutettu ennen vaalikelpoisuusikää. Billy the Kid olisi ollut hyvä keskushyökkääjä Lincoln Countyn nuorten maajoukkueessa.

★

Lännen kuuluisin revolveritaistelu käytiin Tombstonen kaupungin O.K. Corralissa (=karja-aitaus). Siihen ottivat osaa Earpin veljekset ja taisteleva hammaslääkäri Doc Holliday yhdellä puolella ja toisella puolella viisi lainsuojatonta, Tom ja Frank McLowery, Billy ja Ike Clanton sekä Billy Claiborne.

Lännen kuuluisin ja miesmäärältään suurin kasvotusten käyty revolverikamppailu käytiin iltapäivällä lokakuun 26. päivänä 1881.

Lainsuojattomat olivat levittäytyneet ketjuun karja-aitauksen viereen. He olivat paikoillaan ja tuijottivat aukkoon joka avautui Fremont-kadulle päin.

Äkkiä tulivat odotetut miehet näkyviin. Wyatt ja Virgil Earp kääntyivät ensimmäisinä kulman ympäri, heitä seurasivat Morgan Earp ja Doc Holliday. Pitkät ja komeat Earpit olivat pukeutuneet mustiin pukuihin ja valkoisiin paitoihin, Doc Hollidaylla oli pitkä hännystakki ja sen alla kivääri jonka piippu oli sahattu poikki.

Virgil Earp oli apulaissheriffi Tombstonessa ja hän puhui:

— Teidät on kaikki pidätetty! Kädet ylös!

Billy Clanton ja Frank McLowery aikoivat tarttua kuudesti laukeaviinsa, mutta Virgil Earp huusi:

— Seis, en minä tuota tarkoittanut! Teidät riisutaan vain aseista.

Samalla aseet paukahtivat. Frank McLowery putosi ensimmäisenä. Wyatt Earp oli osunut hänen vyönsä yläpuolelle. Morgan Earp upotti luodin Billy Clantonin liipaisinkäteen juuri kun tämä ampui kohti Wyattia. Billy Claiborne tulitti raivokkaasti Virgilia mutta joutui sitten pakokauhun valtaan ja juoksi suoraan vieressä sijaitsevan valokuvausstudion ovesta sisään — ovea piti kohteliaasti auki Tombstonen varsinainen sheriffi Johnny Behan joka kiinnostuneena sivustakatsojana seurasi taistelua.

Claibornen pako antoi Ike Clantonille aiheen juosta suoraan Wyatt Earpin eteen ja huutaa:

— Älä ammu! Älä ammu!

— Tappelu alkoi jo, vastasi Wyatt. — Ala ammuskella tai painu helvettiin!

Clanton juoksi hänkin valokuvausstudioon missä ovimiehenä toimi paikkakunnan sheriffi.

Tom McLowery osui Morgan Earpin vasempaan olkapäähän, mutta Morgan jatkoi ammuskelua. Billy Clanton siirsi aseensa oikeasta vasempaan käteen. Samassa osui Morgan Earpin kuti häntä rintaan ja Virgilin lähettämä luoti upposi vatsaan. Wyatt keskitti huomionsa Tom McLoweryyn joka makasi hevosen alla ja ampui sen kuin ennätti. Äkkiä hevonen pillastui. McLowery yritti siepata satulaan kiinnitetyn kivääränsä muttei ennättänyt. Hän lähti juoksemaan mutta ei päässyt pitkälle: Wyatt Earp ja Doc Holliday ampuivat hänet seulaksi. Frank McLowery hoippui kuolettavasti haavoittuneena kohti Freemont-katua. Hän kääntyi ja yritti tähdätä Hollidayta. Morgan Earp näki sen ja kolme revolveria teki lainsuojattomasta lopun.

Kuoleva Billy Clanton jatkoi nyt yksin taistelua. Hän osui Virgilin jalkaan ennen kuin Wyatt lopetti hänet ampumalla suoraan sydämeen.

O.K. Corralin taistelu oli päättynyt.

Se ei ollut itse asiassa kestänyt kuin puoli minuuttia. Lainsuojattomat olivat ampuneet seitsemäntoista laukausta, vain yksi osui ja kaksi hipaisi. Earpit ja Holliday ampuivat myös 17 laukausta mutta osoite oli parempi: he tappoivat kolme miestä.

★

Villistä lännestä voisi kertoa tuhansia tarinoita. Vain harvat niistä yltävät tv-filmien ylevälle tasolle. Ensi numerossa kerromme lisää todellisesta Villistä lännestä. Sillä kertaa lännen ruusuista. □

JERMU ON LUKENUT

Jaakko Okker: VIHAA ITSEÄSI NIIN KUIN LÄHIMMÄISTÄSI, Kirjayhtymä, 151 sivua.

●●● »Pelokas satiirikko ei pysty esittämään muuta vitsiä kuin itsensä», toistaa Okker puolalaisen Stanislav Jerzy Lecin siistimättömän mietelmän. Okker itse pystyy esittämään nimenomaan muita vitsejä, sillä pelokas hän ei ainakaan ole. Satiirikko kyllä, vieläpä suorapuheisin ja iskevin pakinoitsija jonka tekstiä Jermun toimituksessa on luettu. Sanottakoon heti, että niiden joille jokin on vielä pyhää ei pidä lukea tätä kirjaa. Vakavinkin asia näyttää naurettavalta kun sitä katsoo sopivasta kulmasta, ja Okker on pirullisen sinnikkäästi tunkeutunut kurkkimaan synkeitä tosiasioita koti- ja ulkomaisten politiikantekijöiden horisontin yläpuolelta. Hänen selittelemätön johdonmukaisuutensa vie lukijan siekailematta sinne missä järjestellään kriisejä, vuotoja, vallankeikauksia ja muuta nykyaikaista poliittista ajanvietettä. Okker kirjoittaa ennen kaikkea niille jotka lukevat sanomalehtien uutis- ja artikkelisivuja; voidaksesi nauttia naurettavasta näkökulmasta sinun on tietysti tunnettava myös se totinen. Tätä kirjaa ei tosiaankaan ole temmattu tyhjästä, vaan sen ainekset ovat totisinta totta — niin karmealta kuin se ajattelevasta lukijasta tuntuukin. — Kirjan on kuvittanut Osmo Omenamäki herkullisilla piirroksilla, joissa näkyy sama riemastuttava häijyys kuin Okkerin tekstissä. — jk □

Spencer Dunmore: TUHLATTU PATALJOONA, Weilin &Göös, 260 sivua.

●●● Ensi alkuun saa vaikutelman, että ei pataljoonaa ole tuhlattu, vaan pirusti paperia tämänkin kirjan painattamiseen. Sitten tarinan vanhetessa ja kun sankarit käyvät tutummiksi, ei tarinaa yhtään vierasta. Etenkin kun huomaa, että meillä on kotoisessa kirjallisuudessamme paljon meitä läheisemmät ja paremmin kuvatut sotilaskohtalot. Kuulussa »Tuntemattomassa» kun ovat niin karski majuri kuin hänen joukostaan jokseenkin jokaista vastaava mies löydettävissä. Mutta eksoottinen ympäristö, Malakan niemimaa, vierasmaalaiset soturit ja heidän mielensä meille oudot ailahtelut, toisenlaiset tavat ja kuitenkin yhtä älyttömät — tapettavaksi vaan, kun käsketään — ja ennen kaikkea se, että kirja on kaikessa karmeudessaan jälleen hyvä muistutus sodan hulluudesta, saa seuraamaan miesjoukon kohtaloita aina armeliaaseen loppuun asti. — JERMU voi hyvin suositella tätä kirjaa niin niille, jotka pitävät verisistä sotatapahtumista kuin niillekin, jotka eivät niistä pidä. Näin siksi, että ensiksi mainitut eivät yhtään lisää ihastustaan, mutta jälkimmäisten inho voimistuu entisestäänkin. — av □

Reino Leväslaiho: SYVÄRI MURTUU, WSOY, 400 sivua, ei kuvia.

●●● Tämä Leväslaiho löi itsensä läpi muistaakseni panssarien taistelujen erikoistuneena kuvaajana ja panssarit hääräävät Syvärin murtumisenkin yhteydessä — telaketjut verellä voideltuina. En muista pitkään aikaan lukeneeni niin veristä kirjaa kuin nyt tämä Syvärin tarina. Ei silti, kerronta on luistavaa ja taitajan työtä; jokainen kohtaus voisi olla tottakin. Mutta varmasti tekijä on ainakin jossakin paikassa innostunut pistelemään vähän lisäväriä, ja sen sijaan jättänyt esimerkiksi sodalle niin ominaisen hirtehishuumorin olemattomiin. Ei myöskään — kiitos siitä — osallistumista, ei kannanottoa, ei politiikkaa eikä rakkautta. Näin on jäljelle jäänyt todellinen sotakertomus ja vain se. Vauhdikkaita taistelutapahtumia seuraa toisinaan henkeä pidätellen, joskus jopa unohtaa, että sota on onneksi ohi. — Joka hetki kirjaa lukiessa pyörii mielessä ajatus siitä, kuinkahan tämän ja tämänkin sankarin käy, kuoleeko kuten edellinen, vai säilyykö sodan loppuun. Säästyykö kukaan, vai tuleeko koko pataljoonasta sankarivainajia viimeiselle sivulle ehdittäessä. — Räiskyvistä sotakertomuksista tykkäävälle tässä on tykättävää kerrakseen. — av □

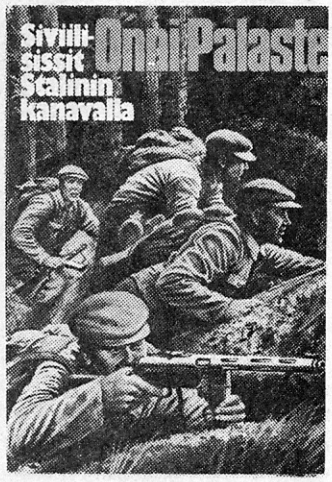

Onni Palaste: SIVIILISISSIT STALININ KANAVALLA, WSOY, 186 siv., ei kuvitusta.

●●● Harvoinkos sitä sattuu maailmassa, että aseistettu rosvojoukko hyökkää ihmisten kimppuun. Mutta että tällaista pääsi tapahtumaan — ainakin väitetään — vastoin Marsalkan tahtoa ja suurten suomalaisten sotapäälliköiden järjestämänä niinkin tulenarkana aikana kuin välirauhan loppupuoli oli, on kuvaavaa sodankäynnin pyhille tavoille, jotka sallivat kaiken. Kokonaista 16 suomalaista sissiä, oikeammin »sissiä», lennätettiin SA Intistä saaduin asein varustettuina ja ilman sotilaspukua, ilman kansainvälisesti vaadittavaa sotilaan tunnusta, lakkikokardia, syvälle naapurimaahan. Tarkoitus oli tuhota Stalinin kanavan sulut, katkaista Muurmannin rautatie, tehdä ties mitä muutakin pahaa. Itse asiasta kuultuina kaksi mukana ollutta kertoo hurjia tarinoita siitä mitä tehtiin ja mitä jäi tekemättä. Kerronta on luistavaa, tarinat kovia, ei siinä mitään. Epäilemättä matka oli valmennusta tuleville kaukopartiomiehille, salojen sankareille, mutta johonkin olisi saatava raja vedetyksi sissin ja rosvon välille. Etenkin, kun nämä matkaanlähtijät olivat vapaaehtoisia. — av □

Clive Egleton: TIMANTTI-LUNNAAT, suomentanut Matti Kannosto, Weilin&Göös, 283 sivua.

●●● Jännäriksi tarkoitettu tarina kertoo siitä, miten Englannin puolustusministeriön virkamiehen 13-vuotias poika ryöstetään, hänestä vaaditaan kovia lunnaita ja — kuinka ollakaan — saadaan tiedustelupalvelukin puuttumaan peliin. Kansainvälisestä vakoilustahan moni kirjailija nykyään sieppaa halvalla suuren maailman hohtoa keskinkertaisen juonitarinan kulissiksi. Tekijä kyllä vie tapahtumia eteenpäin suhteellisen sujuvasti, mutta kirjan kansien väliin sijoitettu väenpaljous saattaa hieman hämmentää lukijaa, varsinkin kun myös muita erisnimiä käytetään innokkaasti (nauhuri on Grundig, pistooli on Walther P 38 ja jokin kummallinen paikka on Cercle National des Armées) ilmeisen falskina yrityksenä saada sepitelmään dokumentin tuntua. Ehkä henkilöitä on ympätty tarinaan näin paljon siksi että päästäisiin kirjan loppupuolella ottamaan heiltä henki pois erilaisilla epämiellyttävillä tavoilla. Realismi sallittakoon kaikin mokomin, mutta ei näillä hengenlähdön yksityiskohtaisilla selostuksilla vielä jännitystä rakenneta. Raakuuksia Egleton käyttää myös luodakseen sen mielikuvan, että Neuvostoliiton KGB:n henkilökunta on luonnevikaista sadistiporukkaa ja että itse Lenin suositteli lämpimästi 13-vuotiaiden lasten kiduttamista mm. pitämällä heitä pissahädässä (s. 258). Tehokeinoja on tässä etsitty vastenmielisellä ja ennen kaikkea lapsellisella tavalla, joka hymyilyttää vähän ja tympäisee oikein paljon. — jk □

Donald E. Westlake: MINÄKÖ VAKOOJA! Suomentanut Aarne T.K. Lahtinen, WSOY, 249 sivua.

●●● Tiivistahtinen huulenheittojännäri pitäisi aloittaa tiiviillä tahdilla ja lisätä sitä huulenheittoa vasta sitten kun on päästy kunnolla vauhtiin. Westlake on tehnyt päinvastoin. Tarina lähtee kankeahkosti käyntiin, eikä olisi ihme vaikka moni lukija heittäisi puolivitsikkäässä sanankieputtelussa (ja helkkarin monissa sulkeissa) kahlaamisen sikseen jo alkusivuilla. Se olisi kylläkin vahinko, sillä kerran vauhtiin päästyään tapahtumat vierivät rämäkästi eteenpäin tässä maanalaisen terroristiliigan pimeistä puuhista kertovassa seikkailutarinassa. Tekijä suhtautuu sekä sankareihinsa että roistoihinsa sopivan epäkunnioittavasti. Mielikuvituksellinen juonirakennelma, jossa on juuri sen verran johdonmukaisuutta että se voisi olla osittain tottakin, ei ehkä vetoa tosikkoihin. Rennon seikkailun ystävä kuitenkin huomaa jännityksen tihenevän juuri silloin kun sen pitääkin tihetä — joskin harva lukija kai »kiemurtelee kauhusta tai naurusta», kuten mainosmies sumeilematta väittää kirjan takakannessa. Loppuratkaisu ei ole turhan kekseliäs. Koko kirja olisi kai parhaimmillaan elokuvan käsikirjoituksena, jolta se tällaisenakin ajoittain tuntuu nasevan vuoropuhelun ja vauhdikkaasti toisiinsa liittyvien »kohtausten» ansiosta. Suomentaja on pysynyt hyvin tahdissa mukana, mikä tällaisessa älyperäiseen vitsinmurjontaan perustuvassa tarinassa merkitsee paljon. — jk □

Ja taas parturissa.
Piruaks siellä teit?

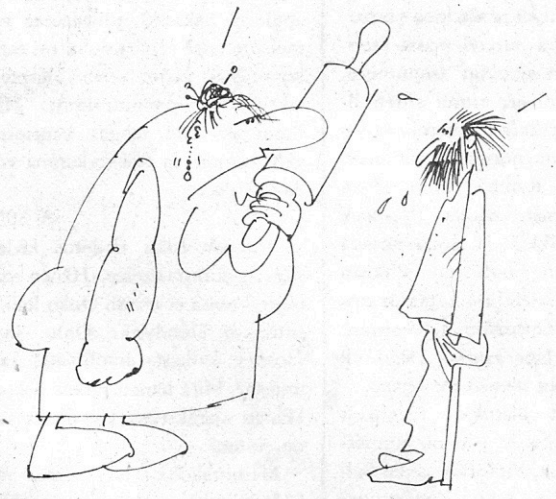

Luin Jermua.

J.K. Olis se nyt jo aika tilata oma Jermu, kun se kerran käy näin kätevästi. Vain kuponki postiin ja Jermu kannetaan kotiin. Kustantaja maksaa postimaksun.

Tilaan tällä kupongilla Jermu-lehden helmikuun 1974 alusta saman vuoden loppuun (11 numeroa) hintaan 23 mk

(Tilausmaksun maksan laskun saatuani.)

Jermun saaja

Jakeluosoite

Postinumero ja osoitetoimipaikka

kl 20 mt 00001L

pk	kp	lk	aa	k	h	1 e kk	1 e mk	2 e kk

Helsinki 10/10. Lupa 2444.

KUSTANNUS OY WILLIAMS
Postilokero 10645
00003 HELSINKI 300

Kustannus Oy Williams maksaa postimaksun

KAUNIS KAKSOIS-AGENTTI...

Sivulta 17

tion ja asettui jo illalla hyvin kätkeytyneenä väijyksiin. Oli tosiaankin synkkä ja sateinen yö partion maatessa odottelemassa aseistetun kuljetusjoukon saapumista. Tunnit kuluivat, mutta sitten ilmaantui yhtäkkiä muutamia varjoja metsän pimennosta rannan hiekkavalleille. Ryhmä kulki aivan partion nenän edestä. Vorbeck jähmettyi äkkiä ja komentosana kuoli hänen huulilleen. Pitkään mustaan kumitakkiin ja pitkävartisiin kumisaappaisiin pukeutunut nainen oli Jane Horney. Vorbeck antoi ryhmän mennä menojaan.

Tuhannet ajatukset risteilivät miehen mielessä; hän oli tunteittensa vallassa. Pitäisikö hänen paljastaa Jane? Se koituisi tytön kuolemaksi. Vai olisiko parempi antaa hänen mennä ja katsoa sitten millaiseksi asiat kehittyisivät — ehkäpä Janesta vielä kaikesta huolimatta olisi hyötyä?

Partion jäsenet luulivat Vorbeckin olevan järjiltään, kun tämä ei puuttunut tapahtumien kulkuun. Vorbeck palasi samana yönä Kööpenhaminaan, mutta hän oli nyt lyöty mies. Jane Horney oli ollut mukana juonessa ja järjestänyt vastarintaliikkeen kuljetuksen, hän oli seurannut ryhmäänsä rantaan veneelle.

Hiukan myöhemmin tuli määräys, että Janen oli matkustettava Ruotsiin, ja Vorbeck järjesti hänelle salaisen kuljetuksen Malmöhön. Jo Malmössä Jane laittautui yhteyteen sekä vastarintamiehiin että englantilaisten yhdysmiehiin. Sieltä hän lähetti Vorbeckille seuraavan koodisähkeen, joka von Ebbinghausin mukaan on Gestapon entisessä arkistossa Saksassa:

»1. liittoutuneilla on Malmössä erityinen tiedotuskeskus. Tanskasta tulevat pakolaiskuljetukset ohjataan yhä sinne.

2. Brittien salainen palvelu ei rajoitu yksinomaan pakolaisten antamien tietojen hyväksikäyttöön. Sillä on Tanskassa myös omia miehiä, jotka toimittavat tietonsa Malmöhön joko kuriirien avulla tai tavaralähetyksissä.

3. Brittien Malmössä oleva tiedustelupalvelun päällikkö, kapteeni Hampton, kehittää aineiston, joka on enimmältään mikrofilmejä, henkilökohtaisesti omassa kylpyhuoneessaan. Häneen on otettu yhteys. Muuan hänen yhdysmiehistään kulkee peitenimellä R 34. Tämän viimeisimmän tiedonannon mukaan, johon on osittain voitu tutustua, asianomainen on erittäin hyvin informoitu tilanteesta Tanskassa; toimittaa myös sotilastietoja RAF:lle (Englannin Kuninkaalliset Ilmavoimat). Hänellä näyttää puolestaan olevan apulaisia Saksassa, sillä hänen viimeisimmässä raportissaan on tarkkoja tietoja Hannoverin Continental-tehtaiden pommituksesta. Hän ilmoittaa, että tehdas vaurioitui vain osittain ja että tuotantoa voidaan jatkaa.

A 305»

Vorbeck istuu tiedotus kädessään ja kummastelee. Hänen ymmärryksensä ei toimi. Onko kaikki sittenkin erehdystä? Onko Jane Horney kaikesta huolimatta luotettava? Mitä hänen pitäisi uskoa? Hänen ajatuksensa kieppuvat sinne tänne.

Mainittakoon, että tämä von Ebbinghausin mukaan edelläkerrottu sähke johti R 34:n paljastumiseen Kööpenhaminassa. Hän oli tunnettu tanskalainen liikemies, ja seuraukset olivat hänelle kohtalokkaat.

Mutta seuratkaamme hetkisen Janen toimia Malmössä ennen sähkeen lähettämistä. Tanskalaisten vastarintamiesten avulla, jotka sokeasti pitivät häntä »omana tyttönään», Jane joutui yhteyteen englantilaisen kapteeni Hamptonin kanssa. Eräässä suurehkossa ravintolassa nautittua illallista seurasi jatkot Hamptonin kotona. Mies kertoi varsin avoimesti asioistaan ja eräänä vartioimattomana hetkenä Janen jopa onnistui silmäillä Hamptonin papereita. Yökulmalla ja melkoisen alkoholimäärän jälkeen mies kävi tunkeilevaksi ja yritti käyttää väkivaltaa. Jane riistäytyi irti ja pakeni kylpyhuoneeseen lukiten oven jälkeensä. Miehen ryskyttäessä ovea Jane katseli ympärilleen ja löysi aivan sattumalta peltilaatikon likavaateröykkiön alta. Mikrofilmejä ja kehitysnesteitä!

Pienen puuhailun jälkeen ja huuhdeltuaan filmit vedessä Janen onnistui saada selville mitä eräät näistä filmeistä sisälsivät. Sitten hän pani laatikon takaisin kätköpaikkaan, avasi oven — ja lähti juoksemaan pakoon. Hän juoksi henkensä kaupalla, eikä päihtynyt Hampton saanut häntä kiinni. Hän antoi tytön livistää, sillä hän luuli tämän juoksevan vain lähentelyjä pakoon. Mutta Janepa olikin ottanut mukaansa osan filmeistä. Kadulla Jane otti taksin ja ajoi sillä Lundiin, mistä hän lähetti mainitun sähkeen. Sitten hän matkusti aamujunalla Tukholmaan.

AMIRAALI CANARISIN ASIATYTTÖNÄ

Jane Horney seisoo vaunuikkunan ääressä ja katselee miten ruotsalaiset maisemat kiitävät ohitse. Arvattavasti hänen ajatuksensa harhailevat menneissä. Hän ajattelee Gilbertiä, jonka hän on tuntenut jo useita vuosia. Hän muistaa miten hän alun pitäen viehättyi miehen sivistyneisyydestä, hänen älykkyydestään, hänen hienostuneesta olemuksestaan, hänen korkeaotsaisista runoilijankasvoistaan, hänen viisaista silmistään. Gilbertiä pidettiin Kööpenhaminassa erittäin kultivoituna ja hienona ihmisenä. Jane muistaa miten heidän välilleen syntyi suhde. Jane oli synkän ja älykkään miehen vallassa.

Juuri Gilbert paljasti Janelle että amiraali Canaris suunnitteli erillisrauhan solmimista Neuvostoliiton kanssa.

Jotta lukija käsittäisi tapahtumien kulun oikein, minun on mainittava, että amiraali Canaris — harvinaisen älykäs, miellyttävä ja aatteellisen elämänkatsomuksen omaava herra, jonka vieraana kerran sain viettää yhden yön — oli tähän aikaan armeijan tiedustelupalvelun päällikkö, kun taas Himmler puolestaan johti Saksan muita tiedusteluorganisaatioita. Himmler oli Canarisin vihollinen. Canaris oli ensimmäinen, joka ennusti katastrofin tapahtuvan itärintamalla. Hän varoitti varoittamistaan Hitleriä kertoen saaneensa varmoja tietoja venäläisten joukkojenkeskityksestä ja hyökkäysaikeista. Mutta Hitler ei luottanut Canarisiin eikä kuunnellut tämän varoituksia, vaan uskoi Himmlerin valheisiin ja vakuutteluihin, että liittoutuneet olivat lahjoneet Canarisin harkitsemaan epäedullista rauhaa ja peloittelemaan valtakunnankansleria. Himmler sai aikaan sen, että Hitler antoi likvidoida Canarisin, ja tämä jalo mies sai hengellään sovittaa sen, mitä hän oli pitänyt Saksan pelastusmahdollisuutena. *Historia todistaa kuitenkin Canarisin olleen oikeassa.*

Mainitun von Ebbinghausin raportin mukaan Gilbert sanoi Janelle: »Saksalla on vain yksi ainoa mahdollisuus selviytyä. Tämä mahdollisuus on erillisrauhan tekeminen. *Kaikki muu on epäolennaista. Nyt on kyseessä kaikki tai ei mitään.* Ellei sotaa voida lopettaa heti, siitä muodostuu hirvittävä onnettomuus. Sinulla on monia englantilaisia ystäviä Tukholmassa. Sinun on päästävä yhteyteen Neuvostoliiton lähetystön kanssa. Mutta tämä on ehdoton salaisuus, et missään nimessä saa mainita siitä toisille saksalaisille. Sinun vastuullasi on nyt miljoonien ihmisten kohtalot. Canaris yrittää pelastaa tilanteen tekemällä erillisrauhan.»

Tämä tapahtui vuoden 1943 alussa. Ajatus sai Janen valtoihinsa ja hän suostui. Maailman kohtalonkello tikitti tikittämistään. Kaksi viikkoa myöhemmin Jane ilmoitti Tukholmasta, että venäläiset olivat valmiit keskusteluihin. Kaikki keskittyi Tukholmaan, minne Canaris saapui erittäin salaisesti, ja sinne tuli myöskin Gilbert. Neuvostoliiton lähettilään rouva Kollontain annettiin ymmärtää, että Saksan oppositiovoimat olivat halukkaita neuvottelemaan siltä pohjalta, että Ukraina jäisi saksalaisten haltuun. Neuvottelut ajautuivat karille. Ja kohtalon kello jatkoi raksutustaan. Saman vuoden loppupuolella oli neuvottelupohja Ukrainan osalta menetetty. Gilbert ja Jane matkustivat uudestaan Tukholmaan tiedustelemaan voitaisiinko rauha saada aikaan siten, että Saksa saisi vuoden 1940 valtakunnanrajat. Tämäkään yritys ei onnistunut.

Tämä ja monet muutkin asiat päilyvät Janen mielessä hänen seisoessaan junan ikkunassa. Ehkäpä hän toviksi pysähtyy katkeraan ajatukseen siitä, mitä hän on harkitsematta sotkenut oman elämänsä. Jo Berliinin ajoista pitäen hän oli ollut tiedustelupalvelun rullissa toimittaen erilaisia tietoja. Kööpenhaminassa hänen yhteistyönsä saksalaisten kanssa jatkui. Hän oli liittoutunut Vorbackin kanssa ja toiminut aktiivisesti tämän hyväksi. Hänellä oli tanskalaisten vastarintamiesten parissa luottavaisia ystäviä, joita hän auttoi melkoisesti muun muassa pakolaisten kuljetuksissa. Mutta hän oli heikkoina hetkinään antanut saksalaisille tietoja näistä. Gilbertin välityksellä hän oli osallistunut Hitlerin idänsodan sabotoimissuunnitelmiin, ja tämän hän oli tietysti tehnyt Vorbeckin selän takana. Hänellä oli Ruotsissa runsaasti englantilaisia ystäviä, joista osa työskenteli Secret Servicen lukuun, jotka pitivät häntä englantilaisystävällisenä ja joille hän toisinaan antoi arvokkaita tietoja saksalaisista.

Jane tulee perille Tukholmaan,

ARMY

MAAN SUURIN YLIJÄÄMÄVARASTO

MYYNTI:
EERIKINKATU 33
HELSINKI

PUHELINTILAUKSET:
90 – 602180

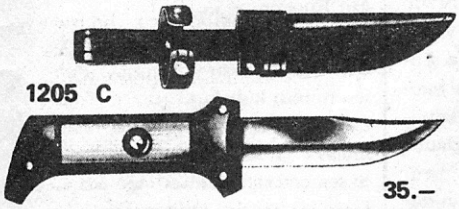

35.–

ERN-TRIPLEX. Ruostumaton metsästysveitsi, teleskooppi-terällä: 10 cm, 12,5 cm ja 15 cm. Ontto muovikahva ,nahkatuppi.

MERIMIESSÄKKI CAT. No 1087

U. S. Marines, koko n. 52 x 89 cm, tummanvihreä, vettähylkivää markiisikangasta. Varustettu sekä kantokahvalla että olkahihnalla.

32.–

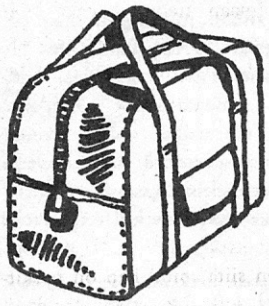

KANTOKASSI 1935B

Koko 45x20x30 cm. Edessä 1 läpällinen tasku, vetoketju, kova pohja. Pun., musta, khaki ja valk.
25:-

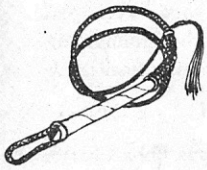

NAHKARUOSKA

Pakistanilainen, punottu. Pituus n. 2 m.

1905 B 25.–

MARLON BRANDO

Päällinen US Air Forsen käyttämää palamatonta nylonia, teddyvuori. Edessä taskuissa ja hihoissa on leveät metalliset vetoketjut. Istuva malli.
Koot: 44—50 98:—

LAMMASTURKKI CAT. No 2098

Ruotsin armeijan. Valkoinen sisäturkki, pituus 3/4, sisäpuoli ensiluokkaista lammasturkista, päällinen vahvaa valk. markiisikangasta. Iso turkiskaulus. 2 isoa läpällistä sivutaskua, edessä napitus. Koot 50, 52 ja 54

300.–

TURKKI CAT. No 2099

Ruotsin laivaston, sama kuin No 2098 mutta harmaa.

Koot 54 ja 56
250.–

COMMANDOPIPO 2045B

U.S. Army, mustansininen, 100% villaa. 12:-

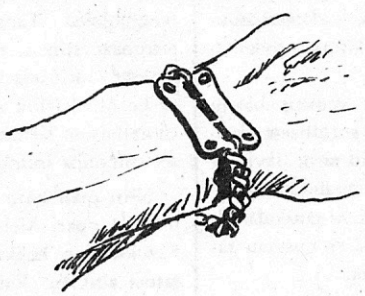

TUNTOLEVYRANNEKE

Alumiininen. 12:-

NATSAT CAT: No 2137

U. S. Navy yliker-santin. Kotka + erikoistumismerkki sekä natsat, erittäin isokokoinen.

6.–

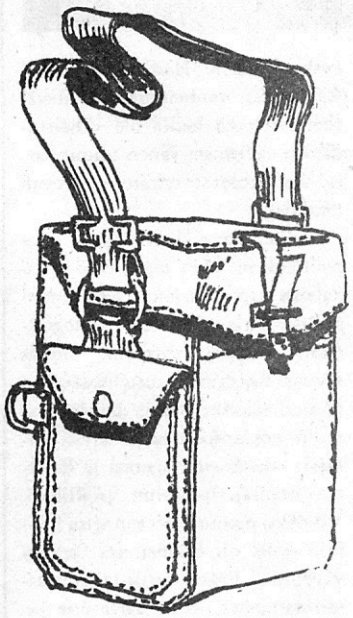

UK KRANAATTILAUKKU

Engl. armeijan, tummanvihreä, kankainen. Olkahihna ja vyökoukku. N. 20 x 12 x 12.
6:-

PAMPPU

Jousipamppu, teräksinen. Pituus 41 cm, suljettuna 16 cm. Mahtuu huomiotta taskuun, käsilaukkuun jne. Sinistetty, nupilla, nahkahihnalla.

1901 18.–

Postimyyntiosoite: GRÖNLUND
Box 112, 00171 HELSINKI 17

Tavara

Nimi:

Lähiosoite:

Posti:

keskusasemalle. Hän ajaa kotiinsa. Rakastavat vanhemmat säteilevät riemusta eikä heillä ole vähäisintäkään aavistusta Janen toiminnasta. He luulevat tyttärensä olevan lehtialalla.

Tukholmassa Jane joutuu taas pyörteeseen. Hän tapaa oitis tanskalaisten agentin, joka odottaa mahdollisia tärkeitä viestejä kollegoiltaan Kööpenhaminasta; myös muuan Ruotsin tiedustelupalvelun upseeri odottaa tietoja Janelta, samoin englantilainen lähetystösihteeri, saksalaisten agentti ja Ruotsin salaisen palvelun päällikkö. Viimeksi mainittu oli tunnettu henkilö, jolla oli toimistonsa Strandvägenilla. Eräät tanskalaiset vastarintamiehet, jotka vartioivat Janen jokaista askelta, kertoivat että Jane oli vilkkaassa kanssakäymisessä tämän virkamiehen kanssa.

Sitten eräänä päivänä tapahtui katastrofi. Jane oli ollut englantilaisen lähetystösihteerin kanssa kemuissa ulkomaalaisten lehtikerhossa ja myöhemmin samana iltana hän törmää eräässä pienessä ravintolassa Gilbertiin, joka Janen tietämättä on tullut Tukholmaan. Tapaamisesta sukeutuu kiivas kohtaus, eikä Jane pysty hyväksyttävällä tavalla selittämään miksi hän on yhdessä englantilaisen seurassa.

Gilbert oivaltaa nyt Janen pelin ja uhkaa surmauttaa tytön, paljastaa hänet Tanskan Gestapo-päällikölle jne. mutta rakkaus voittaa kumminkin eikä Gilbert ryhdy mihinkään toimenpiteisiin.

»HYVÄÄ YÖTÄ, JANE!»

Nyt tulemme syksyyn 1944, jolloin Jane on taas Tukholmassa.

Nyt Jane on joutunut pakokauhun valtaan, hän käsitti kohtalokkaan ja vaaranalaisen tilanteensa ja yritti kaikkensa pelastaakseen itsensä. Entinen rikospoliisin intendentti Zetterqwist kertoo, että Jane Horney tänä mainittuna syksynä tuli turvallisuuspoliisin puheille ja kertoi olevansa epäiltynä vakoilusta — syttömästi. Hän oli pidätettynä kaksi viikkoa, mainitsee Zetterqwist, joka silloin oli täysin vakuuttunut Janen syyttömyydestä. »Kaikki hänen antamansa tiedot tarkistettiin perusteellisesti, eikä jäänyt vähintäkään epäilyksen sijaa siitä, että hän oli täysin syytön siihen, mitä hänen tililleen pantiin», sanoi intendentti.

Tunnettu tukholmalainen liikemies, tri Henrik Scherlag kertoo: »Vuoden 1944 syksyllä Jane Horney tuli toimistooni ja valitteli, että häntä syytettiin rikollisesta kanssakäymisestä saksalaisten kanssa. Hän kertoi edelleen, että hänellä oli tiettyjä kanavia Gestapoon ja että hänen täten oli onnistunut lahjomalla vapauttaa tanskalaisia juutalaisia Theresienstadtin kuuluisasta keskitysleiristä. Olisi erittäin tähdellistä, että joku Janen pelastamista henkilöistä astuisi julkisuuteen.»

Jane Horney kääntyi epätoivoissaan toistenkin puoleen saadakseen syyttömyytensä todistetuksi.

On selvää, että Janen yrityksiä oli edeltänyt joukko toimenpiteitä ja uhkauksia Kööpenhaminassa.

Jane suunnitteli kuitenkin vielä kerran laitonta salamatkaa Tanskaan yrittääkseen vielä viimeisen kerran puhdistautua asianomaisten silmissä.

Mutta nyt oli jo liian myöhäistä. Hänen kohtalonsa oli jo kirjoitettu tähtiin. Englannin Secret Service lähetti salaiselle tanskalaiselle radioasemalle viestin: »Good night, Jane!» (»Hyvää yötä, Jane») ja tanskalaiset, jotka jo varhemmin olivat pohtineet mahdollisuuksia raivata Jane pois tieltä, saivat nyt lisää vahvistusta suunnittelemilleen toimenpiteille.

Janen viimeisistä päivistä kertoo Pikku-Björn suurin piirtein seuraavaa (merimatkaa koskevan osuuden on aluksen kippari todentanut):

Pikku-Björn ja muuan hänen tovereistaan saivat surullisen tehtävän hoitaa Jane Horneyn likvidoimisen, jonka oli tapahduttava joko kansainvälisellä tai tanskalaisella merialueella — ei missään tapauksessa Ruotsissa.

Miehet laittautuivat salateitä Tukholmaan ja asettuivat asumaan Grand-hotelliin. Kun he eivät halunneet sekoittaa sivullisia tähän juttuun, heidän oli itsensä hankkiuduttava kosketuksiin Janen kanssa. Pikku-Björn tiesi, että Janella oli toisinaan tapana käydä eräässä pienessä taiteilijabaarissa, ja siellä hän eräänä iltana tapasikin yksinäisen Janen. Björn asettui viereiseen pöytään, ja pian heidän välilleen kehkeytyi keskustelu. Tämän jälkeen he tapasivat verraten usein, ja he ystävystyivät. Ennenpitkää Jane kertoi miehelle huolistaan ja mainitsi, että niin saksalaiset, tanskalaiset kuin englantilaisetkin uhkasivat hänen henkeään. Pikku-Björn tarjoutui auttamaan Janea. Hän ehdotti, että he lähtisivät Tanskaan, missä hän suurestikin voisi vaikuttaa Janen syyttömyyden selvittelyyn. Jane hyväksyi ehdotuksen ilahtuneena.

Tammikuun 17. päivänä 1945 iltapäivällä Jane lähti kodistaan Abrahambergistä Tukholman liepeiltä. Hänen viimeiset sanansa vanhemmilleen olivat: »Nyt patriootti lähtee!»

Kolmikko matkusti yöjunalla Malmöhön, missä he asettuivat Grand-hotelliin. Myöhemmin on todettu heidän asuneen hotellissa kaksi päivää odottamassa kuljetusalusta, ja näinä päivinä Janea oli kielletty liikkumasta kaupungilla.

Sitten alus tuli. Pienen yksimastoisen rannikkoaluksen kippari oli hyvin pahantuulinen. Hän tiesi, että alukseen tuotaisiin naishenkilö, jonka ei ollut määrä tulla elävänä Tanskaan, ja hän pelkäsi että saksalaiset olivat liikkeellä Juutinraumassa odottamassa häntä. Hän tiesi saksalaisten olevan selvillä siitä, että Jane oli matkalla Tanskaan. Hän ei ollut merimies, vaan henkilö, joka aatteellisista syistä oli ryhtynyt puuhaan.

He tulivat, kaksi miestä ja nainen. Kipparia ihmetytti, että nainen oli niin nuori ja kaunis. Lähtö tapahtui välittömästi matkustajien saavuttua. Nämä sullottiin keulanpuolelle, ja sitten otettiin kurssi pitkin Ruotsin rannikkoa. Hiukkasen Venin eteläpuolella alus sivuutti ruotsalaisen sotalaivan rannanpuolelta. Tanskalaiset olivat tottuneet siihen, että ruotsalaiset alukset suorittivat vartiopalvelusta, ja he olivat siitä mielissään, sillä ruotsalaisten läsnäolo piti saksalaiset vainoojat loitolla.

Niin pian kuin Ven oli sivuutettu, kippari kielsi tupakoinnin. Savukkeiden hehku saattaisi paljastaa aluksen. Vauhtia hiljennettiin, koska ei haluttu antautua vaaraan, että pakoputkesta tuprahtelisi savua. Samalla pakoputki laskettiin vedenpinnan alapuolelle; tämä oli nokkela temppu, josta oli seurauksena, että putkesta kuului vain hiljaista pulputusta veneen ollessa liikkeellä.

Juutinraumassa oli hiljaista. Vain yksinäinen höyrylaiva matkasi kohti etelää salmen keskipaikkeilla, mutta laiton alus oli vieläkin Ruotsin puolella.

Laivan kadottua näköpiiristä yöhön alus muutti kurssiaan. Puolen tunnin kuluttua oltiin jo Tanskan rannikkovesillä. Alus kulki hitaasti ja äänettömästi yhä pohjoisemmaksi, kunnes se saapui Helsingörin ja Gillbergshovedin välimaille. Silloin kippari pysäytti moottorin.

Kolme matkustajaa nousevat kannelle. Jane Horney asettuu etukannen luukulle kääntäen selkänsä toisille, hän tuijottaa Tanskan rannikkoa, värisee kylmästä ja kietoo takkinsa tiukemmin ympärilleen ja nostaa turkiskauluksen pystyyn. Tammikuu on pitkällä ja yö kolea.

Ei sanottu sanaakaan. Odotettiin. Ehkä Jane Horney tuolla hetkellä aavisti kohtalonsa. Yhä vain odotusta ja hiljaisuutta. Tuntui siltä kuin miehet eivät olisi osanneet keskittyä ja kerätä voimiaan siihen, mitä tapahtuman piti. Kippari kertoo kuulleensa Janen sanoneen ainoat sanat, mitä tämän sietämättömän odotuksen aikana lausuttiin: »Miksi emme aja rantaan, mitä odotamme?» Toinen miehistä vastasi: »Meidän on suoritettava ensiksi muuan tehtävä.»

Samassa hetkessä Janen on täytynyt havaita jokin liike, kun Pikku-Björn otti esille aseensa, sillä hän oli nopeasti kääntynyt miehiin päin ja huudahtanut: *»Ei, ampukaa minut edestäpäin!»*

Laukaus kajahti ja Jane Horney suistui kannelle. Hetkistä myöhemmin kolisi rautaketju, joka kiedottiin Janen ruumiin ympärille. Painoa lisättiin vielä kivenlohkareella. Kuului loiskahdus, ja sitten Jane Horney oli kadonnut ikuisesti Juutinraumaan pimeään veteen.

Tämä oli kertomus Ebba Charlotta Horney-Granbergista, kauniista ruotsittaresta, joka sai elämällään sovittaa arvostelukyvyttömyytensä, vikaan suuntautuneen toiminnanhalunsa ja puheliaisuutensa. Hän ei ollut paha ihminen, enkä usko hänen käsittäneen tekojensa todellista merkitystä. Sen voin hänen henkilökohtaisena tuttavanaan varmasti sanoa. □

Joe Kennedy lentokadettina. Tapansa mukaan hän suoriutui kurssista kadettien parhaana. (vasemmalla)

Koko Kennedyn veljessarjan parhaana urheilijana Joe opetti ja innosti nuorempiaan samaan. Kuvassa hän on Harvardin yliopiston jalkapallojoukkueen puvussa. (yllä)

JOSEPH JUNIOR RÄJÄHTI...

Sivulta 13

lisia hävittäjähyökkäyksiä vastaan.

Kennedy, päättäväinen, terävä-älyinen ja pystyvä upseeri, jolla oli harmaanvihreät silmät ja vaaleanruskea tukka, vielä tarmokkaampi ja määrätietoisempi kuin hänen nyt kuuluisa nuorempi veljensä, oli raskaasti lastatun pommikoneen ohjaimissa kentältä noustaessa. Vaikka hän oli nuorempi kuin Willy, hänet oli määrätty koneen päälliköksi ja koko lento-operaation johtajaksi, koska hänellä oli pitempi kokemus Liberator-koneista. Iso pommikone tarvitsi koko kiitoradan pituuden ennen kuin sai ilmaa siipiensä alle. Se lisäsi hitaasti korkeutta kiertäen lentokentän lähistöllä, kunnes pääsi 1 500 metriin. Kun irtoaminen kentästä oli onnistunut, Kennedy uskoi lujasti tehtävän onnistumiseen. Se oli huolellisesti suunniteltu ja nerokas hyökkäys. Hän otti suunnan kohti ensimmäistä tarkistusasemaa 'Ablea', joka oli Framlinghamissa, 50 kilometrin päässä lähtökentästä kaakkoon.

Sekä Kennedy että Willy tiesivät istuvansa lentävässä räjähdysainevarastossa, joka saattoi tehdä heistä silppua minä hetkenä hyvänsä, mutta kummassakaan ei näkynyt merkkiäkään hermostuneisuudesta. He olivat jännittyneitä ja ylpeitä siitä, että heidät oli valittu tähän tehtävään, he halusivat innokkaasti kokeilla uutta taktiikkaa ja he tiesivät, että kaikkiin mahdollisiin toimenpiteisiin heidän turvallisuutensa hyväksi oli ryhdytty.

Liberator- ja Ventura-koneita oli vartioitu tarkoin ja herkeämättä siitä saakka, kun ne oli tuotu laivalla Yhdysvalloista muutamia viikkoja aikaisemmin.

Liberator oli huolellisesti 'maadoitettu', ettei hankaussähkön aiheuttama sytytys voisi aiheuttaa räjähdystä.

Jokainen ilmatorjuntapatteri Englannissa oli saanut varoituksen lentueesta sen mahdollisuuden eliminoimiseksi, että joku hätäinen itmies luulisi niitä viholliskoneiksi ja avaisi tulen.

Räjähdysaine oli huolellisesti testattu. Sähkösytyttimissä oli kolminkertaiset varmistimet. Kaksi niistä oli määrä poistaa vasta vähän ennen kuin lentäjät jättäisivät koneen.

Muodostelma jyrisi tasaisesti eteenpäin kohti kaakkoa. Kello 18.14 Kennedy ilmoitti olevansa valmis radioyhteyteen ensimmäisen tarkastusaseman kanssa. 63 sekunnissa 'Able' tarkisti koneen suunnan ja korkeuden. Kaikki kunnossa, ja muodostelma kaarsi vasempaan kohti toista tarkastusasemaa 'Bakeria', joka oli Becclesissä, 200 kilometrin päässä Lontoosta koilliseen.

Sää oli tyyni eikä ilmakuoppia ollut. Katsoessaan alas Joe Kennedy näki ison maatalon ja heti sen jälkeen kone ylitti Blyth-joen. Samanaikaisesti ilmestyivät koneen oikealla puolella näkyviin Pohjanmeren vaahtopäiset ulapat laskevan auringon kultaamina. Horisontista nousi näkyviin Becclesin Pyhän Mikaelin katedraalin korkea torni.

Tasan 18.20 Liberator ylitti laajan niityn lähellä St. Lawrencen kylää. Kennedy kehotti Willyä huolehtimaan radioyhteydestä toiseen tarkastusasemaan. Kun tarkistus oli suoritettu Kennedy ilmoitti 'emokoneille' ja tarkastusasemalle, että he hyppäisivät koneesta. Hän sen enempää kuin Willykään ei millään tavoin osoittanut huolestumista laskuvarjohypyn takia. Silti Joe Kennedy tiesi sen vaaralliseksi — suunnitelman ainoaksi heikoksi kohdaksi. He hyppäisivät alas aivan rannikolla pimeän jo laskeutuessa maan ylle. Oli olemassa vaara, että he ajautuisivat kauas Kanaalin yläpuolelle ja putoaisivat mereen liian etäällä valmiusasemissa olevista pelastuslaivoista. Jos he välttyisivät ajautumasta merelle, he voisivat vuorostaan joutua liian kauas sisämaahan, missä oli tiheässä saksalaisia laskuvarjojoukkoja varten pystytettyjä teräviä seiväsesteitä.

Silmänräpäyksen hän epäröi, yhtäkkiä hänen mieleensä juolahti, että hän hyvin olisi voinut olla sillä hetkellä Amerikassa. Toukokuussa 1944, kolme kuukautta aikaisemmin, hän oli saanut päätökseen ankaran taistelutehtävien sarjan — enimmäkseen kurjassa säässä suoritettuja sukellusveneiden torjuntalentoja — ja sen ansiosta hänelle oli tarjottu komennusta takaisin Valtoihin. Hän oli kieltäytynyt ja olipa vielä saanut miehistönsäkin jäämään hänen kanssaan jatkamaan taistelulentoja Normandian maihinnousun tukemiseksi.

Mutta Joe Kennedy ei ollut mikään hermostunut maitonaama. Hän ei katunut jäämistään. Hän oli ilmoittautunut vapaaehtoiseksi tähän tehtävään ja oli sumeilematta valmis panemaan henkensä alttiiksi. Tämä teko oli tyypillinen hänen koko elämälleen — hän oli aina ollut valmis panemaan itsensä koetukselle, kaikki mikä oli uutta ja vaarallista kiehtoi häntä.

Hän oli epätavallinen persoonallisuus: itsepäinen ja valloittava, älykäs ja huimapäinen, itsevarma ja silti uhrautuvainen — niin lähellä 'demokraattista prinssiä' kuin kukaan amerikkalainen yleensä saattoi toivoa.

Jospeh Kennedy Jr. syntyi 25. päivänä heinäkuuta 1915 *Nantasketissa,* yhdessä Bostonin merenrantaesikaupungeista. Hän on finanssimies-isänsä ensimmäinen poika, miehen josta oli tuleva eräs maailman rikkaimmista miehistä. Hänen veljensä John F. Kennedy eli 'Jack' syntyi kaksi vuotta myöhemmin, 1917.

Joskin molemmille oli yhteistä innostus urheiluun, fanaattinen uskollisuus perhettä kohtaan ja voimakas tahto menestyä, pojat olivat alusta pitäen eri maata kumpikin. Isä Kennedy oli jättänyt esikoiselleen perinnöksi kiihkeän halun olla ensimmäinen joukossa, selviytyä kaikessa paremmin kuin toiset. Ja isän ollessa poissa kotoa Joe Junior piti nuoremmat kurissa ja nuhteessa. Hän oli pitempi ja rotevampi, kovaotteisempi ja tappelunhaluisempi kuin Jack. Hän vaati ehdotonta kuuliaisuutta nuoremmilta sisaruksilta ja antoi vastineeksi varauksettoman apunsa ja tukensa, kun sitä tarvittiin. Jos presidentti Kennedyltä kysyttiin, oliko hänellä lapsuus- ja nuoruusvuosinaan vaikeuksia, hän ei voinut mainita muuta kuin vanhemman veljensä.

— Joe oli itse asiassa aikamoinen tappelupukari. Vanhemmiten hän muuttui sävyisämmäksi, mutta hän oli tosiaan aikamoinen ongelma minulle lapsuudessani ja poikavuosinani.

Joesta, isän suosikista, tuli pitkä, roteva ja komea urheilijatyyppi, jonka avointa ja vilpitöntä luonnetta muistavat vieläkin kaikki, jotka häneen tutustuivat. Jack, joka oli hennompi ja sairasteli melko paljon poikaiässä, jäi tässä suhteessa täysin vanhemman veljensä varjoon. Jackia pidettiinkin perheen 'älypäänä', josta odotettiin tiedemiestä tai kirjailijaa.

Veljessarjan vanhimmat tappelivat usein, ja Jack jäi melkein poikkeuksetta kakkoseksi. Joe komenteli häntä tai ainakin 'yritti komennella', sanoi Bobby Kennedy. — He olivat vähän väliä kiinni toisissaan. Muistan vielä, kuinka kuuh-

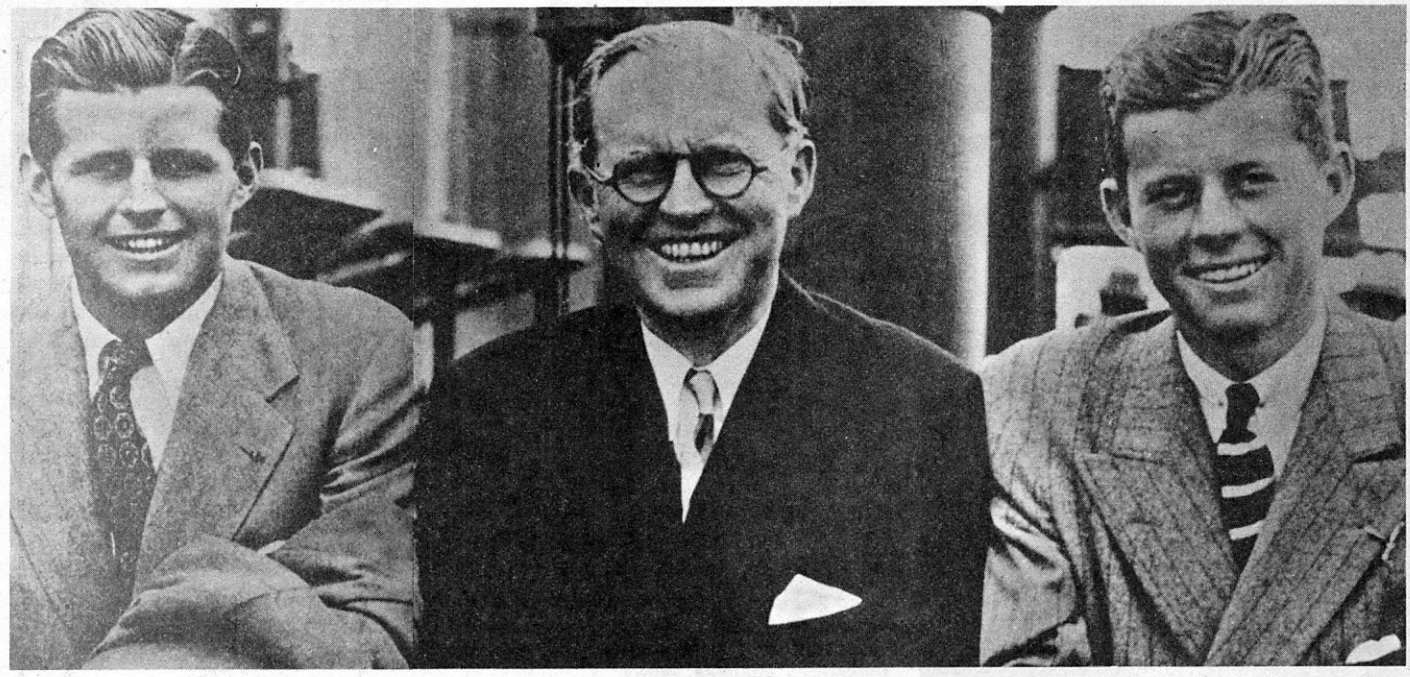

telimme kauhuissamme yläkerrassa me nuoremmat, kun nuo kaksi iskivät ankarasti yhteen alakerrassa. Äänestä päätellen kumpikin yritti saada toisen nitistetyksi hengiltä.

Sekä Joe että Jack viettivät ensimmäiset kouluvuotensa Choatessa, Connecticutin osavaltiossa. Ja Joe oli veljeksistä se, joka oli näkyvissä kaikkialla: teinikunnan puheenjohtajana, jalkapallojoukkueen tähtenä, luokkansa priimuksena. Ennen Harvardiin menoaan hän opiskeli Lontoossa kansantaloutta opettajanaan Harold Laski, yksi maailman terävimmistä poliittisista ajattelijoista ja radikaalinen sosialisti. Joe oli silloin jo päättänyt, että politiikka tulisi olemaan hänen elämänuransa; isä Kennedy arveli, että tutustuminen Laskin ajatuksiin voisi avartaa pojan maailmankatsomusta.

Harvardin yliopistoon Joe kirjoittautui syksyllä 1934. Kaikkien myöhempien Kennedyn veljesten tavoin hän pääsi yliopiston jalkapallojoukkueeseen. Hän pelasi neljä vuotta hyökkääjänä, mutta useat loukkaantumiset estivät häntä nousemasta joukkueen 'ykköseksi' niin kuin hänen pyrkimyksensä olisi ollut.

Vuonna 1937 isä Kennedy nimitettiin Yhdysvaltain suurlähettiläälksi Lontooseen. Silloin perheellä näytti jo olevan kaikki mahdollinen: rahaa, älyä, hyvä kasvatus, huomattava yhteiskunnallinen asema. He olivat jotakin epätavallista Amerikassa: uusia siirtolaisia, jotka kilpailussa voittivat vanhojen 'pioneerien' jälkeläiset.

Jack meni ensiksi Princetonin yliopistoon, luultavasti päästäkseen vanhemman veljensä holhouksesta, mutta siirtyi myöhemmin hänkin Harvardiin. Loma-aikoina he matkustivat yhdessä paljon, etupäässä Euroopassa. Joella oli taipumus aina osua paikkoihin, missä jotakin tapahtui. Espanjan kansalaissodan aikana, sillä kertaa yksinään, hän oli Valenciassa juuri, kun italialaiset pommittivat sitä raivokkaasti. Hän oli Madridissa, kun Francon joukot valtasivat kaupungin. Hän kävi Saksassa ja Neuvostoliitossa. Tshekkoslovakiaan hän osui juuri sillä hetkellä, kun tämä maa myytiin natseille Münchenissä.

Poliitikkona Joe oli enemmän isänsä kaltainen kuin Jack. Hän oli vuonna 1940 yksi niistä harvoista, jotka vastustivat Rooseveltin poikkeuksellista nimitystä presidentiksi kolmannen toimikauden ajaksi. Hän oli demokraatti, mutta samalla ankara konservatiivi ja eristäytymispolitiikan kannattaja.

Joen poliittinen ura ei ehtinyt päästä kunnolla alkuun, kun Pearl Harborin pommitus järkytti Amerikkaa. Hän oli silloin 26-vuotias ja värväytyi oitis laivastoon.

Hänestä tehtiin lentokadetti lokakuussa 1941 ja hänet lähetettiin laivaston lentokoulutuskeskukseen Floridaan. Kuten tavallista, Joe selviytyi kurssinsa parhaana. Luutnantiksi hänet ylennettiin syksyllä 1942 ja seuraavassa tammikuussa hän sai komennuksen 203. pommituslennostoon, joka silloin oli sijoitettuna Puerto Ricoon. Saksalaiset olivat alkaneet lähettää sukellusveneitään Karibian merelle ahdistelemaan liittoutuneiden kauppalaivoja, ja 203. pommituslennoston tehtäviin kuului sukellusveneiden etsiminen ja tuhoaminen.

Joe Kennedy oli palaamassa yhdeltä tällaiselta partiolennolta, kun tukikohta ilmoitti, että saksalainen U-158 oli juuri noussut pintaan alueella, jonka Kennedyn kone äsken oli ylittänyt. Se oli ottanut säännönmukaisesti yhteyden Dönitzin päämajaan ja paljastanut asemansa. Liittoutuneet olivat saaneet tämän radiosanoman napatuksi.

Kennedy aloitti etsinnän ja löysi sukellusveneen ennen muita etsintäkoneita. Leveä hymy nousi hänen kasvoilleen, kun hän näki pinnassa olevan sukellusveneen ja miehistön ottamassa auringonkylpyjä sen kannella. Hänen koneensa moottorien jyrinä sai saksalaiset törmäämään päättömien kanojen lailla kaikkien yrittäessä työntyä yhtä aikaa tornin luukusta veneen sisälle.

Kennedyn ensimmäinen syvyyspommi meni ohi. Toisen hän pudotti kun vene juuri oli painumassa pinnan alle. Se osui ja sukeltava vene vei sen mukanaan. Räjähdys repäisi U-158:n kahtia. Kennedy kierteli hyvän aikaa uppoamispaikalla, mutta ainoatakaan elävää olentoa ei ilmestynyt pintaan.

Se oli Joe Kennedyn ensimmäinen tulikaste. Heinäkuussa hän sai siirron Englantiin taistelemaan Euroopan vesillä kuolemaa ja hävitystä levittäviä sukellusveneitä vastaan. Ja elokuussa hän sai kuulla, että Jack, nuorempi veli, oli kadonnut eteläisellä Tyynellä merellä. Ensi kerran hänen koneensa miehistö silloin näki päällikkönsä synkkänä ja sulkeutuneena. Viikon ajan hän oli kuin toinen mies, ei puhunut juuri sanaakaan kenenkään kanssa ja hoiti tehtävänsä synkän päättäväisenä. Sitten tuli tieto, että Jack olikin hengissä.

— Sen nulikan täytyi tietenkin tehdä tuo osoittaakseen, että hän muka on parempi kuin minä, murahteli Joe, mutta hän sanoi sen hymyillen.

Ensimmäiseen ilmataisteluunsa Joe Kennedy joutui lokakuussa 1943, kun neljä Messerschmitt-210-konetta kävi hänen Liberatorinsa kimppuun. Kennedyn ampujat karkottivat ahdistelijat. Kaksi päivää myöhemmin he joutuivat kuuden JU-88:n hyökkäyksen kohteeksi. Yksi hyökkääjistä ammuttiin alas, ja muut kääntyivät pakosalle, mutta Liberatorkin oli saanut osumia ja se oli liekeissä. Käsitellen erinomaisen taitavasti isoa konettaan Kennedy suoritti pakkolaskun veteen Espanjan rannikolla. Koko miehistö pelastettiin kalastajaveneisiin ja luovutettiin englantilaiseen sotalaivaan sen sijaan, että heidät olisi viety Espanjaan internoitaviksi. Muutamaa päivää myöhemmin he olivat jälleen Englannissa ja jatkoivat työtään.

Marraskuun 10. päivänä 1943 Kennedy pääsi ensi kerran Euroopan vesillä hyökkäämään sukellusveneen kimppuun. Se oli Hitlerin U-966, ja Kennedy sai sen tutkaansa 60 meripeninkulman päässä Ranskan rannikosta. Raivokas it-tuli otti vastaan Liberatorin, mutta kaksi kertaa Kennedy hyökkäsi sitä vastaan. Sitten it-osuma sai hänen pommiluukkunsa juuttumaan kiinni, ja koneen oli palattava Englantiin. Seuraavana aamuna hän kuitenkin uudella partiolennolla sai saman veneen taas näkyviinsä ja

Isä hymyilevine poikineen valokuvattuna Lontooseen lähtönsä päivänä. Joseph Kennedy vanhempi nimitettiin sinne Yhdysvaltain suurlähettiläälksi v. 1937. Joe Kennedy vasemmalla ja JFK oikealla.

hyökkäsi uudestaan. Vimmatusta ittulesta huolimatta hän painoi koneensa syöksyyn ja pudotti pomminsa aivan läheltä. Ne repivät hajalle veneen komentotornin. Pommikoneen polttoaine oli kuitenkin loppumassa, ja heidän oli palattava tukikohtaan ottamaan täydennystä, mutta Kennedy tiesi, ettei vene enää kyennyt sukeltamaan. Hän löytäisi sen vielä kolmannenkin kerran.

Puoli kahden aikaan iltapäivällä Liberator oli taas onnettoman sukellusveneen kimpussa. Kennedy ahdisteli sitä lakkaamatta saksalaisten ampuessa kaikilla putkillaan. Lähellä rannikkoa Kennedy sai raketeilla täysosuman ja upotti veneen.

Normandian maihinnousun päivänä, kesäkuun kuudentena 1944 ja kuukauden ajan sen jälkeen Kennedyn laivue ja 36 muuta 'pitivät korkkia' Kanaalin suulla estäen saksalaisia sukellusveneitä häiritsemästä maihinnousulaivastojen toimintaa. Työ tehtiin tehokkaasti; koko aikana ei menetetty ainoatakaan alusta torpedo-osuman takia. Kennedy upotti yhden sukellusveneen tänä aikana — kolmantensa koko sodassa — sekä karkoitti pakosalle 10 saksalaisten isoa torpedovenettä, jotka yrittivät hyökkäystä huoltokuljetuksia vastaan. Hänen apuun hälyttämänsä pinta-alukset upottivat vähän myöhemmin kaikki kymmenen venettä.

Kun Helgolannin hyökkäystä, operaatio 'Anvilia' ryhdyttiin heinäkuussa 1944 toteuttamaan ja vapaaehtoisia pyydettiin, Joe Kennedy marssi suoraa päätä komentavan upseerin luo.

— Hän sai sen kuulostamaan siltä kuin juttu olisi suunniteltu ajatellen koko ajan häntä lennon päälliköksi, kertoi komentaja myöhemmin. — Ja pian minä aloin olla samaa mieltä. Siitä miehestä olisi tosiaan tullut ensiluokkainen poliitikko.

Ja niin Joe Kennedy elokuun 12. päivänä 1944 klo 17.38 hymyillen kiipesi Liberator-pommin ohjaamoon luutnantti Wilford Willyn kanssa ja heilautti kättään jäähyväisiksi kentälle jääville tovereilleen.

— Jos en palaa illalliselle, niin saatte tasata minun munakkaani, huusi hän viimeisinä sanoina tovereilleen.

Kello 18.20 hän ilmoitti 'emokoneille' jättävänsä Liberatorin kaukoohjaukseen ja valmistautuvansa poistamaan kaksi varmistusta sytytinlaitteesta. Kolmannen varmistuksen poistaisi 'emokone' radiolla.

Kello 18.21 kaksi hirvittävää räjähdystä repi Liberatorin tuhansiksi pirstaleiksi. Räjähdysten väliä oli vain yksi sekunti. Kaikki tapahtui täysin yllättäen, pienintäkään varoittavaa merkkiä ei saatu ennen onnettomuutta.

Kummastakaan lentäjästä ei löydetty jälkeäkään räjähdyspaikan alapuolella olevaa maastoa tutkittaessa. Ei edes yhtä univormun nappia jäänyt jäljelle koneesta ja sen miehistöstä.

Räjähdysten syy jäi ikuisiksi ajoiksi selvittämättä.

Saadessaan tiedon veljensä kuolemasta John F. Kennedy oli laivaston sairaalassa Chelseassa, lähellä Bostonia. Hänet oli leikattu niiden vammojen vuoksi, jotka hän oli saanut selkärankaansa japanilaisen hävittäjäkoneen ajettua hänen torpedoveneensä päälle.

Joe Kennedyn suunnitelmiin oli kuulunut, että hän jonakin päivänä olisi Yhdysvaltain presidentti, ja monet arvostelukykyiset politiikan tuntijat olettivat, että se hyvinkin olisi saattanut tapahtua. Jack Kennedystä sitä vastoin ei kukaan luullut tulevan poliitikkoa, hänen isänsä kaikkein vähiten. Mutta kun Joe oli poissa, Jack päätti astua hänen paikalleen . . .

Isä Kennedyyn Joen menetys koski ehkä kaikkein eniten. Kuukausikaupalla sen jälkeen hän istui yksinään pimeässä huoneessa kuunnellen vakavaa musiikkia. Hän vältää yhä kaikin tavoin puhumasta vanhimmasta pojastaan.

— En voi puhua Joesta, hän sanoo. — En kestäisi sitä. Hänen kuolemansa jälkeen Jack kokosi sukulaisia ja ystäviä varten albumiin Joen valokuvat, häntä koskevat lehtileikkeet, hänen todistuksensa, joukon hänen kirjeitään ja muuta sellaista. Yritin kerran katsella sitä, mutta kahden sivun jälkeen minun oli pantava se pois. En tule ikinä tointumaan siitä järkytyksestä, minkä Joen kuolema minulle aiheutti.

Vuonna 1946, käydessään ensimmäistä vaalikamppailuaan edustajainhuoneen jäsenyydestä, Jack Kennedy sanoi:

— Jos Joe olisi elossa, minä en nyt olisi tässä. Minä yritän vain täyttää hänen paikkansa. □

AMBRA

ELÄMÄNNE PARHAINA HETKINÄ

UUTUUS, kiihottava **AMBRA**-deodorantti **9:50, AMBRA**-partavesi .... **10:—**
Dorub Erecta, 100 %:n tehostepakkaus miehille ..... **16:—**
Ero-protein, energiatabletti, viikon voimalataus **36 tablettia** ..... vain **5:—**
Erecta total, voimakas tehostetabletti miehille **100 tablettia** ..... **24:—**
Erovital forte, erittäin voimakas siitepölytabletti, **30 tablettia** **19:50**
Amiprotein, voimatabletti miehille. Pakkaus **100 tablettia** **11:40**
Hieromasauva, iso pituus n. 18 cm **19:—, Minisauva** ..... **15:—**
Black Dream, uusi **musta** jatkokondomi »lyhyydestä kärsiville» ..... **11:—**
Erikoisjatko 5 cm pidentävä **9:—,** Erikoisjatko kiinnityshihnoilla ..... **18:—**
Geisha-pallo, »esilämmitin naisille ..... **29:—**
Kaksois-geishapallo, edellistä tehokkaampi »hieromalaite» ..... **38:—**
Geisha eli Lolita, nukke isoille pojille erikoishintaan ..... **39:—**
Vampyrella, »motorisoitu» keinovagina ..... **139:—**
Erecta Garant, kuminen pumpattava peniksen hieromalaite ..... **84:—**
Vahvennus, uusi malli+voide **22:—, Erikoistuki vyöllä** ..... **25:—**
Uutuus Black Bomber, yönmusta tukikondomi kiinnityshihnoilla ..... **28:—**
Impotenssikondomi 641, varustettu kiihotusnystyröillä ja hihnalla ..... **36:—**

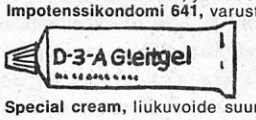

Uutuus. D-3-A Gleitgel. Ihanteellinen hieroma- ja liukuvoide. Suuri tuubi ..... **6:—**
Special cream, liukuvoide suuri tuubi **3:90, Bio special cream -voide** .. **5:50**

ATELIER GOLDEN LOVE SEKSIVAATTEITA:
Marilyn, kaksiosainen naisten seksiasu mustaa läpikuultavaa kangasta .. **36:—**
Trixi-Garnitur, kaksiosainen seksiasu naisille, mustaa pitsiä ..... **39:—**
SEX-sukkanauhaliivit .. **25:—, Rosita-sukkanauhaliivit** ..... **27:—**
Naisten seksihousut (koot S, M ja L) **Yvette** ..... **19:—, Nana** ..... **20:—**
Hector-housut miehille, mustaa keinonahkaa, vetoketju, sivurenkaat .. **34:—**
Roxy-housut miehille vetoketjulla **23:—, Goldfinger-housut,** muotoillut .. **19:—**

VARMUUSKUMEJA:	**10 kpl**	**30 kpl**	**70 kpl**
WELL-FORM kostea jurmukondomi, aaltomuotoiltu, ...	**9:—**	**24:—**	**49:—**
Sultan C ribbed, kostea kiihotuspintainen	**7:50**	**22:—**	**48:—**
Sultan Conture, erikoiskäsitelty ja muotoiltu	**5:—**	**13:—**	**29:—**
Sultan Color, erikoiskäsitelty viisi eri väriä	**5:—**	**12:—**	**28:—**
Sultan Super, erikoiskosteuskäsitelty	**5:—**	**12:—**	**28:—**
Sultan Thin, kuiva liukupuuteroitu	**4:—**	**11:—**	**23:—**
Black cat, musta, kostea, muotoiltu	**7:—**	**20:—**	**38:—**
UUTUUS, LITTLE MAN, kostea »yhden koon kondomi»	**5:—**	**14:—**	**30:—**
Black little man, musta kostea pienehkö	**6:—**	**16:—**	**32:—**
Excelled Red, kostea luxuskondomi	**10:—**	**26:—**	**59:—**
Long-act, erikoiskosteuskäsitelty, ohut	**9:—**	**24:—**	**56:—**

ERIKOISKUMIT 3:50/kpl 10 eril. 28:— 20 eril. 49:—

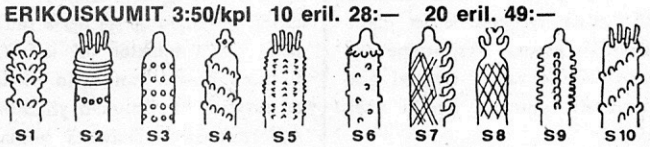

KIIHOTUS- JA TUKIRENKAAT
Happy End, pehmeitä kumipiikkejä suorakulmaisesti kahdessa tasossa **34:—**
UUTUUS, 3 in 30 (3 orgasmia 30:ssä minuutissa). Suurtehorengas **32:—**
Top-life, tehokas, korkea kiihotin ja leveä tukirengas ..... **38:—**
Happy Eros, pitkä holkki, missä kolme tukirengasta ja pehmeät sakarat **14:50**
Pubis-rengas, säädettävä patenttirengas, säilyttää erektion pitkään **29:—**
Pubis de Luxe, tehokkaalla välilihan kiihottimella varustettu malli **36:—**
Clitomatic (Super-Pubis) täydellisin tuki- ja kiihotuslaite **56:—**
Condensor, tehokas kiihotusnystyröillä varustettu **32:—**

KIRJOJA:
111 asentoa värikuvin, suuret selkeät kuvat ..... **22:—**
Ruotsalaiset seksilehdet, lajitelmassa kolme erilaista lehteä .. **20:—**
Rakkauden ilo, arkailematon tanskalainen kuvateos. Suomal. teksti .. **20:—**
Sukupuolielämän tietokuvasto, 150 yhdyntävalokuvaa, myös värillisiä .. **15:—**
Missä me voisimme rakastaa, tosi raisu värikuvateos aikuisille .... **25:—**
Enemmän iloa toisistamme, tanskalainen seksikirja, runsas kuvitus .. **9:50**
Kahden kesken, ruotsalainen seksisensaatio, myös värikuvia ..... **15:—**
UUTUUS. Seksiä ilman sensuuria, ennennäkemättömän rohkea, loistelias kuvitus. Ei alaikäisille **18:65**

Lähetykset toimitetaan postiennakolla eri lähettäjänimellä ja laatikkopakkauksissa. Yli 30 mk:n tilaukset postivapaasti. Yli 40 mk:n tilauksiin **KAUPANTEKIJÄISENÄ** Capots-kondomi □ 3 kondomia □ tai seksilehti □ Yli 60 mk:n tilauksiin 2 lahjaa.

SEKSIPARAATI -74
yli 100 kuvaa ja 150 tuotetta
3 mk:n postimerkkejä vastaan
tai tavaratilauksen mukana
ilmaiseksi.

Suomen Supermo, BOX 611, 00101 HELSINKI 10

PUHELINTILAUKSET
YÖTÄ PÄIVÄÄ (H:KI 90-) 762 952

Nimi .....

Osoite .....

JÄTTILÄIS-PUUMA KOSTI

Sivulta 35

matkustelee ympäri maata metsästäen. Toisinaan hän teeskentelee, että haluaa vain valokuvata eläimiä. Hänen on todistettava itselleen, että hän on kaikkia eläimiä kovempi ja parempi.

Nancy pyysi päästä koneeseen mukaan, enkä voinut kieltäytyä. Olin itse asiassa kateellinen Lew'lle, jolla oli sievä vaimo huolehtimassa hänen vuokseen enemmän kuin mies ansaitsi. En voinut olla havaitsematta haavaa Nancyn silmän alla, ilmeisesti Lew oli lyönyt häntä siihen ennen lähtöään.

Tuuli oli kiihtymässä kun nousimme. Suuntasin koneen yli Tie Sidingin pohjoispuolella olevan vuoriston ja lähdin kohti Medicine Bow'ta. Konetta oli vaikea käsitellä. Ilma oli koko ajan kylmenemässä. Kun tuuli vielä voimistuisi ja alkaisi sataa, olisi lentäminen mahdotonta.

Paljon myöhemmin, kun koko juttu oli ohi, juttelin erään kansallispuistossa työskentelevän eläintieteilijän kanssa. Pystyimme saamaan selville varsin tarkasti haavoittuneen puuman kaikki vaellukset.

Kun puuma lähti tiehensä luoti olassaan, se kulki ensin vaivalloisesti muutamia satoja metrejä pitkin jäätynyttä lahtea.

Sitten se, tuskissaan ja ehkä suuntavaistonsa menettäneenä, lähti nousemaan vuorenrinnettä ylös. Se jätti selvät jäljet, veriläikkiä aina muutaman metrin välein.

Hirscbrunin kimppuun se hyökkäsi puoli tuntia myöhemmin. Nuorukainen oli havainnut eläimen jäljet ja lähtenyt uteliaisuudesta seuraamaan niitä. Hän oli seurannut jälkiä jonkin aikaa, mutta huomannut sitten tulleensa metsän rajalle. Hän oli alkanut epäröidä ja päättänyt kääntyä takaisin. Silloin puuma hyökkäsi.

Syynä puuman hyökkäykseen oli kipu ja pelko siitä, että mies oli sille uhkana. Kun Hirscbrun jäi tajuttomana makaamaan paikalleen, jätti puuma hänet, aivan niin kuin oli jättänyt Lew'n ja minutkin.

Varhain iltapäivällä puuma saapui Medicine Bow'n alueelle, jonka paikalliset asukkaat tunsivat nimellä »jääkeksi-järvet». Ne olivat pieniä, pyöreitä järviä, jotka voi tosiaan helposti kuvitella keksivuoalla muovailluiksi.

Puuma muutti kaiken aikaa suuntaansa ja liikkui välillä suurissa ympyröissä, mutta silti se alati lähestyi tiettyä suuntaa. Se kulki kohti korkeaa, runsasmetsäistä ylätasannetta. Se pyrki vaistomaisesti suojaan.

Toinen toisiamme vastaan ahtautuneina tuijotimme kylmästä koneesta alas yrittäen nähdä vilauksen puumasta. Lähestyimme paikkaa, josta olin aiemmin noussut. Ennen kuin itse ehdin huomata sitä, Jim Wade näytti alueen, jossa minä ja Lew olimme kohdanneet puuman. Vähän matkan päässä siitä hän havaitsi puuman ylöspäin johtavat jäljet. Kadotimme kuitenkin jäljet, ja nostin konetta ylemmäs ja aloin kierrellä ympäriinsä jälkien löytämiseksi. Radiosta kuulin sanoman, jossa kerrottiin, että poliisin helikopteri liittyisi meihin pian.

— Mutta siellähän näkyy muutakin, Jim sanoi.

— Mitä?

— Moottorikelkan jälkiä.

Myöhemmin oli tietysti mahdollista arvioida, minkälainen oli ollut Lew Carmichaelin kulkema reitti. Hänellä oli täytynyt olla kartta, ja hänen täytyi osata suunnistaa, sillä häneltä oli kulunut noihin kahteenkymmeneen viiteen kilometriin vain hiukan yli tunti.

Välittämättä jäätävästä viimasta, joka tunkeutui hänen vaatteidensa läpi, Lew etsi ja löysi puuman jäljet »jääkeksi-järvistä». Lopulta hän näki edessään kullanruskean hahmon, joka liikkui vaivalloisesti eteenpäin. Hän oli tavoittanut puuman.

Eläinparka varmaan tajusi, että joku seurasi sitä. Kun Lew'n ajoneuvo tuli näkyviin tuhansien lumihiutaleiden seasta noin kolmensadan metrin päässä, puuma kääntyi jyrkästi vasemmalle ja piiloutui ainoaan mahdolliseen paikkaan — lumisten puiden taa.

Lew kirosi kadottaessaan eläimen näkyvistään. Maasto oli epätasaista, ja hänen oli ponnisteltava kaiken aikaa pitääkseen ajokkinsa liikkeellä. Hän ei voinut aavistaa, että puuma odotti häntä puiden suojassa.

Yhtäkkiä Lew kuuli takaansa matalan, pitkän murahduksen, ja ennen kuin hän ennätti tehdä mitään, suuri eläin oli hänen päällään. Lew kaatui ja moottorikelkka painui hänen päälleen.

Lew jäi makaamaan lumeen, ase kätensä ulottumattomissa. Hän näki kullanruskean eläimen vilahtavan ohitseen, käpälät hänen vaatteitaan repien.

Lew havaitsi, ettei päässyt pois moottorikelkan raskaan kehyksen alta.

Hän oli šokissa eikä tuntenut tuskaa, mutta katsoessaan jalkojaan hän havaitsi, että ne olivat molemmat poikki. Lew pieksi lunta käsillään päästäkseen liikkumaan kelkan alta pois, yritti huutaa vääntäytyen käsiensä varassa ylöspäin ja huomasi tuijottavansa haavoittunutta puumaa suoraan silmiin. Puuma seisoi liikkumatta paikallaan, vain sen mahtava pää liikkui puolelta toiselle. Ilma oli sakea sen hengityksen huurusta. Sen kita aukeni, hampaat paljastuivat, valtava eläin tuijotti yhä suoraan kohti Lew'tä — ja tunsi kiusaajansa.

Tämä näky kohtasi meitä viittä saapuessamme Cessnalla moottorikelkan jälkiä seuraten.

— Kaveri on hoitanut etsimisen meidän puolestamme, Pikku Veitsi George sanoi minun laskiessani korkeutta. — On ikävää, että puuma täytyy tappaa, mutta kuinkahan käy miehen?

Nancy Carmichael tuijotti näkyä kasvot kalvenneina. Neuvottelimme kiihkeästi siitä, mitä meidän pitäisi tehdä. Päädyimme siihen, että tuulen vuoksi oli mahdotonta yrittää ampua puumaa koneesta. Luoti voisi aivan yhtä hyvin osua Lew'hun.

Vanhat, rohkeat lentäjät tietävät aivan hyvin, ettei pidä yrittää laskeutua kahden tonnin Cessnalla pienen järven hauraalle jäälle.

Mutta meillä ei ollut aikaa odottaa luvattua helikopteria. Riskistä välittämättä, välittämättä edes lentäjän kokemuksestani, päätin laskeutua ainoalle näkyvissä olevalle tasaiselle alueelle — yhdelle »jääkeksi-järvistä».

Kone iskeytyi järven jäähän huonossa kulmassa, ponnahti rajusti, mutta jatkoi sitten liukuaan. Sain koneen ehjänä pysäytetyksi, ja nousimme siitä, noin neljänsadan metrin päässä Lew'sta.

Mack Cullahan jäi koneen luo. Me muut lähdimme aseitamme ladaten kohti paikkaa, missä Lew Carmichael yhä makasi. Puuma kiersi varovaisesti hänen ympärillään.

Ponnistelimme eteenpäin lumessa niin nopeasti kuin pääsimme. Yhä yltyvä tuuli vaikeutti menoamme. Päästyämme näköetäisyydelle havaitsimme puuman tönivän varovaisesti toisella käpälällään Lew'ta kuin kokeillakseen kuinka vaarallinen tämä oli.

Jos haavoittunut ja kärsivä eläin olisi pystynyt niin tekemään, se olisi varmaan nauttinut koston hetkestä. Puuman alla makaava mies oli täysin avuton. Hän kiemurteli ja huusi järjettömiä sanoja, mutta ei pystynyt puolustamaan itseään mitenkään. Puuma saattoi murskata hänet painavalla käpälällään tai upottaa häneen hampaansa milloin tahtoi.

Mutta puuma ei hyökännyt. Lopultakin sen vaistomaiseksi tullut tapa olla hyökkäämättä ihmisen kimppuun oli voimakkaampi kuin haavoittumisen aiheuttamat tuskat. Puuma seisoi Lew'n vieressä ja leikitteli hänellä, repien hänen vaatteitaan ja piirtäen verinaarmuja, mutta se ei antanut lopullista iskua.

Laskeuduin polvilleni ja tähtäsin puumaa päättäen lopettaa sen tuskat yhdellä laukauksella.

— Odota! Jim Wade varoitti. — Se on liian lähellä miestä.

— Osut Lew'hun! Nancy huudahti. — Älä ammu!

Kuulimme myös Lew'n oman äänen, se oli täynnä kauhua ja pelkoa, meidän ei tarvinnut ymmärtää sanoja.

— En voi odottaa. Puuma voi muuttaa mielensä ja tappaa hänet minä hetkenä tahansa.

Hengitystäni pidättäen ja pidellen kiväärini mahdollisimman vakaasti painoin liipaisimesta. Laukauksen ääni kaikui ympärillämme. Puuma jäykistyi, alkoi sitten vapista ja kaatui.

Hetkistä myöhemmin ehdimme paikalle ja nostimme moottorikelkan Lew'n päältä. Poliisihelikopteri ehti jo tällöin paikalle. Se kuljetti Lew'n ja hänen vaimonsa sairaalaan. Me muut jäimme iltapäiväksi hoitamaan asiat kuntoon — hautaamaan puuman ja korjaamaan moottorikelkan pois. Useita viikkoja myöhemmin sain lyhyen kirjeen Nancy Carmichaelilta. Hän kertoi miehensä olevan toipumassa saamistaan haavoista. Lew oli myös luvannut mennä psykiatrin luo etsimään apua pulmiinsa. Hänen komeat kasvonsa, joista hän oli ollut niin ylpeä, olivat saaneet pysyvät jäljet puuman kynsistä.

Suuri, kaunis eläin oli kuollut aivan turhaan. Aina silloin tällöin lentäessäni yli Medicine Bow'n kansallispuiston näen alhaalla puuman, ja mieleeni tulevat kaikki Lew'n aiheuttamat hankaluudet. Toivon hänen ottaneen opikseen, sillä puumia ei ole kovin monta jäljellä. Toivon, että ne saavat elää rauhassa. □

— No mutta ÄITI!!

JERMU käy lääkärissä

— En minä ole kuullutkaan että hammas voidaan kuolettaa tällä tavalla!

— Melko hyvältä näyttää. Olette loistokunnossa — paitsi että sydän on ihan sökö.

OPASTIN RAISKARIT...

Sivulta 6

myös lähetetty ilmatyynyaluksia ja muita amfibiokulkuneuvoja. Ympäristön kreivikunnat panivat liikkeelle sheriffinsä miehineen. Ja radiosanomista kävi ilmi, että myös verikoiria oli usutettu karkureitten jäljille.

Motti siis sulkeutui. Näytti siltä kuin noilla neljällä miehellä ei olisi pienintäkään mahdollisuutta murtautua ulos suon ympärille kiristyvästä renkaasta. Eikä ollut epäilystäkään siitä etteivätkö viranomaiset tienneet pakolaisten suuntaavan matkansa suolle.

Wilks, Kaminsky ja Andrew Jackson King alkoivat silminnähtävästi hermostua kuunnellessaan radiota. Kaminskyn kärsivällisyysraja oli alhainen ja hän näytti jo ylittäneen sen. Radion ilmoittaessa helikoptereitten tulosta nosti Kamisky Coltinsa ja työnsi sen korvaani. Hän oli laukaisevinaan aseen ja joka kerta kun hän oli painavinaan liipaisinta maiskutti hän samalla suutaan ja sanoi »pam-pam!» Claven sanoi hiljaisella äänellä:

— Lopeta tuo, senkin aasi! Ei hän helikoptereita ole kutsunut.

Kamisky ei välittänyt. Hän ampui uuden mielikuvituslaukauksen, jota säesti tuo »pam-pam!»

Katsomatta edes mieheen Claven sanoi:

— Ennen kuin teet tuon vielä kerran on sun hyvä muistaa mitä tapahtui kaverillesi, joka päätti lähteä omille teilleen. Kai sä muistat vielä miten hänen kävi.

Claven keskittyi jälleen radion kuunteluun. Kaminsky ei enää sanonut »pam-pam!»

Vähän ajan kuluttua Claven sulki vastaanottimen.

— Jos jäämme tänne, hän sanoi, ne piirittää meidät ja joudutaan satimeen. Mutta jos me lähdetään liikkeelle on meillä mahdollisuus päästä jossakin vaiheessa liukenemaan saartorenkaan läpi.

Ajattelin ettei Claven itsekään tiennyt miten hyvät mahdollisuudet heillä oli välttää takaa-ajajansa ja pujahtaa suolta turvallisemmille seuduille.

Takaa-ajajilla oli valtaisa miesylivoima. Mutta on lähes mahdotonta ryhmittää tiivistäkin saartorengasta Suuren kauhusuon tapaisessa maastossa niin etteikö ketju jossakin kohdassa pettäisi. Itse asiassa saattoi hyvinkin käydä niin, että karkurit olivat häipyneet jo ajat sitten ennen kuin se huomattaisiin.

Claven kääntyi minuun päin ja nosti nakkimakkaraa muistuttavan etusormensa ja heilutteli sitä ilmassa.

— Sinä niin, hän sanoi, taidat tietää yhtä sun toista tästä paskarämeestä!

Yritin valheella. — Tiedän sen minkä kuka tahansa turisti tietää, joka joskus on täällä käynyt.

— Jep, nauroi Claven. Hän viskasi pöydälle lompakkoni, jossa oli riistanvartijan merkkini ja henkilöllisyyskorttini.

— Turisti, kyllä kai! Olet elänyt puolet elämästäsi suolla. Älä jätkä yritä kusta vanhaa silmään . . . kyllä mä olen katsonut ympärilleni. Tämähän on perheen perintökämppä vai mitä? Kyllä sinä Kauhusuon tunnet juurta jaksain. Joten juuri sinä johdat meidät pois täältä.

Hetken — mutta vain hetken — uskalsin toivoa että Winnie oli jätetty laskuista.

— Sinä ja tyttösi. Tai eukkosi. Tai mitä helvettiä se nyt onkaan!

Meillä oli siis mahdollisuus pysyä hengissä ainakin vähän aikaa. Sanoin siis:

— Okei. Tiedät meistä kaiken. Tietenkin tunnen suon. Johdatan teidät täältä jos vaan kykenen siihen. En takaa mitään, mutta kaiken järjen mukaan sen pitäisi onnistua. Ja te lupaatte säästää meidät jos saan teidät turvallisesti saartorenkaan läpi?

— Tietenkin, sanoi Claven ja hymyili.

Olin elätellyt toivoa että jäisimme vähäksi aikaa mökille, mutta se toive meni sen tien että ryssähti.

Kansalliskaartin helikopteri ilmestyi lavat paukkuen puunlatvojen tasolla mökin yläpuolelle. Kone jäi vaappumaan paikalleen ja näimme miesten kasvot, jotka tähystelivät pihaa ja mökkiä.

Claven antoi merkin minulle. En käsittänyt sitä väärin. Minun oli mentävä ulos ja saatava helikopteri poistumaan.

Astuin kuistille ja heilutin kättäni. Hymyilin. Helikopterin ohjaaja nyökkäsi, heilautti hänkin kättään ja nosti korkeutta. Hetkessä härveli häipyi metsän taakse. Vasta silloin Claven laski aseen, jota oli pitänyt suunnattuna Winnien päähän.

Hetken perästä pakenimme suolle.

Kun ilta alkoi hämärtää opetin miehille kuinka suolla suojaudutaan yöksi peittäytymällä sammaliin. Meillä ei ollut mukanamme moskiittoverkkoja. Suolla kasvava sammal oli kuohkeata ja siihen peittäytyneenä voi nukkua yönsä vilpoisesti. Kuohkeudestaan huolimatta sammal suojelee tehokkaasti moskiittoja vastaan. Löysin kerran sattumalta miehen, joka oli vietänyt yönsä Suurella kauhusuolla ilman minkäänlaista suojaa. Kun lähestyin häntä nousi tummaa päällystakkia muistuttava kerrostuma hänen päältään ja lensi inisevänä parvena tiehensä. Mies oli pöhöttynyt kuin kuukausia vedessä ollut hukkuneen ruumis. Hän oli vielä hengissä ja pyysi heikolla äänellä että ampuisimme hänet siihen paikkaan. Kahden päivän kuluttua hän oli kuollut.

Nuo neljä kutsumatonta vierasta pistivät poskeensa suurimman osan muonasta, jonka olimme varanneet viikoksi. Minun tehtäväkseni tuli nyt hankkia sapuskaa koko porukalle. Syötin heille sorsanmunia ja ruskeatäpläistä haukea, jonka valmistin savuttomalla hiilloksella. Kaminsky halusi välttämättä seurata minua kun menin etsimään ruokaa. Huomasi selvästi kuinka hänen liipaisinsormeaan kutisi, mutta Claven kielsi häntä hätistelemästä minua.

— Se ottaa pitkät, väitti Kaminsky, tai sitten se yrittää nitistää meidät yksitellen.

— Ja katinkontit, murahti Claven. Tuikkaa paukkurauta tytön ohimoon sillä aikaa kun mies on metsässä. Kyllä se sieltä silloin takaisin osaa tulla.

Me etenimme suolla vielä kaksi päivää, sitten Wilks keksi mielestään hienon tuuman: miksi emme yrittäisi Drummond-järven kanavalle, joka jakaa Suuren kauhusuon kahtia. Kanavan varrelta voisimme löytää veneen, jonka avulla yksinkertaisesti purjehtisimme tiehemme.

Claven piti ideasta. Hän jopa nauroi. Sitten hän käski minun johdattaa joukko kanavalle.

Kanava sijaitsi noin 11 kilometriä paikasta, jossa sillä hetkellä olimme. Olisimme päässeet kanavan laidalle puolessa päivässä, mutta johdatin heidät kiertoteitse, joten matkantekoon kului kaksi kokonaista päivää. Kiersin välillä ympyrää ja valitsin vaikeimman mahdollisen reitin: niinpä vein heidät vuorotellen upottavaan liejuun ja kainaloita myöten rikinhajuiseen ruskeaan veteen, joka löyhkäsi niin voimakkaasti että King oksenteli tuntikausia.

Odottelimme kanavan laidalla pari tuntia. Lopulta ilmestyi ensimmäinen vesikulkuneuvo näkyviin. Se oli kansalliskaartin amfibi-auto, jossa oli seitsemän aseistettua miestä.

Kamisky piti minua syyllisenä tähän.

— Kuinka helvetissä *hän* voi olla syypää siihen mitä kansalliskaarti tekee? ihmetteli Claven.

— En tiedä, sanoi Kamisky.

Näin jatkui neljä vuorokautta. Kolme kertaa hautauduimme kaulaan saakka liejuun helikopterin tai etsintäketjun lähestyessä. Olin allapäin. Tähän saakka oli onni suosinut karkureita. Hyvät olivat häviöllä, pahat voitolla.

Sitten, viidentenä päivänä tuli minun vuoroni . . .

Kuljimme peurapolkua katajametsässä. Winnie katsoi minuun kysyvästi. Nyökkäsin huomaamattomasti. Winnie oli arvannut oikein. Hän tunsi polun, olimmehan tulleet sitä pitkin viisi päivää aikaisemmin. Tiesin täsmälleen mitä tein.

Kaminsky kulki etummaisena, nelisen metriä edellä meistä muista. Näimme kaikki kuinka se tapahtui.

Vielä hän oli siinä edessämme ja samassa silmänräpäyksessä hän oli kadonnut. Vain aukko ammotti polulla, jota pitkin Kaminsky hetkeä aikaisemmin oli tarponut. Hän oli astunut suoraan salakuoppaan, jonka Likainen Bateman oli kaivanut sinä päivänä, jolloin Winnien kanssa hänet tapasimme.

Kaminsky kirkui kuopan pohjalla. Wilks ja King ryntäsivät kaivannon reunalle ja kurkistivat alas. Kuulin Kingin sanovan hiljaisella äänellä:

— Katso kuinka luu pilkistää esiin nilkasta.

Kaminsky istui kuopan pohjalla, noin seitsemän jalan syvyydessä vyötäröään myöten vedessä. Hän piteli oikeata nilkkaansa veden yläpuolella ihan kuin hänen elämänsä olisi riippuvainen siitä, ettei vahingoittunut jalka kostuisi. Jalka oli tosiaan pahan näköinen: nilkka riippui vääntyneenä luonnottomaan kulmaan. Katkennut luu törrötti rosoisena ja verisenä.

Claven kurkisti reunan yli; häntäkin puistatti. Hän kävi hetkeksi varomattomaksi ja unohti Winnien ja minut.

Tönäisin hänet niin kovakouraisesti kohti katajia että hän menetti tasapainonsa ja putosi polvilleen. Hän nousi samassa ylös ja

JERMU

AIKAMIESTEN AIKAKAUSLEHTI

Päätoimittaja
ART VIRMOLA

Toimitussihteeri
JAAKKO KERKKONEN

Graafinen asu
RISTO PIKKARAINEN

Toimituksen sihteeri
ARJA PALMU

Toimitus
Postiosoite PL 10645,
00101 Helsinki 10
Puhelin vaihde 622471

JERMU ilmestyy kerran kuukaudessa
Seitsemäs vuosikerta

Julkaisija
Kustannus Oy Williams

Toimitusjohtaja
KAI BRUNILA

Levikkipäällikkö
AULIS MYLLYPERKIÖ

Ilmoituspäällikkö
OUTI CARITA NIEMI

Markkinointipäällikkö
PAAVO HAATAJA

Pankki
HOP-KAUPPAPANKKI

Postisiirto 915 02-7

IRTONUMERO 2,70

Tilaushinnat kotimaassa
12 kk 29,—, 6 kk 16,—
Muissa pohjoismaissa
12 kk 32,—, 6 kk 18,—

Kirjoituksia ja kuvia voi lähettää sitoumuksetta. Vain palautuspostimerkein varustetut palautetaan. Pyydetään ottamaan ensin neuvotteluyhteys toimitukseen.

Paino UUSI KIVIPAINO OY

lähti harppomaan yli kivien ja kantojen.

— Ala painua! huusin hänen peräänsä. Juokse, juokse!

Lähdin painelemaan hänen peräänsä työntäen oksia syrjään ja väistellen köynnöksiä ja puunrunkoja. Villiviiniköynnös tarttui jalkaani ja kuukahdin kumoon niin että tanner jytisi. Kiemurtelin irti köynnöksestä ja nousin ja syöksyin eteenpäin. Automaattikiväärin sarja pölläytti kaarnan silppua vasten kasvojani. Paiskauduin uudestaan maihin.

— Tulkaahan jo esille rouva Winnie! Claven koetti saada äänensä huolettomaksi. — Lasken kolmeen. Ellette ole siihen mennessä tullut esille menettää miehenne naamansa! Yksi . . . kaksi . . .

Winnie astui esiin tuuhean katajan takaa. Hän oli päässyt miltei 20 metrin päähän.

Toivuttuaan pakoyrityksemme aiheuttamasta yllätyksestä muuttui Claven jälleen käytännölliseksi. Hän sanoi Kaminskylle:

— Ikävä kyllä, vanha veikko, mutta meidän on pakko jättää sinut tänne. Emme pääse minnekään jos joudumme raahaamaan mukanamme kaveria, joka ei pysty kävelemään.

— Älä viitsi laskea leikkiä, sanoi Kaminsky kurjalla äänellä. Hänen kasvonsa olivat hikiset ja kalmankalpeat; hän oli lähellä shokkitilaa. Vetäkää minut helvetissä ylös täältä! hän karjui äänellä, josta kaikui kuolemanpelko.

— En mä laske leikkiä, sanoi Claven ja kumartui kaivannon reunan yli. Sitten hän muutti äkkiä asentoa, työntyi jalat edellä reunan yli ja painoi Kaminskyn pään jaloillaan veden alle. Katkennut jalka heilahti kerran. Vedestä nousi ilmakuplia. Siinä kaikki.

Kukaan ei lausunut sanaakaan sinä iltapäivänä.

Kaksi päivää myöhemmin, tiistaina elokuun 22. päivänä, käveli vanha Wilks, joka johti hanhenmarssiamme, suoraan lentohiekkaan. Useimmiten lentohiekkaan kävellään ensimmäinen ja viimeinen kerta. Lentohiekkakenttä on usein kätkössä ruohon alla, joka näyttää peittävän kiinteän maakerroksen.

En tuntenut minkäänlaisia omantunnontuskia katsellessani kuinka vanha Wilks hitaasti imeytyi näkymättömiin. Vain hänen särkynyt äänensä jäi väreilemään ilmaan jatkaessamme matkaamme. Omatunto ei minua vaivannut; sen kanssa olin näet sopinut jo ennen kuin johdatin miehen katalaan hiekkahautaan.

Elokuun 23. päivä, keskiviikko — viikkoa myöhemmin. Ympärillämme kuhisi sotilaita ja poliiseja ja vapaaehtoisia etsijöitä. Näimme tiheän ketjun etenevän kohti piilopaikkaamme, mutta sitten se kääntyi ja alkoi haravoida maastoa meistä länteen. Myös lentotoiminta siirtyi länteen.

Lähdimme taivaltamaan itään päin, vastakkaiseen suuntaan. Claven oli ensimmäistä kertaa hyvällä tuulella.

— Me eroamme kohta, sanoi Claven. Haluan kiittää teitä molempia. En enää tarvitse apuannne.

Tuijotin häntä sanomatta mitään.

— No, no, sanoi Claven hymyillen. Älähän turhaa yritä. Tiedät yhtä hyvin kuin minäkin, että olemme päässeet saartoketjun lävitse. Mutta sinä saatanan ääliö aioit pitää sen omana tietonasi!

Käännyin ja lähdin kävelemään. Tiesin ettei Claven laskisi meitä elävinä sieltä. Hän odotti vain tilaisuutta päästä ampumaan meitä takaraivoon.

Tuntui kuin hartiani olisivat vaistomaisesti kutistuneet muodostaakseen niin kapean maalialueen kuin mahdollista. Rukoilin ensimmäistä kertaa sen jälkeen kun isäni haudattiin kymmenen vuotta aikaisemmin. Hyvä Jumala, anna meidän päästä noitten puitten suojaan. Siellä lähdemme kumpikin kipittämään eri suuntaan. Jommankumman onnistuu ehkä säilyttää henkensä.

Matkaa puihin oli vielä 15 metriä kun kuulin naksahduksen. Claven oli irroittanut varmistimen.

Käännyin nopeasti ympäri, tyrkkäsin Winnien tulilinjalta ja lähdin lyhyin syöksyin kohti Clavenia ja Kingiä.

Claven hymyili yhä. Hän laski kiväärin lonkalle ja tähtäsi alas. Nyt hän aikoi surmata minut. Hänellä ei ollut kiirettä. Hän halusi minut lähelle ollakseen varma osumasta.

Olin pannut kaiken yhden kortin varaan. En saanut epäonnistua, en saanut epäonnistua . . .

Jossakin vaiheessa syöksyäni heittäydyin eteenpäin. Claven ennätti laukaista kaksi kertaa. Lensin eteenpäin kädet leväällä ja iskin molemmat miehet maahan. Claven sarjat menivät alitseni.

Törmäsimme yhteen kovalla rytinällä. Ulkopuolinen olisi nähnyt vain käsien ja jalkojen myllerryksen. Clavenin ase oli lennähtänyt hänen käsistään runsaan viiden metrin päähän. Hän nousi huojuen ja katseli ympärilleen löytääkseen kivääriin. Potkaisin häntä polvitaipeeseen ja hän vajosi uudestaan maahan.

Andrew Jackson King ja minä seisoimme siinä ja mittailimme toisiamme katseilla. Hän nosti jalkansa ja yritti potkaista minua päähän kuin mestaruussarjan jalkapalloilija, joka tavoittelee korkeaa palloa. Pääni oli tässä leikissä pallona. Mutta olin Kingiä nopeampi: tartuin molemmin käsin hänen kohotettuun jalkaansa ja väänsin kaikin voimin. Kaaduimme molemmat ja King yritti pyörähtää niin ettei jalka katkeaisi. Väänsin jalkaa toiseen suuntaan. Naksahtaen nilkka murtui. King jäi vääntelehtimään tuskissaan. Ja nyt Claven!

Käännyin. Hitaasti ja harkiten Claven nosti juuri aseen ruohikosta ja tähtäsi. Kumarruin. Winnie heitti kourallisen turvetta hänen kasvoilleen ja hyökkäsi miehen kimppuun aseenaan mätä puunoksa. Hyppäsin syrjään. Clavenin ase laukesi.

Sarja meni maahan jalkojeni juureen. Tunsin kuinka sora pöllähti päin naamaani.

Sitten . . .

Claven huojahti ja alkoi kaatua eteenpäin. Hän oli nostanut toisen kätensä korvan juureen ja toisessa hermottomassa kädessä hän vielä riiputti kivääriään. Hän kuoli ennen kuin rojahti maahan.

Korvan juuresta tippui hiljakseen verta. Korvan alapuolelle oli tunkeutunut lyhytpyrstöinen nuoli. Nostin maasta Kingin Coltin ja menin lähemmäksi maassa lojuvaa Clavenia. Häntä oli ammuttu nuolella, jossa oli kolme sulkaa.

Tunsin nuolen, se oli lähtöisin Likaisen Batemanin jousesta.

Kuinka kauan olikaan Bateman seurannut ja tarkkaillut meitä? Kukapa tietää? Tärkeintä oli se että Bateman oli ollut paikalla silloin kun häntä kiperimmin tarvittiin.

Huusin: — Hei! Lafe, hei! Bateman, missä olet? Huhuu!

Vastausta ei kuulunut.

— Hei, Likainen! Tule tänne! Tule esille Lafe! Teit ihan oikein. Et menetellyt väärin . . . ei kukaan sinua rankaise tästä! Hei, kuuntele, saat ison palkkion, paljon rahaa! Voit saada jopa mitalin . . . etkö halua hienoa mitalia? Jumalauta, Lafe senkin vihoviimeinen kusipää, väännän niskasi nurin ellet heti ilmesty tänne! Tule jo saakelin äpärä, haluan kiittää sinua!

Huusin vielä kerran hänen nimensä. Vastausta ei kuulunut.

Lafe Likainen oli kadonnut varjona varjojen joukkoon. □

Jokohan?

Kyllä. Kyllä se Seksi on jo lehtipisteissä.
Täytyy olla. Sillä tää mun nykyinenkin pulmani ratkeaa.
Ratkeshan se edellinenkin, kun mulla oli
vaikeuksia polkemisen kanssa. Heti, kun laskin
satulaa, niin paikat tuli kuntoon.

seksi

Asiatietoa aikuisille

TÄYDELLINEN VERSTAS

Maailmankuulu porakone johon kuuluu yli 50 osaa ja varustetta

kokeilkaa ILMAISEKSI 10 päivää

Vahva sähkömoottori tekee työn! Nyt voitte helposti SAHATA — HIOA — PORATA — POISTAA ruosteen tai vanhan värin — TEROITTAA veitsiä ja muita työkaluja — KIILLOTTAA auton tai huonekalut — SEKOITTAA värejä . . . ja lisäksi suorittaa lukemattomia muita töitä kotonanne tai puutarhassanne.

Kaikki tämä 10 päivän kokeiluajaksi!

Porakone, jossa on sensaatiomainen uutuus, PORTAATON NOPEUDENSÄÄTÖ sekä uudentyyppinen 10 mm:n poraistukka — Porajalusta — Pyörösaha 140 mm:n sahanterineen — sahan alusta ohjausjärjestelmineen — Roottorijyrsin ja pyörivä raspi — Hiomatarvikkeet — Teräsharja — Kahdella nopeudella toimiva kulmavälitys — Kumilaikkatuki — 12 hiekkapaperilaikkaa sekä pesunkestävä lampaanvillahuppu — 9 erikokoista metalli- ja 6 puuporaa — Penkkiteline eri hiomis- ja kiillotustöitä varten — Värinsekoittaja — Suuri metallinen työkalulaatikko porakonetta ja varusteita varten.

Ette tarvitse minkäänlaisia esitietoja!

Vaikka ette koskaan aikaisemmin olisi pitänyt mitään työkalua kädessänne, osaatte hoitaa TÄYDELLISTÄ VERSTASTA. Ja kuitenkin tällä työkalusarjalla on teho, joka vastaa kaikkia kokeneen ammattimiehen vaatimuksia. Voimanlähteenä TÄYDELLINEN VERSTAS -sarjassa on 320 watin maailmankuulu SKIL-porakone, jossa on portaaton nopeudensäätö, **lukittavissa mille nopeudelle tahansa.** Porakoneen nopeutta säädellään vain liipasinnappia painamalla. Tämä SKIL-porakone on kuulalaakeroitu, myös istukan akseli. Kone on KAKSOISERISTETTY, joten sitä ei tarvitse maadoittaa. Se voidaan liittää jokaiseen seinäkoskettimeen (220 V vaihtovirta). Porakoneella on **kolmen vuoden kirjallinen takuu.**

Valtava säästö

Saatte TÄYDELLINEN VERSTAS -sarjan kotiinne 10 päiväksi tutustumista varten. Tänä aikana saatte kokeilla ja käyttää kaikkia työkaluja niin paljon kuin haluatte, eikä Teidän todellakaan tarvitse maksaa mitään. Mikäli sarja ei täysin vastaa odotuksianne, voitte yksinkertaisesti lähettää sen meille takaisin. Eikö tämä ole reilua peliä? Annamme Teille aikaa tutustua sarjaan ja vasta, mikäli haluatte pitää sen — suoritatte maksun. Käteishinta on mk 478:— (+ posti- ja toimituskulut mk 12:—). Voitte suorittaa maksun myös **KÄTEVISSÄ 44 MK:N KUUKAUSIERISSÄ.**

HOBBY HALL • HÄMEENTIE 157
00560 HELSINKI 56 • PUH. 79 00 22

TILAUSKUPONKI

Lähettäkää TÄYDELLINEN VERSTAS -sarja pikimmiten kokeiltavakseni ilmaiseksi ja ilman ostopakkoa. Ellen ole sarjaan täysin tyytyväinen, voin palauttaa sen 10 päivän kuluessa vastaanottamisesta ja asia on sillä selvä. Mikäli pidän TÄYDELLINEN VERSTAS -sarjan itselläni, maksan siitä ainoastaan mk 44:— (+ postituskulut mk 12:—) 10 päivän kuluessa vastaanottamisesta ja sen jälkeen mk 44:—/kk 11 kuukauden ajan tai käteisellä mk 478:— (+ postituskulut mk 12:—) 10 päivän kuluessa vastaanottamisesta.

Sukunimi ..... Etunimi .....

Ammatti ..... Synt.aika .....

Lähiosoite .....

Postinumero ..... Postitoimipaikka .....

WMP 1/74

Hobby Hall maksaa postimaksun

Hobby Hall
PL 18
00003 HELSINKI 300

Vastauslähetys
HKI 10/56 Lupa 1700

Leikataan tästä